

Lobsang Rampa

OBSAH

PŘEDMLUVA.....	7
PRVNÍ KAPITOLA.....	9
DRUHÁ KAPITOLA.....	26
TŘETÍ KAPITOLA.....	45
ČTVRTÁ KAPITOLA.....	60
PÁTÁ KAPITOLA.....	78
ŠESTÁ KAPITOLA.....	93
SEDMÁ KAPITOLA.....	109
OSMÁ KAPITOLA.....	126
DEVÁTÁ KAPITOLA.....	144
DESÁTÁ KAPITOLA.....	161
JEDENÁCTÁ KAPITOLA.....	177
SEN STARÉHO AUTORA.....	187

PŘEDMLUVA

Z věru mimořádného důvodu tato kniha není předkládána jako fikce. Ona to totiž žádná fikce není!

Nejspíš se sice rychle shodneme, že některé pasáže přibližující život na tomto světě spadají pod *uměleckou licenci*, ale když tvrdím, že VŠE o životě *na druhé straně* je jednoznačně pravda, věřte mi to.

Někteří lidé se narodí s úžasným hudebním talentem, jiní zase s báječným uměleckým nadáním, takže krásně malují a okouzlují svět. Další může hluboce obdarovat jejich vlastní dřina, či svědomité studium.

Osobně se po materiální stránce mohu pyšnit jen málem. Nemám auto ani televizi, nic takového. Navíc jsem čtyřicet hodin denně upoután na lůžko, poněvadž jako paraplegik nepoužívám nohy. Získal jsem tak ale skvělou příležitost, abych rozvinul svůj talent či schopnosti, jež jsem dostal do vínku, když jsem se narodil.

Až na tu chůzi dokážu vše, o čem ve svých knihách píšu. Jsem schopen astrálně cestovat. Předpokládám, že k astrálnímu cestování na jiné roviny bytí jsem se propracoval jednak díky studiu, jednak kvůli svému specifickému charakteru. V této knize vystupují lidé, kteří žili a zemřeli na tomto světě a jež jsem díky speciálním opatřením mohl sledovat na jejich *cestě do neznáma*.

Cokoli se zde dočtete o životě po životě, je absolutní pravda. Ujišťuji vás, že se nejedná o žádnou smyšlenku.

Lobsang Rampa

PRVNÍ KAPITOLA

„Co je zač ten starej páprda?"

Leonides Manuel Molygruber se zvolna narovnal a pohlédl na tazatele: „Prosím?"

„Ptal jsem se, kdo je ten starej páprda."

Molygruber se podíval na cestu a akorát spatřil elektrický invalidní vozík, jak vjíždí do budovy. „Jo ten!" konstatoval, načež zkušeně plivl na botu muži, jenž procházel kolem a nechával si od něho čistit obuv. „Tak ten tu bydlí. Píše nějaký knížky nebo co. Hodně řeší duchy a jiný divný věci. Á dost se rozepisuje

o lidech, který jsou živý, když jsou mrtvý." Popotáhl a pokračoval: „Blbiny to sou, samý ptákoviny k ničemu. Vždycky říkám, když je člověk mrtvěj, je mrtvěj. Zavolá si kněze, ten mu řekne, ať se jednou dvakrát pomodlí. Jestli to udělá správně, půjde do nebe, a jestli ne, povalí do pekla. Pozve Armádu spásy, ta to v pátek večer pekelně rozjede a pak nastupujou chlapi jako já, pobíháme s vozíkem a uklízíme po nich. Voni halekaj, bušej do těch tamburín, nebo jak se říká tomu, co strkaj pod nos kolemdoucím, a pištěj, že chtěj peníze na Boží dílo." Rozhlédl se a vysmrkal se na chodník. Pak se znovu podíval na tazatele: „A Bůh? Pro mě nikdy nic neudělal. Mám tu svůj kousek chodníku, o ten se starám, aby byl čistej, a furt dokola kartáčuju boty. Pak ty dvě prkna čapnu

1 s ostatníma věcmá, hodím je na vozejk, a vždycky, když nám tu projede auto - říkáme jim auta, ale vlast

ně jsou to nákladáky - tak voni přijedou, vozejk mi vezmou a se vším všudy ho převrátěj, se smetím odjedou a já abych začal znovu. Je to nekonečný, lopota den co den, člověk se nezastaví. A nemá tucha, kdy se tu v nóbl cadillacu zastaví nákej radní, ktorej když uvidí, že nejsem vohnutej nad koštětem, nejspíš vyrazí do úřadu, zpucuje mýho šéfa a můj šéf si to přihrne a sepsuje mě. Přitom šéf vždycky říká, že nevadí, když nebudu makat, že to se daňovej poplatník nedoví, ale dělej, že děláš. Musíš se krejt.“

Molygruber se rozhlédl ostražitěji a provizorně zabral koštětem, nato si pravým rukávem za doprovodu dost síleného zvuku otřel nos a dodal: „Kdyby se, milej pane, někdo ptal, co tady tomu uklízeči chcete, tak se ptáte, kolik je hodin. Ale já vám povím tohlenc: Žádnej Bůh sem nikdy nesestoupil a místo mě nezamet. To mě bolejí záda, když jsou nadranc z toho, jak se celej den ohejbám a jak zametám všecky ty pohozený odpadky. To byste neuhád, co všecko se dá takhle najít. Ale jak říkám, žádněj Bůh sem nikdy nesestoupil, nezametá za mě, ani místo mě ze silnice nikdy nenapíchnul jedinej odpadek. To já jsem ten chudák poctívej, co nesežene lepší práci, takže to musím vydržet.“

Muž, jenž Molygrubera oslovil, se na něj úkosem podíval: „Nejste tak trochu pesimista? Vsadím se, že jste ateista!“ „Ateista?“ opáčil Molygruber. „Ne, to teda nejsem. Moje matka byla Španělka, otec Rus a já se narodil v Torontu. Nevím, co to ze mě dělá, ale rozhodně nejsem žádněj ateista. Nemám šajn, kam patřím.“

Tazatel se zasmál a vysvětlil mu: „Ateista je člověk, který nevěří na náboženství. Nevěřící v nic, jedinej na přítomnost. Je tady a teď a jednou zemře. Kam se pak poděje? To nikdo neví, ale ateista je přesvědčen,

že když zemře, jeho tělo je úplně jako to smetí, co tu uklízíte. To je ateista!"

Molygraber se uchechtl a odpověděl: „To je přesný! To jsem já! Teď mám novou nálepku, co jsem - jsem ateista. A až se mě kámoši zeptají, co jsem, můžu jim říct, že nejsem Rus ani Španěl, ale ateista. A voni půjdou vo dům dál, budou se chechtat a říkat si, že starýmu Molygraberovi ještě zbylo trochu humoru.“

Tazatel se vydal dál. Ztráčet čas se starým otrapou mu k ničemu nebude, uvažoval. Je zvláštní, jací jsou všichni tihle pouliční metaři neboli venkovní úklidová složka, jak si teď říkají, ignoranti. Přitom jsou doslova studnicí znalostí o lidech z okolí.

Vtom se zastavil a dlaní si pleskl do čela: „To jsem ale hlupák!“ počastoval se. „Chtěl jsem přece něco zjistit o tom chlápku.“ Tak se otočil a vydal se znovu za starým Molygruberem, jenž tam stále ještě stál a nejspíš rozjímal. Zjevně se snažil napodobit sochu Venuše, až na to, že neměl ty správné tvary, pohlaví ani ostatní doplňky. Koště se k pózování přece jen úplně nehodí. Když se k němu tazatel vrátil, nadhodil: „Říkáte, že tu pracujete. Tak to budete o lidech, co tu bydlí, leccos vědět. Co říkáte na tohle?“ A ukázal mu pětidolarovku. „Chci informace o tom maníkovi na vozíku.“ Molygruberova ruka vystřelila, čapla pětidolarovku a uzmula ji tazatelovi z ruky tak rychle, že si to ani nestačil uvědomit. „Informace o tom starouškovi?“ zeptal se Molygraber. „Jasně, že ho znám. Bydlí někde tamhle. Projíždí tou uličkou a kousek dál zahne doprava. Budou to tak dva roky, co tam bydlí. Není ho moc vidět. Je smrtelně nemocnej či co, přej už mezi námi dlouho nepobude. Píše knížky, jmenuje

se Rampa a to, co píše o životě po smrti, je naprosto směšný. Není ateista. Přej ho ale čte hodně lidí. Ve městě v krámě má ve výloze celou řadu knížek, hodně se prodávaj. Stejně je zajímavý, jak si některý lidi uměj vydělat tak snadno. Prostě hodí na papír pár slov, zato já se tu morduju s koštětem, že jo!“

Tazatel se ptal dál: „Můžete mi zjistit, kde přesně bydlí? Říkáte, že v tom činžáku, ale zjistíte mi, KDE PŘESNĚ BYDLÍ? Chci číslo bytu. Zítra se vrátím, a jestli ho budete mít a budete vědět, v kolik asi z domu vychází, dám vám dalších deset dolarů.“

Molygruber chvíli spekuloval, sundal si klobouk, poškrábal se na hlavě a nakonec si mezi prsty začal žmoulat ušní lalůčky. Jeho kamarádi by řekli, že tohle ho nikdy neviděli dělat, jenže on se k tomu uchyloval, jen když přemýšlel, a jak by kamarádi konstatovali, on nikdy moc nepřemýšlel. Když ovšem bylo ve hře deset dolarů takřka zadarmo, to už za kapku zamyšlení stálo. Odplivl si a řekl: „Domluveno. Podejte mi na to ruku. Vy přijdete zítra ve stejnou dobu a já vám povím, v jakým čísle bydlí. A jestli neodejde dřív, než já přijdu, řeknu vám, kdy z domu vodchází. Ale jeden můj kámoš tam zná správce, balej spolu smetí, co tam vyhazujou v těch velkejch pytlech. Tak ten kámoš to zjistí. A kdybyste ráčil přitlačit, mohl bych pro vás zjistit některý další věci.“

Tazatel mírně nadzvedl obočí, přešlápl a pak se zeptal: „Vyhazuje smetí, dopisy a takové věci?“

„Ne,“ zamítl tuto možnost Molygruber. „To vím. Jediněj na týhle ulici má tu věc, co všechny ty lejstra řeže. Se ten trik naučil v Irsku. Náký novináři se dostali k nákejmu jeho spisům, a jak se o něm říká, ten

chlápek stejnou chybu dvakrát neudělá. Pořídil si mašinku, co z dopisů vyrábí konfety, který jako by někdo zapomněl nařezat na kousky, tak jsou z toho celý pentle. Sám sem je viděl v zelených odpadkových pytlech. V tomhle směru vám nepomůžu, páč si tam dávaj bacha a nenechávaj věci náhodě. Nikdy nevynesou nic, z čeho by šlo něco vystopovat."

„Tak nic,“ okomentoval to tazatel. „Zítra tu budu asi tak ve stejnou dobu, a jak jsem slíbil, jestli mi dáte číslo bytu a informaci, kdy ho můžu zastihnout, když vychází z domu, dám vám deset dolarů. Tak zatím!" Lehce mávl na pozdrav a vydal se svou cestou. Molygruber stál bez hnutí, tak klidně, že by si člověk myslel, že je opravdu socha, všechno si znovu promýšlel a snažil se vypočítat, kolik piv dostane za deset dolarů. Konečně se začal ploužit dál, tlačil před sebou vozík a při tom předstíral, že ze silnice smetá smetí.

Krátce nato se zpoza rohu vynořil muž v černém kněžském oděvu a málem Molygruberovi přepadl přes vozík. „Hele, hele!" vykřikl Molygruber rozzlobeně. „Ne abyste mi rozfrcal všechno smetí. Láduju ho do toho vozejku celý dopoledne." Farář si ze saka oklepal pár smítek a spatra se podíval na starého Molygrubera. „Dobrý muži," oslovil ho, „vy jste přesně tou osobou, která mi může pomoci. Jsem zde na okrsku novým farářem a chci provést vizitaci. Můžete mi říct, kteří lidé jsou tu noví?"

Starý Molygruber si ukazováček a palec položil z boku na nosní dírky, předklonil se a pořádně si odfrknul, čímž si pročistil nozdry a těsně minul nohy faráře, kterého to šokovalo a znechutilo.

„Takže o vizitace vám jde?“ nadhodil starý metař. „Dycinky jsem si myslel, že vizitace zařizuje satan. Když nás poctí svou návštěvou, opupínkujeme se z toho, nebo vydáme poslední prachy za pivo, který nám pak někdo vykopne z ruky. To jsem si myslel, že jsou vizitace.“

Farář po něm se skutečným odporem sjel zrakem nahoru a dolů. „Pane,“ začal, „vzhledem k tomu, jak mimořádně neuctivý jste vůči duchovním bratřím, domnívám se, že jste hodně dlouho nebyl v kostele/⁴ Starý Molygmber mu pohled oplatil a upřesnil: „Ne, pane. Nejsem žádný Boží hoch, ale zrovna jsem se dozvěděl, co jsem. Jsem ateista. To jsem.⁴⁴ A jakmile to řekl, rošťácky se uculil. Farář si přešlápl, rozhlédl se a pak spustil: „Ale dobrý muži, náboženství přece mít musíte. Musíte věřit v Boha. Přijďte v neděli do kostela a já si připravím kázání speciálně pro vás, jednoho ze svých nešťastných bratří, kteří si na živobytí musí vydělávat zametáním odpadků.⁴⁴

Molygmber se samolibě opřel o konec koštěte a pronesl: „Jenže, faráři, mě nikdy nepřesvědčíte, že Bůh existuje. Však já vím, že jste docela ve vatě a přitom děláte jediný, totiž vykřikujete cosi o čemsi, co neexistuje. Chcete mi, faráři, dokázat, že Bůh je? Přiveďte mi ho sem, ať si potřese rukou. Žádný Bůh pro mě nikdy nic neudělal.⁴⁴ Zastavil se a začal šátrat po kapsách, dokud nenašel napůl vykouřenou cigaretu. Pak z kapsy vytáhl sirku, a než se rozpovídal dál, zapálil si ji o nehet na palci. „Moje máti patřila k těm dámám, co to dělá, víte, co myslím, pro peníze. Nikdy jsem se nedozvěděl, kdo je můj otec. Vlastně to nejspíš bude celá banda chlápků. Životem jsem se musel probojovat, páč

jsem byl malý pivo a nikdo kvůli mně nikdy nehnul prstem. Takže mi ze svýho útulnýho domu a ze svý pohodlný práce a ze svý skvělý velký káry nekažte o Bohu. Nejdřív si místo mě vyzkoušejte, jak se maká na ulici, a pak se podíváme, co pro vás ten váš Bůh udělá."

Starý Molygruber si zlostně odfrkl a nezvykle rychle se vrhl do akce. Koště vrazil na vozík, vozík chytil za rukojeť a skoro poklusem vyrazil po silnici. Farář za ním chvíli hleděl, ve tváři výraz absolutního šoku, načež potřásl hlavou, a když odcházel, brumlal si pro sebe: „Bože, Bože, tak bezbožný člověk, kam to svět dospěl?"

Později téhož dne se Molygruber nachomýtl ke skupince správců a uklízeček, říká se jim manažeři, z několika domů z okolí. Už si zvykli takto se setkávat a vyměňovat si pikantní novinky. Molygruber byl svým způsobem jedním z nejznalejších lidí v okolí. Věděl, kdo kdy kam chodí, a měl přehled, kdo vchází do bytů a kdo z nich vychází. Takže se jednoho z těch mužů mohl zeptat: „Ten stařík na vozíku, to je spisovatel, že jo?" Všichni se na něj obrátili a jeden se nahlas rozesmál: „Neříkej mi, kamaráde, že zrovna TY se teď začneš zajímat o knížky. Myslel jsem, že jsi nad všechny tyhle věci povznesený. Každopádně ten chlápek píše o tom, čemu se říká *tanatologie*. Sám pořádně nevím, o co jde, ale někde jsem slyšel, že je to o tom, jak člověk žije po smrti. Mně to připadá směšné, ale je to tak. Jo, bydlí u nás."

Molygruber v ústech převalil cigaretu, zašilhal si nanos a nadhodil: „Asi má dobrej bejvák, co? Se vsadím, že je to náká moderna. Taky bych se do takovýho nákýho rád podíval."

Správce se usmál a upřesnil: „To se pleteš. Žije hodně skromně. Nemusíš věřit všemu, co píše, to je jasný. Jen říkám, že žije, jak káže. Vypadá docela zle, takže se nejspíš už brzy o tom thanato-čemsi, jak o tom píše, všechno dozví.“

„Kde bydlí? Myslím jako ve kterém bytě?“ zeptal se Molygruber. Správce se rozhlédl: „To je přísně tajné. Jeho číslo se nikomu nesděluje, ale já vím, kde to je. Proč to chceš vědět?“

Molygruber na otázku nereagoval, tak se nějakou dobu dál nesouvisle bavili jako obvykle, až se Molygruber znovu otázal: „Říkal jste devět - devět - nula - cosi, ten jeho byt?“ Správce se zasmál: „Vím, že se mě snažíš nachytat, ty starý všiváku, ale že jsi to ty, to číslo ti řeknu. Jeto...“

Právě v tu chvíli do ulice vhrčel jeden z popelářských vozů a spustil automatický nakladač, jehož kvilivý zvuk docela přehlušil, co správce říkal. Ale protože jde-li o peníze, Molygruber ze sebe vždy nějaký nápad vykřeše, tak tentokrát ze země zvedl prázdnou krabičku od cigaret, vylovil tužku a požádal: „Natě, sem mi to napište. Nepovím, kdo mi ho dal.“ Správce mu číslo ochotně zapsal a se značnou zvědavostí, o co starému zametači jde, krabičku Molygruberovi vrátil. Ten na ni koukl, rukou si sáhl na hlavu a krabičku vsunul do kapsy. „Už musím,“ řekl správce. „Potřebuju vyvézt pár těchhle kontejnerů, teď jsme s úklidem na radě my. Nashle.“ Nato se otočil a zamířil do budovy do odpadkové místnosti. Starý Molygruber šel dál.

Vzápětí k němu dojeli popeláři, dva vyskočili, popadli Molygruberův vozík a v zadní části vozu ho zvedli. „Nasedni, brácho,“ vyzval ho jeden z nich,

snad řidič: „Vezmeme tě do depa.” Molygruber nasedl, aniž by ho nějak trápilo, že končí o patnáct minut dřív, a vraceli se do sběrného střediska.

„Řekněte, chlapi,“ ozval se Molygruber, „znáte Rampu? Toho spisovatele v mém rajónu?”

„Jo,“ odpověděl mu jeden. „Od jeho domu toho vždycky odvážíme kupu. Rozhodně to vypadá, že hodně medituje. Odvážíme šílený množství prázdných krabic, lahví a tak. Poslední dobou je v tom taky spousta injekcí nebo čeho a ty stříkačky mají označení *Tuberculin*. Nevím, o co jde, jen že je to napsané na štítku. Jednou jsem musel jednoho takovýho správce přesvědčit, aby nevolal policii, protože jak by někdo mohl tyhle věci chtít? Napadlo ho, že ty léky užívá ten stařík.” Popelář přestal vykládat, jelikož se zabral do balení cigarety. Když byl vcelku spokojený, pokračoval: „Nikdy bych neřekl, kvůli jakejm divokejm představám jsou lidi schopný volat policii. Vzpomínám si, jakej poprask před nějakou dobou, minulý rok to bylo, vyvolala ta bomba. Víš, jak ta správcová našla v odpadcích starou kyslíkovou bombu. I když byla docela prázdná a ani neměla ventil, spojila se ta ženština s policií a obvolávala nemocnice. Jak říkám, byl z toho velkej poprask a stejně se nakonec zjistilo, že je to se zákonem úplně v čajku. Lidi si koneckonců kyslíkovou bombu nepožizují, pokud nejsou nemocní, no ne?” Znovu se dali se do práce. Už minutu pracovali přesčas, který jim nikdo nezaplatí. Spěšně ze sebe strhali kombinézu, oblékli si normální bundu a zmizeli do svých aut, aby volný čas proflákali na pouličních nárožích.

Druhý den ráno přišel Molygruber do práce o chvíli později. Když si šel do depa pro vozík, z kabiny přijíždějícího nákladáku ho vřele zdravil nějaký muž. „Hej, Moly,“ křičel, „něco pro tebe mám. Jak ses včera ptal na toho chlápka, přinesl jsem ti něco, co napsal. Přečti si to.“ A hodil po Molygruberovi knížku v měkkých deskách. Titul zněl *Věřím*. „Věřím,“ zamumlal Molygruber. „O žádný takový koniny nestojím. Když je člověk mrtvěj, je mrtvěj. Rozhodně za mnou nikdo nepřikvačí a neřekne mi: ‚Nazdar, Molygrubere, vedl sis v životě celkem dobře, chlape, tak jsme tady pro tebe vyrobili speciální trůn ze starejch vyhozenejch plechovek. Přesto si knihu v rukou pootáčel, prolístoval pár stránek a schoval si ji do náprsní kapsy. ‚Co to tam děláte, Molygrubere? Kradete?‘“ zahřměl drsný hlas a z drobné kanceláře se vysunul podsaditý, zavalitý muž. Natáhl ruku a vyštěkl: „Dejte to sem.“ Molygruber si mlčky rozepnul knoflík u saka, vylovil paperback a předal mu ho. „Hm,“ vyhodnotil ho dohlí- žitel, vedoucí nebo co byl vlastně zač. „Takže vy jste se teď zabral do těchhle věcí, jo? Žil jsem v domnění, že nevěříte na nic než na svoje püllitry a výplatu!“

Molygruber se na podsaditého muže, jenž byl navzdory své malé výšce stále ještě vyšší než Molygruber, usmál a nabídl mu: „Však si to, šéfe, sám přečtete a pak se uvidí, jestli mi dokážete říct, jak se dá zjistit, jestli je po smrti nějakej život. Přece mi nebude nikdo tvrdit, že když na rohu ulice uvidím rybí hlavu a seberu ji, že ryba znovu ožije.“ Otočil se a výmluvně si odplivnul na zem.

Vedoucí si s knihou dál pohrával, až pomalu pronesl: „Víte, Molygrubere, s životem a smrtí souvisí

spousta věcí. My tomu vůbec nerozumíme. Moje žena tomuhle chlápkuvoti totálně propadla. Přečetla všechny jeho knížky a přísahá, že všechno, o čem píše, je pravda a nic než pravda. Manželka je tak trochu věštyně, má za sebou pár zážitků, a když o nich mluví, děsí mě to k smrti. Před pár dny mě vyděsila, když tvrdila, že potkala duchy. To jsem musel vypadnout a dát si drink nebo dva a pak ještě jednou a něco navíc, a když jsem se tu noc vracel domů, bál jsem se vlastního stínu. Ale teď mazejte do práce, chlape, odpalte do svého rajónu, máte zpoždění. Tentokrát vám to nezapišu, protože jsem vás zdržel sám, ale hejbněte sebou. Šoupejte nohama rychleji než jindy. Alou!“

A tak se Molygruber chopil svého vozíku, ujistil se, že je prázdný a že má Své koště, načež se odloukal na ulici, kde zahájil další den v roli sběrače pouličního odpadu.

Byla to hrozná nuda. Kolem se prohnala tlupa školáků a zůstalo po ní jen smetí na zemi. Starý Molygruber si rozzlobeně brblal, když se pro papírky od bonbonů, obaly od čokolád a další odpadky od té dětské tlupy ohýbal. Ale vozík měl brzy plný, tak se na chvíli zastavil, opřel se o násadu koštěte a sledoval, jak probíhá stavba. Když ho to unavilo, přesunul pozornost jinam. Odtahovka zrovna odvážela nějaké porouchané auto. Pak hodiny odbily poledne a Molygruber se trochu narovnal, přesunul si cigaretu do druhého koutku a vydal se k přístřešku v parčíku. Čas na oběd. Tam chodíval rád. Oběd si dával daleko od lidí, kteří sedávali venku na trávě a jen mu přidělávali práci.

Tlačil před sebou vozík, se kterým po cestě dorazil k menší boudě. Z kapsy vylovil klíč, odemkl si a vešel

dovnitř. S úlevou odstrčil vozík bokem a posadil se na hromadu přepravek, ve kterých byly nabaleny květiny pro zahradu. Zrovna šmátral ve svačinové krabičce po sendvičích, když se do dveří vloudil stín. Vzhlédl a spatřil muže, v jehož příchod doufal. Pomyšlení na peníze bylo hodně lákavé.

Muž vstoupil do přístřešku a posadil se. „Přišel jsem si pro informace, které jste pro mě měl sehnat.“ Zatímco mluvil, vyndal peněženku a probíral se bankovkami. Starý Molygruber se na něj zarputile podíval a zeptal se: „Kdo vy vlastně jste, pane? My pouliční zametači nedáváme informace jen tak každému, kdo se tu namane. Musíme vědět, s kým máme tu čest, jasné?“ S chutí se zakousl do jednoho ze sendvičů, až z něj vystříklo zmáčknuté rajče, jádýrka i všechno ostatní. Muž sedící naproti na bedně spršce chvatně uskočil z cesty.

Co by mu o sobě ten muž mohl říct? Mohl by říct, že každý ví, že je Angličan. Ze studoval v Etonu, přestože tam pobyl sotva týden kvůli nešťastnému omylu, kdy si pod rouškou noci spletl ženu správce koleje s jednou z pokojských, což mělo vskutku katastrofální následky. Vyloučen byl v podstatě ještě před svým nástupem, takže vytvořil svého druhu rekord. Ovšem tvrzení, že byl na Etonu, se mu líbilo, a navíc bylo pravdivé!

„Kdo jsem?“ opáčil. „Byl bych si myslel, že to ví celý svět. Jsem zástupcem nejprestižnějšího anglického nakladatelství a pídím se po detailním životním příběhu tohoto autora. Jmenuji se Jarvie Bumblecross.“

Starý Molygruber prostě seděl a žvýkal, drobký ze sendviče rozséval do všech stran a přitom si něco

mumlal. V jedné ruce držel cigaretu, v druhé sendvič. Jednou si ukousl ze sendviče, nato si potáhl z cigarety, a tak pořád dokola. Pak řekl: „Jarvie? To jméno je pro mě nový. Jak jste k němu přišel?“ Muž se na chvíli zamyslel a pak se rozhodl, že pokud to tomu chlápku poví, ničemu to neuškodí. Koneckonců už ho nejspíš nikdy neuvidí. Tak se rozpovídal: „Pocházím ze staré anglické rodiny, jejíž historie se táhne mnoho generací. A před mnoha lety moje prababička z matčiny strany utekla s jedním londýnským taxikářem. Tehdy se ještě taxikářům říkalo *jarvie*, a tak na památku poněkud nešťastné aféry jsou u nás mužští rodinní příslušníci od té doby pojmenováváni Jarvie.“

Starý Molygruber nad tím nějakou dobu přemýšlel a pak řekl: „Takže chcete psát o životě toho chlápka? Co se mi tak doneslo, sám už toho o svém životě sepsal dost. A podle toho, co jsme já a další moji známí zaslechli, bych řekl, že vy vod novin jemu i jemu podobnejm život pořádně znepríjemňujete. Nikdy mi nic neudělal, za to se podívejte sem.“ Natáhl ruku se sendvičem. „Podívejte, jak se mi písmenka otiskla na chleba. Jak to mám asi jíst? Na co kupovat noviny, když se na ně nepoužívá inkoust, kterej vydrží? Tištěný písmena mi nikdy nechutnaly.“

Muž byl každou minutou vzteklejší. „Chcete snad bránit v práci sdělovacím prostředkům? Copak nevíte, že máme absolutní právo kamkoli jít, kamkoli vstoupit a kohokoli se vyptávat? Byl jsem dost velkorysý, když jsem vám za informace nabízel peníze. Vaší povinností je sdělit je novinářům zdarma.“

To už starého Molygrubera dopálilo. Už toho uhlazeně hovořícího Angličana, který si o sobě myslel, že

je víc než sám Bůh, nemohl vystát, proto se postavil a povídá: „Milej pane, koukejte se ocud' vypakovat sám, nebo vás hodím na vozejk a odvezu do depa. Tam už vám kamarádi ukážou, zač je toho loket." Popadl hrábě na listí a vyrazil proti muži, jenž se bleskurychle postavil, ustoupil a přepadl přes horu beden. Poroučel se k zemi, ve vzduchu se ocitla změt' rukou, nohou a létajícího dřeva, ovšem na podlaze ležet nezůstal. Stačil mu pohled do tváře starého Molygrubera. V mžiku byl na nohou, vysprintoval a zmizel z dohledu.

Starý Molygruber zvolna posbíral bedny a odpadlé kusy dřeva a podrážděně si brblal: „Taxikář Jarvie, tss. Jakou pohádku mi to chtěl nabulíkovat? A i kdyby měl prababičku, nebo co to bylo, co si vzala taxikáře, jak to, že je ten chlápek tak tupěj? Aha, no jistě," pokračoval, zatímco v obličejí zlosti brunátněl, „tyhle způsoby má jistě proto, že je to Angličan." Znovu se posadil a vyndal si druhou dávku sendvičů. Ale jíst nemohl. Byl tak vyvedený z míry, že nedokázal nic polknout, a tak si zbytek oběda zabalil do krabičky a vyšel se do parku napít z kohoutku.

Procházel se a prohlížel si lidi. Měl koneckonců obědovou pauzu. Náhle se ze zatáčky, zpoza stromu, na cestě vynořili dva faráři. „Dobrý muži," řekl jeden, „můžete mi říct, kde jsou, ehm, pánské záchodky?" Rozladěný starý Molygruber odpověděl: „Tady nic ta- kovýho není. Budete muset do některýho hotelu a říct jim, že je to naléhavý. Asi jste z Anglie, kde je mají na ulici. Tady to tak nefunguje. Musíte na benzínku nebo do hotelu nebo tak."

„To je zvláštní, opravdu zvláštní," řekl jeden farář druhému, „až bych řekl, že někteří Kanad'ané mají na

nás Angličany hodně silnou averzi." A pospíšili si do hotelu, který se nacházel jen o blok dál.

Hned nato Molygruber od jezírka uprostřed parku zaslechl výkřiky. Svižně se otočil, aby zjistil, o jaké vzrůšo jde. Mazal po cestičce k jezírku, až uviděl, jak se ve vodě topí asi tříletá holčička. Hlavička jí mizela pod vodou a zase se vynořovala. Kolem jezírka nečinně postávala skupina diváků, nikdo z nich se však ani v nejmenším nepokusil dítě zachránit.

Starý Molygruber se občas dokázal pohybovat rychle. Třeba teď. Řítil se kupředu, až jakousi starší paní svalil na záda, zatímco další mu stačila uskočit. Přeskočil nízkou kamennou zídku a brodil se mělkou vodou. Noha mu přitom uklouzla na mazlavém bahně na dně rybníčka, takže do něj padl po hlavě a šeredně se praštil, přesto vstal, chytil holčičku a podržel ji hlavou dolů, jako by z ní chtěl vylít všechnu vodu. Nato začal opatrně našlapovat, až se po kluzkém dnu dostal ke břehu, a znovu přešel zídku na suchou zem. Přiběhla k němu žena a křičela jak na lesy: „Kde má klobouček? Kde má klobouček? Byl úplně nový, zrovna jsem ho koupila na tržišti, dejte mi ho.“

Molygruber našťvaně vrazil matce dítě do rukou tak, jak bylo - skrznastrz promáčené až na kůži. Matku šokovalo, jak se jí ve vodě zničily šatičky. Starý Molygruber se odebral do svého přístřešku. Nějakou dobu tam rozmrzele stál, voda mu prosakovala oblečením k zemi a stékala mu do bot, odkud přetékala na podlahu. Pak si uvědomil, že se nemá do čeho převléci. Ale to bude v pořádku, však na něm oblečení brzy uschne. Unaveně hrábl po rukojeti vozíku, vyjel s ním ven a zamkl za sebou.

Hned se rozklepal, poněvadž ze severu začal foukat studený vítr a každý ví, že vítr ze severu je opravdu ledový. Starý Molygruber se zatřásl a začal pracovat intenzivněji, aby se zahřál a oblečení na něm mohlo uschnout.

Sice se už za chvíli slušně potil, jenže svršky byly pořád mokré. Šplouchal a čvachtal, a než konečně přišel čas vrátit se do depa, připadalo mu to jako celá věčnost.

Ostatní muže mlčení páně starého Molygrubera poněkud udivovalo. „Co je to se starým Molyem?“ ptal se jeden. „Vypadá, jako by ztratil dolar a našel cent. Nebej- vá přece tak potichu, že? By mě zajímalo, co se stalo?“

Jeho staré auto šlo nastartovat těžko, a když už nastartovalo a bylo připraveno vyjet, zjistil Molygruber, že jedna ze zadních pneumatik je prázdná. Hlasitě zanađával, vypnul motor, vystoupil a pracně kolo vyměnil. Jakmile měl hotovo, znovu si nasedl a opět se potrápil se startováním. Když dorazil domů, do svého osamělého pokoje, už měl všeho po krk. Měl po krk zachraňování, práce, osamělosti, prostě měl po krk úplně všeho. Rychle se vysvlékl, starým ručníkem se vytřel dosucha a vlezl si do postele, aniž by se obtěžoval s jídlem.

V noci zjistil, že se intenzivně potí. Vůbec mu celá noc připadala nekonečná, těžko se mu dýchalo, a tělo jako by měl v jednom ohni. Ležel ve tmě, namáhavě dýchal a přemýšlel, co by mu mohlo být. Zároveň si plánoval, že si ráno zajde do lékárny pro léky na kašel nebo pro něco, co zmírní tu bolest na hrudi.

Ráno dlouho nepřicházelo, ale červenavé sluneční paprsky mu nakonec přece jen zasvítily do oken, aby

se dotkly jeho tváře zrudlé horečkou. Pokusil se vstát, jenže se sesunul k zemi. Nevěděl, jak dlouho tam ležel, až se konečně probral. Otevřel oči a uviděl, že ho dva sanitáři zvedají na mobilní lůžko. „Asi jste chytil oboustranný zápal plic, stařečku," řekl mu jeden z nich. „Vezeme vás do nemocnice. Budete v pořádku." Druhý se zeptal: „Máte nějaké příbuzné? Koho máme kontaktovat?"

Starý Molygruber unaveně zavřel oči a propadl se do neklidného spánku. Nevěděl, kdy ho přenesli do sanitky, kdy sanitka dorazila do nemocnice na pohotovost, ani kdy ho převezli na pokoj a uložili do postele.

DRUHÁ KAPITOLA

„Ale no tak, tak už tu raku natáhněte a žádné hlouposti. Tak pojd'te na to, pohněte se!“ Hlas zněl rozkazovačně, pronikavě a neústupně. Leonides Manuel Molygraber se lehce zavrtěl a pak se probral k nejasnému uvědomění, že jeho raku někdo pevně uchopil a vytáhl zpod peřiny. „Vůbec nevím, proč se tak bráníte!“ sdělil mu hlas podrážděně, „musím vám jen vzít krev. Tak pojd'te, a žádné hlouposti.“ Starý Molygraber otevřel oči o trochu víc a rozhlédl se. Zena, jež mu spílala, se nad ním tyčila po levé straně. Obrátil pohled k jakémusi drátěnému koši, který stál na stolku u jeho postele. Koš připomínal přenosku, jakou používají mlékaři, napadlo ho, až na to, že tam, kde mlékaři mají naskládané lahve s mlékem, se v tomto koši nacházela spousta zkumavek s vatou. „Tak jste se k nám vrátil, co? Tak už mi pomozte a neplývejte mým časem!“ Nato mu žena drsně vytáhla rukáv od pyžama a cosi jako černou gumu mu uvázala kolem paže. Roztrhla pytlíček, něco z něj vyndala a energicky mu otřela kůži. Následovala ostrá bolest, až nadskočil, a žena si postěžovala: „Sakra! Zatraceně! Proč nemůžete mít žíly pořádně vidět? Teď jsem vám ji propíchla durch.“ Jehlu vytáhla, utáhla mu škrtidlo kolem paže a zkusila to znovu.

Molygraber zmateně pohlédl níž. K jehle, kterou měl zasunutou v paži, byla připojená velká skleněná zkumavka. Díval se, jak se plní. Mrštěně, s hbitostí da

nou dlouholetou praxí, žena zkumavku odpojila a připojila další, již též naplnila. Když už pak byla konečně s množstvím odebrané krve spokojena, jehlu vytáhla a přes vpich nalepila náplast. Obě zkumavky pečlivě popsala jeho jménem a se zabručněním je vložila do drátěného košíku.

Žena se přesunula k dalšímu lůžku, takže její vrčivý a zároveň naříkavý hlas mohl začít brnkat na nervy jinému pacientovi. Molygruber se rozhlédl a spočítal si, že na pokoji s ním leží dalších pět pacientů. Potom se mu zrak rozmazal, začalo se mu těžko dýchat a nějakou dobu zase nevěděl o světě.

Vyrušil ho rachot. Jako by slyšel rachotit talíře a kvílet velký vozík, který někdo tlačí. Znovu pomalu otevřel oči, bolelo to, a hned přede dveřmi pokoje přímo proti své posteli spatřil chromovaný vozík nacpaný spoustou kastlíků.

Jak se tak rozhlížel, odněkud se zjevil ošetřovatel a jal se rozdávat malé podnosy s jídlem. Každý podnos byl označen jménem pacienta.

Ošetřovatel došel až ke starému Molygruberovi, prohlédl si ho a zeptal se: „Jak se teď cítíte?“

Ten místo odpovědi jen zabručel, protože byl prostě příliš unavený na to, aby něco řekl, a navíc si v duchu tak nějak matně pomyslel, že každý trouba jistě vidí, že je mu dost zle. Ošetřovatel vyhákl nějaké věci zpoza lůžka a řekl: „Jenom natáhněte levou ruku před sebe, změřím vám krevní tlak.“ Molygruber na nadloktí pocítil sílící sevření a pak si všiml, že ošetřovatel má v uších stetoskop a pravou rukou mačká gumový balónek. Opět usnul a znovu se vzbudil, když se mu tlak na pravém nadloktí uvolnil. „Dobře,“ řekl ošetřo

vatel. „Za chvíli se za vámi přijde podívat doktor Flebotum. Řekl bych, že zrovna začíná vizitu. Nashle!“ Ošetřovatel procházel od jednoho pacienta k druhému. „Tak co je s vámi, kamaráde, co ta dnešní snídaně, co?“ zeptal se jednoho muže. Molygruber viděl, že ten pacient má u sebe dlouhou tyčku, na níž je zavěšena láhev, ze které vycházejí trubičky. Slabým hlasem se zeptal: „Co to provádíte tomu pánovi?“ „To mu kape intravenózní infuze,“ sdělil mu ošetřovatel, „dáváme mu fyziologický roztok, aby se vzchopil.“

Místnost se znovu vytratila a Molygruber slyšel svůj vlastní chrčivý dech, který jako by se ozvěnou odrážel hodně zdaleka. Zase ho něco vyrušilo. Ucítil ruku na krku a pak si uvědomil, že mu někdo rozepíná knoflíky u pyžama. „Co je s tím mužem?“ zeptal se mužský hlas a Molygruber otevřel oči, aby se podíval. Koukal na člověka, zjevně lékaře, jenž měl na sobě bílý plášť a vlevo na hrudi měl vyšívacími stehy vyveden nápis *Dr. Flebotum*.

„Doktore, když ho přivezli, mluvil paramedik o oboustranném zápalu plic. Čekáme, že ho vyšetříte.“ Lékař se zamračil: „Hm, takže paramedici teď ze sebe dělají diagnostiky, jo? Na to se podíváme!“ Sklonil se a přiložil Molygmerovi na hrudník stetoskop, pak nechal ušní olivku volně viset, na hrudník silně poklepával ukazováčkem a poslouchal vycházející zvuk.

„Myslím, že musíme udělat rentgen. Nejspíš má plíce plné tekutiny. Dohlédnete na to, ošetřovateli?“ Lékař se sklonil, evidentně proto, aby si prohlédl Molygruberovu kartu, něco do ní zapsal a přesunul se k dalšímu pacientovi. Molygruber usnul.

Nějaké hlasy začaly hlučet, takže Molygruber znovu otevřel oči a vzhlédl. Zdravotní sestra a sanitář se k jeho lůžku blížili s transportním vozíkem. Docela drsně ho zatlačili k jedné straně lůžka a vozík pod něj podsunuli. Pak ho rychlým přehozem, *jako když člověk uloví velkou rybu*, napadlo ho, přesunuli na vozík. Sanitář přes něj pohotově přehodil prostěradlo a už se spolu šinuli dlouhou chodbou. „Co se ti přihodilo, ka- maráde?“ zeptal se sanitář.

„Ani nevím,“ řekl mu na to Molygruber. „Včera jsem vlezl do studené vody a pak jsem se nemohl osušit. Pak mi bylo moc horko a pak moc zima a upadl jsem nebo co, páč když jsem se vzbudil, zjistil jsem, že jsem v nemocnici. Hrozně mě bolí na hrudníku, au- vajs. Copak mi nikdo nepomůže?“

Sanitář hvízdal mezi zuby a pak řekl: „To víte, že jo, pomůžeme vám. Nebojte, budete v pořádku, a tomu byste měl věřit. Však zrovna jedeme na rentgen, ne? Proč myslíte, že bychom to dělali, kdybychom vám nechtěli pomoci, co?“

Ozval se klapot, následoval náraz a vozík spočinul u stěny. „Tak jste tu,“ oznámil sanitář a vycouval. „Až. na vás budou připraveni, přijdou si pro vás a zavezou vás dovnitř. Dneska je tu živo. Vypadá to na takový ten den, kdy se člověk nezastaví. Ani nevím, proč v tom chaosu zůstávám.“ S tím se otočil a odpěchal chodbou se skleněnými stěnami. Starý Molygruber tam jen tak ležel a připadalo mu, že to jsou celé hodiny. Dýchání mu působilo stále větší bolest. Konečně se dveře prudce otevřely a sestra vyvezla jiný vozík. „Pojedete zpátky na pokoj,“ řekla ženě na vozíku. „Nechám vás tu, a až bude mít někdo prostor, vyzvedne vás.“ Pro

táhla vozík kolem starého Molygrubera, jehož oslovila: „Myslím, že jste na řadě. Co vám je?“

„Nemůžu dejchat, to mi je,“ odvětil Molygruber. Žena popadla vozík, silou nejspíš nepřiměřenou jej obrátila a chodbou projela do temné tmavé místnosti. Bylo tam sotva tolik světla, aby si člověk viděl ruku před obličejem. Molygruber se přesto zvědavě rozhlížel a všimal si různých kovových trubek a chromových předmětů a drátů, jež probíhaly úplně všude. Na jedné straně místnosti bylo cosi, co vypadalo jako pokladna v kině. Žena ho zatlačila proti čemusi, co se tvářilo jako stůl, ale nebyl to rovný stůl, bylo to mírně zakřivené.

„Co je tomuhle?“ zeptal se hlas a zpoza té věci podobné skleněné vitríně vystoupila mladá dívka.

„Mám tu jeho kartu. Suspektivní oboustranná pneumonie. Rentgen hrudníku, zadní i přední.“ Mládě společně se sestrou starého Molygrubera popadly, zatlačily vozík co nejtěsněji ke stolu a klouzavě ho přesunuly rovnou na chromovaný stůl se zakřiveným povrchem.

„Byl jste už někdy na rentgenu?“ zeptalo se mládě.

„Ne, nikdy. Nic o tom nevím,“ odpověděl Molygruber.

„Nevadí, vyřídíme vás rychle,“ dodala dívka. „Zůstaňte ležet na zádech tak, jak teď jste. Prostě dělejte, co vám budeme říkat. Nic víc nechceme.“ Motala se kolem, upravovala výšku velké krabice, která jako by byla zavěšena na chromových trubkách. Mačkala tlačítka, až se objevilo světýlko. A na hrudníku se mu promítlo cosi jako X. Když byla s nastavením spokojená, přikázala: „Teď se nehýbejte, zůstaňte, jak jste,

a až řeknu nadechněte se, zhluboka se nadechnete a dech zadržíte. Rozumíte mi?"

„Rozumím. Řeknete mi, kdy ho mám zadržet," zopakoval Molygruber.

Dívčina se otočila a zašla do pokladny. Za vteřinku zavolala: „Tak jo, zadržte ho, držte," načež se ozvalo krátké zasyčení. Pak se dívka ozvala znovu: „Oóu- kej, dýchejte." Došla ke stolu a vypadalo to, že otvírá zásuvky či co. Molygruber viděl jen tolik, že má v ruce velkou kovovou krabici, větší než jeho hrudník. Solichala s tou kovovou bednou, pak vzala další a zasunula ji pod stůl, na němž ležel. Řekla: „Teď vás musíme přetočit čelem dolů." Popadla ho a přetočila, lehce ho vmanévrovala do dokonale správné polohy. Znovu přišla manipulace s černou bednou a opět se objevilo světýlko, které na něj promítlo písmeno X. Jakmile byla mladá žena spokojená, odkráčela na své pracoviště do skleněné krychle a zas vyšel příkaz: „Zadržte dech. Skvělé, vydechněte." Trvalo to docela dlouho. Molygruber už ztratil pojem o tom, kolikrát ho zrentgenovala, ale konečně se k němu vrátila a prohlásila: „Takže teď vás zavezu na chodbu, kde musíte počkat, dokud se neujistíme, že snímky vyšly dobře. Kdyby ne, znovu vás vezmeme dovnitř. Jestli vyjdou, někdo vás odveze na pokoj." S tím otevřela dveře a prostě vozík vy šoupla ven. Molygrubera napadlo, že mu to připomíná šíbování lokomotiv s nákladními vagony. V téhle nemocnici jako by neměli s pacienty slitování ani soucit, všechno se odehrávalo tak nějak *hrk-frk, bum-bác*.

Po době, jež mu připadala jako věčnost, se přišou- rala malá holka, vypadala tak na čtrnáct, firkala a popo

tahovala, jako by ji klátila šílená rýma. Aniž by s Molygruberovi utrousila jediného slova, chopila se konce vozíku a zatlačila. Transportní vozík se pohnul a Molygruberem s popotahující dívčinou v roli svého pohonu znovu brázdil chodbu, až se dostal do pokoje, odkud původně vyjel. Holka naposledy žďuchla do vozíku a prohlásila: „Jste tady. Je celej váš.“ Odkráčela.

Vozík ještě kousek roloval, až se s drcnutím zastavil o vzdálenou stěnu. Nikdo si toho nevšímal, ale nakonec se přece jen dostavil sanitář a přisunul vozítko k Molygruberovu lůžku. „Fajn, už to máte za sebou. Lékař přijde zase asi za hodinu. Doufám, že se toho dočkáte v pohodě.“

Přesunul Molygrubera z vozíku, takže zase ležel ve své posteli. Sanitář mu vytáhl pokrývku až pod bradu a vozík ležérně odvezl z pokoje.

Zničehonic se sanitář znovu přihnul a u lůžka starého Molygrubera smykem zastavil: „To vy jste včera vytáhl tu holčičku z vody?“ zeptal se hlasem, který měl být šepotem, ale rezonoval po celém pokoji.

„Jo, asi jo,“ na to Molygruber. „Tak je tu její matka. Dožadovala se, že vás chce vidět, ale my jsme jí řekli, že ji přijmout nemůžete, protože jste příliš nemocný. Je to potížistka...“ V tu chvíli se ozvaly těžké kroky a do pokoje vstoupila žena s policistou. „Tamten tamhle,“ zavrčela žena zlostně, „včera mojí holčičce ukradl klobouček.“ Policista předstoupil a přísně se podíval na Molygrubera: „Tady paní mi tvrdí, že jste včera jejímu dítěti vzal klobouček a hodil ho do vody.“

„To je ale lež!“ opáčil stařík. „Vytáhl jsem dítě z vody, když se všichni ostatní jen motali kolem a dívali se, jak se topí. Matka neudělala vůbec nic, aby

jí pomohla. Žádný klobouček jsem neviděl. Co bych s ním podle vás dělal? Snědl ho?“

Policista se rozhlédl a obrátil se opět na starého muže. „To vy jste tu dívenku zachránil z vody? To vy jste ten chlápek, o kterém se teď všude mluví?“

„Jo, řekl bych, že jo,“ zazněla odpověď.

„Ale o tom jste mi neřekla,“ obrátil se policista na ženu. „Neřeklajste mi, že vám vytáhl dítě z vody. Co jste to za matku, když jen tak stojíte a pak obviňujete muže, který vám dceru zachránil?“ Žena tam stála a střídavě rudla a bledla zlostí, načež prohlásila: „No, ale někdo ten klobouček mít musí. Dcera ho nemá, ani já ho nemám, takže proto ho musí mít on.“

Policista se na chvíli zamyslel a pak prohlásil: „Chci na sestemu, musím zavolat superintendentovi.“ S tím se otočil a zamířil na sestemu vedle výtahů. Za okamžik se dalo zaslechnout, jak mluví a přitom nešetří výrazy *ano, pane a ne, pane a dobře, zařídím to, pane*. Pak se vrátil na pokoj a ženě řekl: „Bylo mi řečeno, že pokud budete na svém nesmyslu trvat, mám vás obvinít z výtržnictví na veřejnosti. Raději byste tedy své obvinění měla stáhnout, jinak půjdete se mnou. Superintendent je z vás děsně nevrlej, to vám povím.“ Žena se beze slova otočila a vyšla z pokoje, v patách ji provázel policista.

Starého Molygrubera to pozdvižení docela vyčerpalo. Dech se mu v hrdle rozeskrípал ještě víc, takže když se k němu přiblížil sanitář, na první pohled mu bylo jasné, že musí zmáčknot nouzové tlačítko v hlavě postele. Starého Molygrubera okamžitě přišla zkontrolovat vrchní sestra, načež spěšně odběhla. Pak bylo slyšet, jak telefonuje lékaři ve službě.

Starý Molygruber začal dřímat. Zdály se mu nejrůznější živé sny, z nichž ho probudil kdosi, kdo mu rozepínal knoflíky od pyžama. „Sestro, zatáhněte závěs, chci se mu podívat na hrudník," pronesl mužský hlas. Stařík vzhlédl a uviděl jiného lékaře, který když viděl, že je pacient vzhůru, řekl: „Máte v plicích tekutinu, v pleurální dutině. Aspoň částečně seji pokusíme odčerpat." Objevil se další bílý plášť, tentokrát ho na sobě měla žena, a sestra přivezla k lůžku tác na kolečkách. Lékař vydal pokyn: „Tak, teď se posaďte, musíme se vám dostat k žebřům." Stařík se pokusil, ale nešlo to. Byl moc slabý. Takže ho zafixovali tak, že mu podložili chodidla a prostěradlo pod ním přivázali k čelu postele, aby byl vsedě a nemohl sklouznout.

Lékařka s injekční stříkačkou neztrácela čas a soustavně Molygruberovi do levé strany něco píchala. Chvilí počkala a píchla ho jehlou. „Ne, nic necítí. Jsme připraveni," konstatovala, když od něj odstupovala.

Sestra měla plné ruce práce s velkou skleněnou nádobou, jež měla jeden vývod nahoře a jeden dole. K vrchnímu i spodnímu připevnila gumovou hadičku a na obě umístila svorky. Když tu věc pak podržela na světle, Molygruber viděl, že je plná vody. Jakmile byla sestra spokojená, zavěsila láhev vedle postele, těsně pod úroveň matrace. Pak se postavila vedle, v ruce držela konec hadičky. Vzdálený konec hadičky vycházející ze spodní části lahve vedl do kyblíku.

Lékař něco intenzivně šolichal zády ke starému Molygruberovi. Když dosáhl svého cíle, otočil se a stařík málem omdlel šokem, neboť spatřil ohromnou jehlu, skoro trubku, již lékař držel. „Tenhle trokar vám zavedu mezi žebra a z pleurální dutiny vám vyvedu

tekutinu. A až budeme hotovi, provedeme umělý pneumotorax. Tím vám zkolabuje levá plíce, ale nejdřív musíme odstranit tekutinu. Nebude to moc bolet," dodal. Přistoupil k Molygruberovi a pomalu mu zasouval ocelovou trubičku mezi žebra. Bylo to hrozné. Stařík měl pocit, jako by se mu žebra bortila. Cítil, jak mu s každým úderem skáče srdce až do úst. Na prvním místě lékař neuspěl, takže zkusil další a pak ještě další, až to tam nakonec absolutně rozladěn neúspěchem vsunul, až žlutá tekutina vystříkla ven a na podlahu. „Rychle tu hadičku." A pak nasadil hadičku na konec ocelové jehly. „Ten trokar je docela tupý," poznamenal, když zkoumal Molygruberův hrudník.

Sestra si klekla vedle postele a krátce nato Molygruber slyšel téct vodu. Když si lékařka všimla jeho údivu, řekla: „Ten trokar jsme vám zavedli mezi žebra a vsunuli jsme ho do kapsy s tekutinou v pleurální dutině. Až vyřešíme tu tekutinu, uvolníme obě svorky na lahvi, kterou jste viděl, a váha vody, destilované sterilní vody, která z ní vyteče, vám vytlačí tekutinu z plic. Za chvíli vám bude lip," pronesla s jistotou, již rozhodně necítila.

Stařík byl stále bledší, i když bůh ví, že té barvy neměl moc ani předtím. Lékař záukoloval sestru: „Tady to podržte." Pak se znovu obrátil ke stolku, ozvalo se cinknutí kovu a skla, načež se vrátil k pacientovi a jedním rychlým pohybem zarazil jehlu tam, kde si byl Molygruber jist, že má srdce. Napadlo ho, že na místě zemře. Na okamžik ho přepadl intenzivní šok, nato nastoupila horkost a brnění, až pocítil, že mu srdce bije silněji. Do ztrhaných tváří se mu vrátila trocha

barvy. „Tak co, pomohlo vám to, vidíte?“ zeptal se, opět žoviálně, lékař.

„Myslíte, že bychom mu měli dát kapačku?“ zeptala se lékařka.

„Nejspíš ano. Sestro, podejte mi nástroje, uděláme to hned,“ prohlásil lékař, zatímco manipuloval s různými hadičkami.

Sestra odchvátala a vrátila se s čímsi, co vypadalo jako vysoký sloup s háčkem na konci. Na spodním konci byla kolečka. Dojela s ním k Molygruberovi z pravé strany, ohnula se a na háček na vrcholu tyče zavěsila láhev. Zapojila pár gumových hadiček a jeden konec podala lékaři, jenž opatrně zasunul Molygruberovi do pravé paže další jehlu. Sestra uvolnila pružinovou svorku a Molygrubera ovládl zvláštní pocit, že mu něco z hadičky vtéká do žil. „Tak,“ oznámil lékař, „za chvíli už vám zase bude lip. Jen buďte v klidu.“ Stařík pokývl hlavou a znovu sklouzl do dřímoty. Lékařka se na něj podívala a zhodnotila: „Podle mě nevypadá dobře, budeme ho muset hlídat.“ S tím oba lékaři z pokoje odešli a nechali sestru, aby dokončila zbývající práci.

Mnohem později, to už se den nachyloval, sestra staříka vzbudila. „Helemese, vypadáte mnohem lip. Je načase, abyste něco snědl, co říkáte?“

Stařík tupě přikývl. Neměl na jídlo chuť, jenže sestra na něm trvala. Postavila mu táč na stolek vedle postele a pobídla ho: „Tak pojďte, budu vás krmit. Žádné hlouposti. Na to, abychom vás teď ztratili, jsme se na vás dost nadřeli.“ A začala lžící cpát jídlo Molygruberovi do úst, přičemž mu sotva dopřála čas, aby ho spolkl, než se přiblížila s další náloží.

V tu chvíli vstoupil do pokoje policista. Prohrábl závěs, aby se dostal k Molygruberovu lůžku. „Držím vás dál od novinářů," řekl. „Ty hyeny se snaží vzít nemocnici útokem. Baží po titulku *Zametač zachránil dítě*, ale řekli jsme jim, že na návštěvy jste příliš slabý. Chcete je vidět?"

Stařík pokývl, jak mohl nejempatičtěji, a zamumlal: „Ne. Ať jdou k šípku. To nemůžou člověka nechat zemřít v klidu?"

Policista se rozesmál: „Ještě v sobě máte spoustu života, kamaráde. Brzo zas budete brázdít ulice se svým vozíkem a zametat. Ale tisk od vás budeme držet dál. Pohrozili jsme jim, že pokud sem přijdou, když jste tak nemocný, zakročíme proti nim." Otočil se, z pokoje odešel a sestra pokračovala s krmením, dokud neměl stařík pocit, že mu to jídlo vyleze ušima. Asi za hodinu se lékař vrátil, podíval se na něj a pak se ohnul, aby prozkoumal lahvičku pod postelí. „Uf!" začal. „Zdá se, že z té kapsy je všechno venku. Teď tam napumpujeme trochu vzduchu a zkolabujeme plíci. Chápete, vpustíme do pleurální dutiny vzduch, což plíci stlačí, takže s ní nebudete moct dýchat. Potřebuje si trochu odpočinout. Taky vám dám kyslík." Vystrčil hlavu za závěs a zavolal: „Hoši, všichni přestaňte kouřit. Když nám tu jede kyslíkový stan, kouřit se nesmí." Ostatní pacienti začali zlostně brblat. Jeden z nich řekl: „Proč bychom se měli svého potěšení vzdávat jen kvůli němu? Co pro nás udělal on?" A schválně si zapálil novou cigaretu.

Lékař vyšel na sestemu a někam zavolal. Brzy se dostavil sanitář a starého Molygrubera v jeho posteli i se stále připevněnou kapačkou pomalu odtlačil ze

společného pokoje do soukromého. „Tak,“ konstatoval lékař, „teď vám můžeme dát kyslík, aniž bychom se museli obávat všech těch osob, co se snaží způsobit požár. Budete v pořádku.“

Zakrátko byl vztyčen stan a hadičku připojil ke kyslíkové zásuvce ve stěně místnosti. Molygruber vbrzku pocítil pozitivní přínos kyslíku, volněji se mu dýchalo a celkově se cítil mnohem lépe. „Necháme vás tak celou noc,“ sdělil mu lékař, „a zítra byste měl být mnohem lepší.“ S tím z místnosti odešel.

Stařík opět usnul, tentokrát klidněji.

Později večer ho však navštívil jiný lékař, důkladně si ho prohlédl a prohlásil: „Ten trokar už vytáhnou, toto konkrétní místo už jsme řádně vysušili. Asi za hodinu vám uděláme nový rentgen a pak se rozhodneme o dalším postupu.“ Otočil se a vyšel na chodbu, ale vzápětí se vrátil: „Nemáte nějaké příbuzné? S kým se máme spojit?“

Molygruber odpověděl: „Ne, nemám na světě vůbec nikoho. Jsem sám, ale doufám, že můj starej vozejk bude v pořádku.“

Doktor se zasmál: „To ano, váš vozík je v pořádku. Městské služby si ho odvezly do depa, jak tomu říkají. O váš vozík je postaráno, teď se musíme postarat o vás. Vyspěte se.“ Než došel ke dveřím, Molygruber už spal. Zdálo se mu o rozlíčených matkách dožadujících se nových kloboučků pro své děti, zdálo se mu o divokých tiskových reportérech, jak se mu rojí kolem hlavy. Když otevřel oči, poněkud překvapeně zjistil, že noční sanitář ho odpojuje od kapačky a připravuje ho na další rentgen.

„Mohu vstoupit? Jsem kněz.“ Ten hlas byla melancholie sama dotažená do extrému. Starý Molygruber otevřel oči a tak trochu zmateně zíral na postavu, jež před něj předstoupila. Velmi vysoký, výjimečně hubený muž byl celý v černém až na kněžský kolárek, nad nímž nahoru a dolů poskakoval výrazně vystupující ohryzek, jako by chtěl z vychrtlého krku utéct. Obličej měl bledý, tváře propadlé a nos extrémně nápadný a červený. Kněz na Molygrubera pohlédl a posadil se na židli vedle lůžka. „Jsem kněz a studuji zde psychologii, abych se mohl starat o nemocné v nemocnici. Školení jsem absolvoval v Pobřežních provinciích.“ Molygruber se zamračil, pak se hluboce zakabonil a opáčil: „, Aha. Tak já jsem studoval v Calgary na městské skládce.“

Kněz mu věnoval další pohled a co nejupřímněji jej oslovil: „Jsem nesmírně smutný, protože z vašeho přijímacího formuláře jsem vyčetl, že nejste žádného známého vyznání. Přišel jsem proto za vámi, abych k vám přivedl Boha.“

Stařík se chmuřil čím dál víc: „Boha? Proč bych asi chtěl poslouchat, jak mi tu tlacháte o Bohu? Co pro mě kdy Bůh udělal? Narodil jsem se jako sirotek,“ prohlásil s jednoznačnou nechutí řešit, co by bylo kdyby. „Moje matka se mnou neměla nic společného ani jsem nevěděl, kdo je můj otec. Řekl bych, že to mohl bejt jeden ze sta. Staral jsem se o sebe, kam mi paměť sahá. Jako malýho mě naučili, abych se modlil, a já se modlil. Nikdy z toho nic nekáplo, až jsem nakonec dostal práci a začal třídit smetí na městský skládce.“

Kněz těžko skrýval opovržlivý pohled, mačkal si dlaně, až z něj vypadlo: „S tou chorobou, co máte, jste

se ocitl ve velmi nebezpečné situaci. Jste připraven setkat se se svým Stvořitelem?"

Molygruber se na muže zpříma podíval a odsekl: „Jak mám vědět, kdo si mě stvořil? Mohl to bejt kaž- dej jeden ze stovky chlapů, už jsem vám to říkal. Nemyslíte si snad, že Bůh sestoupil na zem a uplácal mě z těsta, že ne?“

Kněz vypadal šokované a pohoršené a do své odpovědi vložil ještě víc melancholie: „Můj bratře, pohrdáš Bohem. Z toho nic dobrého nevzejde, opovrhuješ Bohem. Měl bys být připraven setkat se se svým Stvořitelem, potkat svého Boha, poněvadž možná už zakrátko se budeš muset postavit tváří v tvář Bohu a jeho soudu. Jsi připraven?“

Molygruber se bojovně vzepřel: „Vy fakt věříte všem těm povídkám o dalším životě?“

„Samozřejmě, že věřím, jistě," reagoval kněz. „Je to psáno v Bibli a tomu, co je v Bibli, každý věří.“

Starý muž kontroval: „No, ale já ne. Docela velké kus jsem jí zamlada přečetl, vlastně jsem i chodil do náboženství, jenže pak jsem zjistil, jak falešná celá ta věc je. Když je člověk mrtvěj, je mrtvěj, tak to říkám já. Člověk zemře a skončí někde v zemi, a když má nějaký svoje lidi, což já nemám, tak ty ho vyprovoděj a pak mu dávaj kytky do sklínky od marmelády, kterou mu strčej nad hlavu. Ne, mě nikdy nepřesvědčíte, že existuje život po tomhle životě. Ani bych žádněj nechtěl, ani náhodou!“

Kněz se musel ze samého rozčilení postavit. Maširoval přes pokoj tam a zpět a pořád dokola, až se Molygruberovi skoro zamotala hlava, jak mu tam ta černá podoba anděla smrti poletovala před nosem.

„Jednou jsem nahlídl do knížky od chlápka, co bydlí kousek od místa, co pracuju. Rampa se jmenuje. Taky napsal hom žvástů o životě po smrti. Však každej ví, že je to nesmysl. Když je člověk mrtvěj, je mrtvěj. A čím dýl je mrtvěj, tím víc smrdí. Kdysi jsem na pár smažek, alkáču a tak narazil a po nějaký době, fuj! Nemůžete se k nim přiblížit.“

Kněz se znovu posadil. Se vši vážností starému Molygruberovi pohrozil ukazováčkem a mírně zlostně ho varoval: „Za to budete trpět, milý pane, za to budete trpět. Jméno Boží berete nadarmo a *Svatou knihu* znevažujete. Můžete si být jist, že Bůh na vás sešle svou zlobu!“

Molygruber si to chvíli přebíral a pak řekl: „Jak je možný, že mluvíte o hodným Bohu, o Otci, kterej miluje svý děti, ukazuje jim soucit, slitování a všechny ostatní tyhlety věci, a pak jedním dechem prohlásíte, že Bůh sešle svou pomstu. Jak je to možný, vysvětlíte mi to? A další věc, na kterou, milej pane, musíte odpovědět - vaše kniha říká, že když člověk nepřijme Boha, přijde do pekla. Já teda nevěřím ani na peklo, ale jestli člověka zachrání jedině přijetí Boha, co všichni ti lidi na Zemi před vytvořením vaší konkrétní podoby Boha? Jak to bylo s nima, ha?“

Kněz se znovu postavil, hlas se mu zlostí třásl, obličej zrudl. Pohrozil Molygruberovi pěstí: „Podívejte, milý pane, nejsem zvyklý, aby na mě mluvili lidi jako vy. Pokud učení Boha nepřijmete, skáćíte se mrtev k zemi.“ Pohnul se kupředu a Molygruber už si myslel, že ho uhodí. S maximálním vypětím sil se na posteli posadil. Celým hrudníkem mu náhle projela šílená bolest, jako by mu někdo drtil žebra. V obličě-

ji zmodral, s heknutím a vzlyknutím padl nazad a oči mu zůstaly přivřené.

Kněz zbledl a spěchal ke dveřím. „Rychle, rychle,“ zapíštěl, „honem pojdte, honem, ten muž zemřel, když jsem s ním mluvil. Řekl jsem mu, že ho za jeho bezbožnost Bůh skolí.“ S těmito slovy na rtech utíkal dál, až se vřítíl do otevřeného výtahu. Naslepo zuřivě šátral, než se mu podařilo zmáčknout tlačítko *Dolů*.

Zpoza rohu vystrčila hlavu sestra a zeptala se: „Co se tomu slizounovi stalo? Z něho by jeden dostal infarkt. S kým to vůbec mluvil?“ Sanitář přišel z pokoje na druhé straně chodby: „Nevím, nejspíš s Moly- gruberem. Radši se pojd' podívat, jestli je v pohodě.“ Spolu se odebrali do soukromého pokoje. Našli tam Molygrubera, jak si ještě pořád svírá hrudník. Oči měl napůl otevřené, ústa svěšená. Sestra skočila po nouzovém tlačítku a zadala speciální kód. Interkom vzápětí vyvolal doktora toho a toho, aby se do daného patra dostavil k akutnímu případu.

„Asi bychom ho měli trochu upravit,“ napadlo sestru, „nebo nás bude doktor prudit. Jejda, už je tu.“ Doktor vstoupil do kamrlíku: „Ale, ale, co se tomu muži mohlo stát? Podívejte se na ten výraz. Fakt jsem předpokládal, že ho za pár dní propustíme. No nic.“ Pohnul se kupředu a vylovil stetoskop, olivky si dal do uší. Pak Molygruberovi rozepnul pyžamo, přiložil mu stetoskop na hrudník a naslouchal. Natáhl pravou ruku, aby nahmatal Molygruberův neexistující puls. „Tento život vyhasl, sestro, je pryč. Půjdu vypsát úmrtní list mezitím ho převezte do márnice. Postel musí být nachystaná. Pro čekající davy pacientů máme nehorázný nedostatek lůžek.“ Vyndal si stetoskop z uší

a nechal ho viset na krku. Otočil se, zapsal poznámku do Molygruberovy karty a odešel.

Sestra se sanitářem z Molygrubera stáhli ložní prádlo, pořádně mu natáhli pyžamové kalhoty a zavázali je a zapnuli mu přes hrudník vrchní díl pyžama. Sestra řekla: „Dovez vozík.“ Sanitář zmizel a brzy se vrátil s vozíkem, na němž předtím Molygruber cestoval na rentgen. Sestra společně se sanitářem z něj sundali prostěradlo, a když odstranili nosítkovou část, odkryli další patro. Na ně přenesli Molygruberovo tělo, při- pásali je, protože není vhodné, aby mrtvá těla padala na zem, a pak přes ně přehodili prostěradlo, čímž tělo zcela zakryli.

Sanitář se usklíbl: „S některými návštěvníky by to seklo, kdyby věděli, že se na zjevně prázdném nosítku veze mrtvola!“ Vyvezl vozík z pokoje a cestou k výtahům si na chodbě pískal. Stiskl *Suterén*, a zatímco výtah zastavoval ve všech poschodích a lidé nastupovali a vystupovali, stál celou dobu k vozíku zády. V přízemí konečně nikdo nenastupoval, takže sjeli do suterénu, kde s vozíkem vyjel. Otočil ho, vydal se s ním hned další chodbou a zaťukal na dveře, které se okamžitě otevřely. „Tady máte dalšího,“ oznámil sanitář. „zrovna umřel. Rovnou jsme ho svezli, myslím, že se bude dělat pitva. Asi byste ho měli nachystat.“

„Příbuzní?“ zeptal se patolog.

„Nemá,“ řekl sanitář. „Asi přijde na hřbitov pro chudé, nebo možná, protože pracoval jako zametač, za něj pohřeb zaplatí město. I když o tom pochybuju, je to banda lakotných škrtů.“ Pomohl patologovi přesunout tělo z vozíku na pitevní stůl. Sanitář lapí pod

paži prostěradlo, které mrtvolu zakrývalo, otočil se a odcházel. Cestou si zpíval.

TŘETÍ KAPITOLA

Co se však Leonidovi Manuelu Molygruberovi stalo? Ztratil se jako světlo, které někdo náhle vypnul? Vypršela mu trvanlivost, jako když shoří zápalka? Ne! Vůbec ne. Když Molygruber ležel na nemocničním lůžku a připadal si dost zle na to, aby umřel, ten kněz ho nesmírně rozčílil. Napadlo ho, že vůbec není patřičné, aby kněz v obličejí čím dál intenzivněji rudnul. Z pozice pacienta ležícího v posteli mu bylo nadmíru jasné, že na něj kněz hodlá skočit a udusit ho. Proto se kvapně posadil, aby se mohl bránit, případně volat o pomoc.

Do sedu se dostal velmi rychle, s maximálním vypětím, načež se nadechl nejvíc, jak mu to aktuální okolnosti umožňovaly.

Okamžitě ho opanovala šílená bolest, jako by mu rašplovali a sbíječkou drtili hrudník. Srdce se mu rozběhlo jako motor u auta, jehož řidič stlačil plynový pedál až na podlahu, zatímco vůz stál na neutrálu. Jeho srdce zaspintovalo a zastavilo se.

Stařík náhle pocítil nával paniky. Co se s ním bude dít? Kdy přijde konec? Teď, říkal si, zhasnu jako ta svíčka, kterou jsem doma zhášel jako kluk, v jediném domově, jež jako sirotek poznal. Ta panika byla hrozná. Měl pocit, jako by mu hořel každý nerv, jako by se ho někdo snažil otočit naruby, přesně tak, jak si představoval, že se cítí králík, když ho mrtvého stahují z kůže, než jeho tělo udusí v kastrolu.

Zničehonic se spustilo nesmírně silné zemětřesení, nebo tak to aspoň starému Molygruberovi připadalo, načež se všechno začalo houpat. Jako by se svět skládal z teček oslepujícího prachu, jako by se kolem rozpoutal neutuchající cyklón. Pak měl pocit, že ho někdo popadl a protlačil odšťavňovačem nebo strojem na výrobu párků. Cítil se nepopsatelně zle.

Všechno ztmavlo. Jako by ho obklopily stěny pokoje nebo *něco* a stahovalo se to kolem něj. Měl pocit, jako by byl chycený v lepkavé mazlavé gumové trubce, z níž se mamě snaží vykrotit do bezpečí.

Všechno ještě víc potemnělo, zčernalo. Jako by se ocitl v nekonečně dlouhé trubce absolutní černoty. Ale potom hodně daleko před sebou, v místě, které bezpochyby muselo být koncem trubky, uviděl světlo. Skutečně to bylo světlo? Bylo to červené až jasně oranžové jako jeho fluorescenční bezpečnostní vesta, již nosil, když čistil ulice. Horečně bojoval o každou píd' a probíjel si cestu trubkou. Na chvíli se zastavil, aby chytil dech, ale zjistil, že nedýchá. Ať poslouchal, jak poslouchal, své srdce neslyšel bít. Zato vnímal prapodivný zvuk, jako by se mu tam proháněl silný vítr. Když se pak rozhodl nehýbat, připadalo mu, že ho z trubky stejně něco vytlačuje, až postupně dosáhl vrcholu. Tam se na chvíli zasekl, chytil se konce trubky, jenže poté se ozvalo drsné *lup*, a Molygruber vystřelil z trubky jako hrášek z flusačky. Otáčel se na stranu a dozadu, ale ono tam nic nebylo, ani červené světlo, ani to oranžové. Ani černo tam nebylo. Nebylo tam NIC!

Vyděšený do morku kostí a s pocitem, že se ocitl v té nejabsurdnější situaci, natáhl ruce, ale nic se

nepohnulo. Jako by ruce prostě neměl. Znovu ho zachvátila panika. Zkusil kopat nohama, zuřivě kolem sebe kopal, aby se něčeho dotkl. Jenže zase nic, vůbec nic. Nohy necítil. Vynaložil maximální úsilí na to, aby se rukama dotkl jakékoli části svého těla, ale zjistil jen to, že nemá ruce, nemá paže a necítí tělo. Prostě jen *byl* a toť vše. Do vědomí se mu vloudil útržek čehosi, co kdysi dávno zaslechl. Cosi o netělesném duchu, o duchu bez formy, bez tvarů, bez bytí, nicméně existujícím. Jako by byl v intenzivním pohybu, přitom se vůbec nehýbal. Cítil zvláštní tlaky, až náhle vnímal, jako by ho zaléval asfalt, horký asfalt.

Před mnoha lety, takřka v době, kam až mu paměť sahá, jako klouček jen tak lelkoval, když nějací muži asfaltovali silnici. Jeden z nich, snad kvůli špatnému zraku nebo snad ze škodolibosti, vyklopil kolečko s asfaltem, který se vylil na chlapce. Ten v něm uvízl, sotva se mohl pohnout. Přesně tak se teď cítil. Bylo mu horko, roztrásl se hrůzou, pak přišlo zase horko a on celou tu dobu vnímal pohyb, jenž pohybem nebyl, jelikož zůstával bez hnutí. Myšlenka na nehybnost smrti ho paralyzovala.

Čas běžet dál, nebo ne? Nevěděl. Věděl jen, že se nachází uprostřed nicoty. Kolem něj nic nebylo, na jeho těle nic nebylo, žádné paže či nohy, a on se domníval, že tělo mít musí. Mohl by jinak vůbec existovat? Jenže bez rukou tělo cítit nemohl. Napínal oči, koukal a zíral, ovšem nic nebylo vidět. Nebyla to tma, nebyla to temnota, byla to nicota. Znovu mu vplul do mysli útržek myšlenky odkazující na nejhlubší propadliny moří prostoru, kde nic není. Líně se zaobíral tím, odkud to má, ale už ho k tomu nic nenapadlo.

Existoval sám v nicotě. Nebylo tam nic vidět, slyšet ani cítit. Ničeho se nedalo dotknout, jenže i kdyby tam něco bylo, nepomohlo by mu to, protože neměl nic, čím by se toho mohl dotknout.

Čas běžel dál, nebo ne? Neměl tušení, jak dlouho tam pobýval. Čas ztratil význam. Nic už nemělo svůj význam. Jen to prostě bylo, ať už to bylo kdekoli. Jako by byl smítkem zavěšeným v nicotě jako moucha chycená v pavučině, ale přesto ne tak úplně jako ta moucha, protože tu drží ona pavučina. Starého Molygrubera zachytila nicota, což ho redukovalo na stav nicoty. Jeho mysl, nebo cokoli měl na jejím místě, byla šokovaná. Myslel si, že mu bude na omdlení, ale nepříhodilo se nic, co by ho k mdlobám dovedlo.

Prostě *byl* něco, nebo možná dokonce nebyl nic obklopené nicotou. Jeho mysl či jeho vědomí či co teď bylo to, co mu zůstalo, dál fungovalo, snažilo se to formulovat myšlenky, snažilo se to vytvořit něco namísto té hrozné nicoty, jež tam panovala. Přišla k němu myšlenka: „Nejsem ničím, ale to nic cestuje v nicotě.“

Jako když zápalkou škrtnete v bezměsíčné noci, osvítila jej myšlenka. Před nějakou dobou ho jeden muž požádal o pomoc - chtěl vyklidit garáž a zaplatit mu za to. Starý Molygruber tam zašel, porozhlédl se a našel kolečko se zahradním nářadím a pak otevřel vrata do garáže, protože den předtím mu dotyčný svěřil klíč. Otevřel vrata do garáže a uvnitř našel tu nejpodivnější změť harampádí, jakou kdy spatřil: rozbitý gauč s čouhajícími pružinami, židli se dvěma zlomenými nohama a moly vylétávajícími z čalounění. Na stěně visel rám a přední kolo jízdního kola. Kolem dokola stály do sloupků naskládané pneumatiky,

zim

ní a sjeté. Taky tam leželo zrezlé nepotřebné nářadí. Byly to krámy, jaké dokážou nashromáždit jen hodně spořiví lidé - petrolejová lampa s prasklým stínítkem, žaluzie a pak v zadním rohu jedna z těch vycpaných figurín na dřevěném podstavci, jež ženy dříve používaly při šití šatů. Všechno to vytahal a svezl na neužívaný pozemek, kde připravil hromadu na příští den k odvozu. Pak se vrátil do garáže.

Jeho zvědavost vzbudila stará vana natěsno nacpaná pod zničený kuchyňský stůl, takže šel po ní, ale nedokázal s ní hnout. Rozhodl se tedy, že z ní nejdřív odtáhne ten stůl. Zabral za něj a prostřední zásuvka vyjela. Obsahovala pár mincí. Hm, pomyslel si starý Molygruber, škoda je vyhazovat, za to může být párek v rohlíku nebo i dva, a tak si je schoval do kapsy. Ve vzdálenější zásuvce našel obálku s rozříděnými bankovkami z různých zemí. Jo, řekl si, z toho bych mohl vyžít, ve směnárně mi s tím rychle pomůžou. Ale zpět k vaně. Zdvihl stůl a vyhodil ho z garážových vrat, načež našel na vaně celou nálož prohnilé veteše a pak ještě rozbité skládací lehátko. Všechno to vynosil, vyházal ze vrat a konečně mohl vanu přitáhnout doprostřed garáže.

Ona stará pozinkovaná vana přetékala haldou knih, z nichž některé byly dost divné. Přesto Molygruber hrabal a hrabal, až je všechny vyndal a vyskládal do komínků na podlahu. Mimo jiné našel nějaké paper- backy, které mu v mysli na něco zabmkaly - Rampa a jeho knížky. Pomaličku šije prolístoval, stránku dvě přečetl. „Hm,“ říkal si v duchu, „ten chlápek musí mít v hlavě piliny, když věří, že život jde pořád dál. Tss!“ Odložil knížky do komínku a natáhl se po dalších. Ten

Rampa zjevně napsal opravdu hodně knížek. Moly-graber je spočítal a jejich počet ho tak překvapil, že začal znovu a přepočítal je. Některé byly zničené, protože se na ně asi vylila inkoustová lahvička a inkoust jich hodně poškodil. Byla tam jedna kniha s krásnou koženou vazbou. Když ji bral do ruky, povzdychl si. Inkoust pronikl přímo do vazby a kůži tak poničil. To je škody, napadlo ho, z té knihy mohl získat pár babek jen díky ceně té vazby. Ale nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem, takže knihu zahodil k ostatním.

Úplně na dně vany odpočívala v osamělé vznešenosti další kniha, uchráněná před špínou, prachem, barvou a inkoustem díky silnému igelitovému obalu. Molygruber se k ní ohnul a zvedl ji, čímž ji z obalu vytáhl. *Vy-navždy* přečetl si. Prolétl pár stránek, všiml si, že je ilustrovaná.

Z náhlého popudu šiji vrazil do vnitřní kapsy a pokračoval v práci.

V tom podivném stavu bytí v nicotě, v němž se teď nacházel, si vybavil některé pasáže z té knihy. Když se tu noc vrátil domů, dal si plechovku piva a kus sýru, co si koupil v supermarketu. Pak si hodil nohy nahoru a něco málo si z *Vy-napořád* přelouskal. Místy mu to připadalo jako úplná pohádka, takže knížku nakonec zahodil do rohu pokoje. Teď hořce litoval, že si toho nepřečetl víc. Myslel si totiž, že kdyby ano, měl by klíč ke svému současnému dilematu.

Myšlenky mu zběsile vířily jako prachová smítka zmítaná větrem. Co se to v té knize psalo? Co tím autor myslel? To by mě zajímalo, co se stalo? Molygruber si mrzutě vybavil, jak vždy oponoval myšlence na život po smrti.

Náhle mu na mysli vytanula jedna Rampova knížka nebo možná dopis, na který mezi smetím narazil: „Žádná věc nemůže existovat, pokud v ni člověk nevěří.“ A dál: „Pokud by na Zemi přiletěla nějaká bytost z jiné planety a byla by výrazně jiná než lidé, je docela možné, že by ji neviděli, protože jejich mysl by nedokázala uvěřit něčemu nebo přijmout něco, co je tak vzdáleno jejich referenčním bodům.“

Molygruber stále dokola přemítal, až si v duchu řekl: „Fajn, jsem mrtvěj, ale někde jsem, takže musím existovat. Tím pádem na tom byznysu s životem po smrti něco musí být. Kéž bych to byl věděl dřív.“ Jelikož mu ona lepkavost či *asfalt* či nicota připadaly tak zvláštní, ani ho nenapadlo řešit, o co jde. Ovšem když pomyslel na možnost, že by se byl mohl mýlit, byl si náhle jistý, že blízko u něj se něco nachází. Že je tam něco, co nevidí a čeho se nemůže dotknout. Je to snad proto, že by nyní možná byl ochoten přijmout fakt, že život po smrti existuje?

Kdysi taky zaslechl nějaké divné řeči, když se chlapi v depu bavili o nějakém týpkovi z torontské nemocnice: ten chlápek měl zemřít a vystoupit ze svého těla. Molygruber si přesně nevybavil, o co šlo. Co si pamatoval, ten člověk byl hodně nemocný a zemřel, vystoupil ze svého těla a viděl ohromné věci v jiném světě. Jenže lékaři mu k jeho velké zlosti jeho umírající či mrtvé tělo oživili, takže se vrátil a nějakému novináři o tom popovídal. Molygruber se najednou začal cítit šťastně, skoro kolem sebe začal vidět nějaké tvary.

Náhle se chudák Molygruber prudce posadil a natáhl ruku, aby ten popletený budík zarazil. Vyzváněl jako nikdy dřív, nicméně stařík si pak uvědomil, že

nespí. Vzpomněl si, že vlastně ani necítí své paže, ruce ani nohy a kolem něj je všude nicota. Nebylo tam vůbec nic až na vytrvalé rozléhající se vyzvánění, což mohl být zvon, ale nebyl. Nevěděl, co to je. Zatímco si tím lámal hlavu, pocítil, že se pohybuje. Pohyboval se šílenou rychlostí, neuvěřitelnou rychlostí, i když ona to nakonec rychlost vůbec nebyla. Nebyl dostatečně vzdělaný, aby věděl o různých dimenzích, třetí, čtvrté a tak dále, ale dělo se s ním to, že byl přesunován v souladu se starodávnými okultními zákony. Proto se pohyboval. Budeme říkat, že se pohyboval, protože popsat čtyřrozměrné záležitosti trojrozměrnými poj-

myje velmi obtížné. Říkejme tedy, že se *pohyboval*.

Molygruber svištěl stále rychleji, aspoň jemu to tak připadalo, a pak tam bylo *něco* a on se rozhlédl a uviděl sotva rozeznatelné tvary. Všechno viděl jakoby skrz kouřové sklo. Když před nějakou dobou došlo k zatmění Slunce, podal mu jeden kolega kus tmavého skla a řekl: „Dívej se přes něj, Moly, uvidíš, co se bude kolem Slunce dít, ale neupust' ho.“ Jak se přes sklíčko díval, kouřové zbarvení se z něj postupně vytrácelo. Díval se teď přímo do zvláštní místnosti, díval se s hrůzou a narůstajícím zděšením.

Objevila se před ním velká místnost s mnoha různými stoly, které vypadaly jako nemocniční stoly s nejrůznějšími udělátky, a na každém stole leželo nějaké tělo, nahá mrtvola, mužská nebo ženská, všechny s modravým odstínem smrti. Díval se a bylo mu čím dál hůř. Těm tělům se děly hrozné věci, byly do nich v různých místech vpravovány všelijaké trubičky a ozývalo se odpudivé bubláni tekutiny. Taky tam . klapala a supěla čerpadla. Podíval se blíž a vyděšeně

a zároveň fascinovaně sledoval, jak se z některých těl odčerpává krev a do jiných se nějaká tekutina pumpuje dovnitř. Když do těla vteklo dostatečné množství, tělo přišlo o strašidelný modravý odstín a získalo až přehnaně zdravou barvu.

Molygruber se neúprosně pohyboval dál. Prošel místností, kde vedle jednoho ze stolů seděla mladá žena a malovala ženskému tělu obličej. Molygrubera to fascinovalo. Viděl, jak jí zvlnila vlasy, namalovala tužkou obočí a na tváře nanesla zdravíčko a pak i rtům dodala docela výraznou červeň.

Pohnul se dál, a když uviděl další tělo, jež zjevně právě dorazilo, zachvěl se. Na zavřených očích byly umístěny typické kuželovité kovové předměty, které jak se správně dovtipil, měly udržet víčka sklopená. A pak spatřil brutálně vyhlížející jehlu zasunutou spodní dásní vzhůru do horní dásně. Vtom muž, který na tom dělal, náhle jeden nástroj vrazil mrtvole do levé nosní dírky, uchopil špičku jehly a přímo jí probodl nosní přepážku, načež jí protáhl nit a napevno ji utáhl, aby čelisti držely u sebe a ústa zůstala zavřená. Molygruberovi se udělalo zle. Bylo mu na zvracení, a kdyby mohl, pozvracel by se.

Pohnul se dál a šokované zíral na tělo, jež stěží rozeznal jako své vlastní. Viděl, jak jeho tělo - vychrtlé, vyzáblé a rozhodně ve špatné kondici - leží nahaté na stole. S nelibostí si prohlížel křivé nohy a hrbolaté klouby. Nedaleko stála rakev, nebo přesněji jen skořápka.

Síla jím pohnula dál, takže se krátkou chodbou přesunul do další místnosti. Pohyboval se bez vlastní vůle. V pokoji byl zastaven. Poznal čtyři svoje spolu-

pracovníky. Seděli tam a hovořili s elegantně oblečeným uhlazeným mladým mužem, který měl v hlavě celou dobu jen myšlenky na to, kolik peněz by mu z toho mohlo kápnout.

„Molygruber pracoval pro město,“ řekl jeden z jeho bývalých kolegů, „nemá moc peněz. Má auto, ale to má cenu maximálně sto dolarů. Je to ojetá stará rachotina, ale jemu myslím posloužila. Nic víc nemá. Jen to auto, co by vyneslo asi stovku. Ještě má hodně starou černobílou televizi, tak ta by mohla dát dvacet nebo třicet dolarů. Jeho celý další majetek, no, myslím, že by nedal dohromady ani deset dolarů. To asi nestačí na úhradu pohřbu, že?“

Uhlazený dobře oblečený mladík našpulil rty a poškrábal se na tváři, načež řekl: „Očekával bych, že pro jednoho ze svých kolegů, který zemřel za tak mimořádných okolností, vyhlásíte sbírku. Víme, že zachránil dítě před utonutím a zaplatil za to životem. Určitě se najde někdo, třeba město, kdo za řádný pohřeb zaplatí.“ Molygruberovi kolegové se po sobě podívali, potřásali hlavami a počítali si prsty na ruku, až jeden řekl: „To nevím. Město nechce zaplatit za jeho pohřeb, aby nevznikl precedent. Řekli nám, že pokud by město cokoli zaplatilo, budou se radní stavět na zadní a budou chrlit stížnosti. Ne, myslím, že město nepomůže ani trochu.“

Mladík vypadal netrpělivě, přestože se to snažil skrýt. Koneckonců je podnikatel a je zvyklý na smrt, mrtvá těla, rakve a tak dále. Jestli chce obchod udržet v chodu, musí vydělávat peníze. Pak jen poznamenal, jako by ho to zrovna napadlo: „A co odbory, ty by pro něj nic neudělaly?“

Čtyři bývalí kolegové potřásli téměř simultánně hlavou a nápad zamítli. „Ne," řekl jeden, „oslovili jsme je, ale nikdo nechce platit. Starý Molygruber byl jen obyčejný zametač a z příspěvku na jeho pohřeb nekápne žádná publicita."

Mladý muž vyskočil a přesunul se do vedlejší místnosti. Zavolal na ty čtyři: „Pojďte za mnou! Ukážu vám různé rakve, ale ta nejlevnější, abychom mohli pohřeb provést, by stála dvě stě padesát dolarů a to by byla ta nejlevnější. Tedy jen ta nejlevnější dřevěná skořápka a pohřební vůz, který ji odveze na hřbitov. Dokázali byste sehnat dvě stě padesát dolarů?"

Muži se takřka hanbou propadali, přesto jeden za všechny promluvil: „Myslím, že to bychom mohli. Dvě stě padesát dolarů dokážeme sehnat, ale teď vám je dát nemůžeme."

„Ale ne, neočekávám, že mi zaplatíte teď," řekl mladík, „za podmínky, že mi podepíšete tento formulář o záruce platby. Jinak chápete, že by nám mohly zůstat výdaje, a ty koneckonců nemají padat na naši hlavu."

Čtyři kolegové se po sobě výmluvně podívali: „Tak jo. Podle mě můžeme schrastit až tři stovky, ale ani o cent víc. Na to ten formulář podepíšu."

Mladík vytáhl pero a nabídl je jednomu z nich, jenž se spěšně podepsal a uvedl svou adresu. Další tři ho následovali.

Když už měl mladík v ruce formulář se zárukou, usmál se na ně a řekl: „Víte, tyhle věci musíme mít ošéfované, protože ten člověk, pan Molygruber, tady zabírá místo, které hodně potřebujeme. To víte, náš obchod vzkvétá. Potřebujeme ho dostat pryč co nejrychleji, jinak budou vznikat poplatky."

Muži přikývli a jeden řekl: „Nashle.“ S tím nasedli do auta, v němž přijeli. Když odjížděli, byli velmi zaražení, tiší a zamyšlení, až jeden řekl: „Řekl bych, že ty peníze musíme dát dohromady hodně rychle. Nechci myslet na to, že jsme starýho Molyho na tom místě nechali vězet zbytečně dlouho.“ Další na to: „Jen si to vezte. Ten starej pardál, chudák, roky zametá chodníky, o vozík se stará mnohem lip než ostatní a teď je mrtvěj po tom, co zachránil život. A protože se toho nikdo nechce ujmout, je na nás, abysme mu prokázali trochu tý úcty. Dyk to nebyl špatnej chlap. Pojd'me vymyslet, jak ty prachy dáme dohromady. Jak ten pohřeb uděláme?“

Rozhostilo se ticho. Žádný z nich o tom zatím moc nepřemýšlel. Jeden poznamenal: „Řekl bych, že bysme si měli vzít volno a pořádně ho pohřbít. Radši zajdem za vedoucím a zeptáme se, co on na to.“

Molygruber se bezcílně potuloval a prohlížel si město, jež tak důvěrně znal. Jako by byl jedním z těch horkovzdušných balonů, které někdy létají nad Calgary s vyvěšenou reklamou na automobilovou firmu nebo něco jiného. Bloumal nad městem, jako by neměl kontrolu nad tím, kam zalétne. Nejdřív se ocitl nejspíš na střeše pohřebního ústavu. Při pohledu dolů uviděl, jak jsou ulice i domy pochmurné a šedivé a jak moc potřebují nový barevný nátěr, aby měly *šmrnc*. Viděl, jak stará auta parkují na příjezdových cestách a u chodníků, a pak zamířil do centra a píchlo ho u srdce, když se podíval na své staré známé oblíbené místo. Našel na svém místě cizince, jenž měl na hlavě jeho plastovou helmu, tlačil jeho vozík a nejspíš měl na sobě jeho fluorescenční oranžovou bezpečnostní vestu. Malátně na

něj shlížel, jak koštětem prometá kanály a natahuje se pro nástroje, kterými se smetí nabírá a přenáší do vozíku. I jeho vozík vypadá dost pochmurně, napadlo ho. Rozhodně není tak dobře udržovaný, jako když s ním jezdil on. Potuloval se dál s kritickým pohledem na spoustu smetí v ulicích. Podíval se na čerstvé staveniště a sledoval, jak silný vítr vykopanou půdu nadzvedává a rozfoukává ji do města.

Něco ho popohnalo k popelářskému depu. Uvědomil si, že jak tak poletuje nad městem, klesá na pope- lářský vůz, který rozváží vozíky a muže. Pohyboval se ale dál, až do depa, kam se propadl střechou. Našel tam své čtyři bývalé spolupracovníky, jak hovoří s vedoucím: „Nemůžeme ho tam jen tak nechat," řekl jeden z nich, „je to dost hrozný pomyslení, že nemá dost peněz, aby ho řádně pohřbili, a nikdo další s tím nic nedělá." Vedoucí řekl: „Co kdybychom udělali sbírku? Je výplata, když se každého zeptáme, jestli dá deset babek, můžeme ho řádně pohřbit i s nějakou kytkou a tak. Zním ho už od kluka, nikdy nic neměl. Občas jsem si říkal, jestli to má v hlavě v pořádku, ale svou práci vždycky odvedl, i když trochu pomaleji než většina ostatních. Jo, tak to uděláme. Nad výplatní okénko vyvěším oznámení, které bude po každém žádat aspoň deset dolarů."

Jeden z mužů se zeptal: „Kolik dáte vy?" Vedoucí našpulil rty, zamračil se, nicméně v kapse zašátral. Vylovil starou ošoupanou peněženku a podíval se do ní. „Natě," řekl, „to je všechno, co mám, než dostanu výplatu. Dvacet babek. Dám dvacet." Jeden z mužů se porozhlédl a mezi smetím našel vhodnou krabičku z kartonu. Uprostřed do ní vyřízl díru a prohlásil: „Tak

to je naše krabice na sbírku. Postavíme ji před výplatní okýnko spolu s oznámením. Jdeme tam. Požádáme některou účetní, aby nám oznámení napsala, než dostanou ostatní výplatu.”

Krátce nato se pracovníci začali vracet ze svých pochůzek. Sesadili vozíky z nákladňáků, zaparkovali si je na přidělených místech a košťata vrazili do stojanu, aby je měli připravená na další den. Jak to tak muži a ženy dělají, když čekají v zástupu a společně se posunují k budce, aby dostali zaplacení, začali si povídat. „Co je to?” zeptal se jeden. „Není dost peněz na zaplacení pohřbu našeho nedávno zesnulého kolegy Molygmbera. Jak to, že každéj nevydoluje aspoň deset dolarů? Patřil přece k našim a docela hodně dlouho byl zaměstnancem města.”

Lidi trochu zabrblali, něco si mumlali pod vousy, ale přece jen se první pohnul, aby si vyzvedl obálku s výplatou. Když si ji přebíral, upíraly se na něj všechny oči. Rychle šiji nacpal do kapsy, ovšem při pohledech okolí ji rozpačitě vyndal a jeden konec obálky neochotně otevřel. Pomalu pomalinku dovnitř vsunul ukazováček a palec, až konečně vylovil desetidolarovou bankovku. Podíval se na ni, když ji protáčet mezi prsty. Nato ji se zřetelným povzdechem chvatně vrazil do díry ve sbírkové krabičce a zmizel. I ostatní si vybrali svou mzdu a pod bedlivým zrakem všech shromážděných z ní vytáhli desetidolarovku, již vložili do sbírkové krabičky. Nakonec zaplatili všichni. Všichni až na jednoho dali deset dolarů, a ten jeden řekl: „Panebože né. Toho chlápka jsem neznal, pracuju tu jen tenhle tejden, takže nechápu, proč by někdo čekal, že zaplatím na chlápka, kterýho jsem v životě neviděl.”

S tím si čepici nasadil víc do čela, odkráčel ke své ojetině a s rámusem odjel.

Ke čtveřici nejvíce angažovaných mužů přistoupil vedoucí a navrhnul jim: „Proč nezajdete za vedením? Třeba vám něco dají. Nemáte co ztratit, vyhodit vás kvůli tomu nemůžou, ne?“ Takže čtyři muži nachodovali do kanceláře vyššího vedení. Styděli se, přešlapovali z nohy na nohu a jeden z nich beze slova držel oznámení a sbírkovou krabičku před jedním z manažerů. Ten se na ni podíval a vzdychl, pak vyndal desetidolarovku, přehnul ji a vsunul do krabičky. Ostatní následovali jeho příklad. Deset dolarů, nic víc, nic míň. Konečně kolečko skončilo a čtveřice se vrátila k vedoucímu. Řekl: „Tak hoši, teď zajdeme za účetním a necháme si to od něj spočítat, aby nám dal řádné osvědčení, kolik to dělá. Tím se dostaneme z obliga.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

.Gertie Glubenheimer se neradostně rozhlédla po velké místnosti. Všude samá těla, prolétlo jí hlavou, těla vlevo ode mě, těla vpravo ode mě, vpředu i vzadu. A jak strašně nemocně, jak choře vypadají! Narovнала se a koukla na hodiny na opačném konci místnosti. Dvanáct třicet, řekla si v duchu, čas oběda. A tak si zpod stolu, na němž pracovala, vytáhla obědový balíček, pootočila se a na tělo vedle sebe si rozložila knihu a sendviče. Gertie byla balzamovačka. Přípravovala těla v pohřebním ústavu, aby se na ně mohli ve smuteční síni dívat obdivující příbuzní. „Panebože, podívej na něj. Strejda Nick nevypadá moc dobře, co?“ říkávají. Gertie si s mrtvými těly byla hodně blízká. Až tak, že se nenamáhala umýt si ruce, než se dotkla svého jídla poté, co na nich pracovala. Přerušil ji hlas: „Kterej blbec po pitvě nevyplnil hrudní dutinu?“ Mužik na konci místnosti u dveří takřka tancoval zuřivostí.

„Co se stalo, šéfe?“ zeptal se ho jeden muž zbrkle. „Co se stalo? Já vám povím, co se stalo! Žena toho chlápka se nad něj naklonila, aby mu dala sbohem a políbila ho, jenže pod prostěradlem byly jen noviny a jí se loket propadl přímo do hrudní dutiny. Teď má hysterický záchvat. Vyhrožuje žalobou a prý z nás stáhne kůži.“

Místností zašuměl potlačovaný smích, protože takové věci se děly pořád a nikdo je nebral příliš vážně.

Když přišlo na věc, tak příbuzní nechtěli, aby se vědělo, že měli své lokty uvnitř svých nejbližších, kteří se právě chystali do hrobu.

Šéf se narovnal a přicupital ke Gertie: „Sundejte mu svůj oběd z obličejce,“ hřímal, „Ještě mu ohneš nos a už ho nikdy nespravíme.“

Gertie protočila oči: „Jasně, šéfe, to víte, že jo. Uklidněte se, tenhle chlápek je chudej, ten se vystavovat nebude!“

Šéf se podíval na číslo na stole a ověřil si ho v seznamu, který si nesl: „Aha, ten, nemůžou dát víc než tři stovky. Prostě ho dáme do rakve a odešleme. Jak to uděláme s oblečením?“

Dívka se podívala na nahé tělo vedle sebe a zeptala se: „Co je s oblečením, které měl na sobě, když se sem dostal?“

Šéf vysvětlil: „Bylo sotva tak dobrý, aby se dalo hodit do popelnice. Každopádně se po vyprání smrsklo tak, že už ho neoblíkne.“

Gertie navrhla: „A co ty staré záclony, co jsme sundali? Přece jsme se dohodli, že už přesluhují a všet je znovu nebudeme. Nemohli bychom ho do jedné zabalit?“

Šéf na ni vrhl zlostný pohled: „Mají cenu deseti dolarů, kdo to zaplatí? Myslím, že ideální bude dát do rakve hobliny, ponořit ho do nich a dalšími hoblinami ho zasypat. To dávno stačí, stejně ho nikdo neuvidí. Zaříd'te to.“ Naštvaně odešel a Gertie se vrátila k obědu.

Nad tím vším se ve své astrální podobě vznášel Molygruber, neviditelně, neslyšitelně, sám všechno viděl i slyšel. Bylo mu zle z toho, jak s jeho tělem za

cházejí, jenže nějaká zvláštní síla ho držela tam, kde byl. Nemohl se hnout, nemohl se posunout z místa ani o píd'. Sledoval celý postup. Sledoval, jak jsou některá těla oblékána do naprosto nádherných šatů, ženy a muži byli upravováni do večerních rób a obleků, ale on bude ještě rád, když se mu dostane pár hrstí hoblin.

„Berte, co čteš?“ někdo zavolal. Mladík s paper- backem v jedné ruce a hamburgerem v druhé rychle vzhlédl a knihou zamával na tazatele: „*Věřím*“ odpověděl. „Je to zatraceně dobrá knížka, to ti povím. Napsal ji ten Rampa, co tu ve městě bydlí. Četl jsem všechny jeho knížky a jednu věc si už napořád budu pamatovat. Je to o tom, že musíš něčemu věřit, protože pokud ničemu nevěříš, zasekneš se nadobro a napevno v divočině. Podívej tady na toho chlápka,“ mávl směrem k tělu starého Molygrubera, jež tam leželo chladné, nehybné a nahé na stole. „Ten chlápek je absolutní ateista. By mě zajímalo, co teď dělá? V nebi být nemůže, protože v ně nevěří, v pekle být nemůže, poněvadž v ně taky nevěří. Musel se zaseknout někde mezi světy. Tenhle Rampa vždycky říká, že člověk nemusí věřit zrovna tomu, co říká Rampa. Ale v něco věřit musí, nebo aspoň musí mít otevřenou mysl, protože nemá-li ji otevřenou, pomocníci, či co to na té druhé straně je, se s ním nemůžou spojit a pomoci mu. A někde v jedné své knížce říká, že když člověk zemře, zasekne se v nicotě.“ Zasmál se a pokračoval: „Taky tvrdí, že když se lidi dostanou do fáze těsně po opuštění těla, vidí to, co očekávají, že uvidí. To musí být pohled vidět všechny ty anděly poletovat kolem!“

Přešel k němu jeden z nich a prohlížel si obálku knihy: „Ten chlápek ale vypadá. Zajímalo by mě, eo má znamenat ten obrázek?“

„Nevím,“ na to majitel výtisku. „To k těm knížkám tak nějak patří, že nikdy přesně nevíš, co jejich obálka znamená. Mně to ale nevadí, stejně si je kupuju kvůli tomu, co se píše uvnitř.“

Starý Molygruber se přisunul blíž. Stále byl bez vlastního přičinění někam kormidlován, takže když ti muži hovořili o Rampově knize, byl odeslán, aby se vznášel přímo nad nimi. A v mysli mu uvízlo: „Jestli ničemu nevěříš, tak pro tebe nic neexistuje. A co pak budeš dělat?“

Obědová pauza se táhla. Někdo si četl a přitom se opíral o mrtvoly a Gertie si oběd rozprostřela na tělo starého Molygmbera, jako by to byl volný stůl, na němž si může posloužit. Konečně zazvonil zvonek a přestávka skončila. Zaměstnanci sklidili zbytky svých jídel, papíry sbalili do kuličky a hodili je do koše. Gertie kartáčkem smetla drobky z Molygruberova těla. On jen znechuceně shlížel na její lhostejné, bezcitné jednání.

„Hele, chlapi, pojd'te okamžitě připravit tohle tělo. Do skořápky číslo čtyřicet devět šoupněte nějaký hobliny, toho páprdu na ně a ještě ho zasypte. Protěct by nikde neměl, ale postarejte se, ať je všechno setřené.“ Zase šéf. Vtancil do rozlehlé místnosti se štosem papírů v ruce a oznámil: „Chtějí ten pohřeb dneska ve čtrnáct třicet, což je trošku narychlo. Musím se převléci.“ Otočil se a odplul.

Gertie a jeden z mužů překulili Molygmberovo tělo najeden bok, protáhli pod ním smyčky a pak ho přesunuli na druhý bok, aby se ke smyčkám dostali. Malé

háčky zaháknuli do oček a tělo se přesunulo na jakousi kolejničku. Posunuli tak Molygruberovo tělo ke zdi, kde už s otevřeným víkem čekala připravená ona skořápka s číslem 49 vyvedeným křídou. Asistent přešel k velkému koši, nabral horu pilin a nechal je volně padat do rakve, až jich tam bylo na výšku asi dvanáct centimetrů. Pak do rakve položili Molygruberovo tělo. Dívka pronesla: „No, tak myslím, že by to mělo bejt v čajku. Myslím, že nikde neproteče. Všechno jsem podvázala a samozřejmě jsem ho taky všude zašpuntovala. Myslím, že neproteče, ale radši tam místo hoblin přidejte ještě piliny. Však se o tom stařík nedozví." A tak znovu nabrali piliny a Molygrubera jimi úplně zasypali. Pak spolu zvedli víko a s bouchnutím ho přiklopili. Muž se natáhl pro pneumatický šroubovák a zavrtal šrouby. Žena se pak natáhla pro vlhký hadřík a pečlivě setřela křídou napsané číslo. Rakev neboli skořápku nadzvedli z podstavce a přesunuli na vozík s kolečky. Přehodili přes ni fialovou příkrývku a převezli ji z dílny do výstavních prostor.

Ozval se křik a šéf, nastrojený jako ředitel pohřební služby ve velmi formálním oblečení, černém saku, hedvábném klobouku a proužkovaných kalhotách, se vrátil na scénu. „Už ho vytlačte, laskavě sebou pohněte," zařval. „Pohřební vůz je tu, dveře otevřené a všichni čekají. Hejbněte sebou!" Gertie s asistentem *sebou hejblí* a vytlačili rakev po rampě, kde bylo nainstalováno speciální nakládací zařízení. Sestávalo z mnoha válečků v rámu, který se táhl od rampy vpravo k zadní části pohřebního vozu. Položili rakev na válečky a snadno ji vytlačili až do vozu. Řidič se zvedl ze sedadla: „OK? Fajn, vyrážíme!" Ředitel se posa

díl vedle něj, vrata garáže se vyrolovaly a pohřební vůz mohl vyjet. Venku čekalo jen jedno auto, to se čtyřmi Molygruberovými spolupracovníky. Oblékli se do svátečního oblečení, které si asi speciálně vyměnili v zastavárně. Někteří totiž měli ten chytrý nápad, že když své nedělní šaty nepoužívají, mohou je nechat v zastavárně, protože až za ně dostanou zapláceno, budou mít do konce týdne peníze na útratu, a navíc je v zastavárně vždy vyčisti a řádně vymandlují, než je uloží do místnosti *Zástavy*.

Chudák Molygruber jako by byl ke svému tělu připoután neviditelnými provazy. Zatímco tlačili rakev, byl ve své astrální podobě tažen s ní a nemohl k tomu vůbec nic říct. Drželo ho to asi dva a půl metru nad jeho tělem. Rovněž zjistil, že dokáže procházet zdmi, podlahou i stropem. Konečně byl vystrčen z pohřebního vozu, který vyrazil na cestu. Ředitel pohřební služby se vyklonil z okénka na čtyři muže: „Připraveni? Dobře, tak jedeme.“ Pohřební vůz vyrazil z parkoviště pohřebního ústavu a čtyři truchlící v jednom vozidle ho následovali. Měli zapnutá světla, aby dali najevo, že se jedná o pohřeb, a z boku druhého auta byla k horní části okna připevněna trojúhelníková vlaječka s nápisem *Pohřeb*. Díky tomu mohli projíždět semaforey a policie by s tím nic nenadělala. Šinuli se stále dál, po rušných ulicích, kolem dětí hrajících si na školních hřištích a přijeli až k dlouhému stoupání ke hřbitovu. Tady ředitel zastavil, vystoupil a přešel k druhému autu. „Držte se těsně za námi,“ kladl jim na srdce, „protože na další křižovatce se určitě někdo bude snažit narvat mezi nás. Vždycky to tak je a my nechceme nic zbytečně zdržovat, navíc byste se mohli

ztratit. Musíte zatočit na třetí odbočce vpravo a pak na první vlevo. Jasně?" Řidič druhého auta přikývl, takže se ředitel pohřební služby vrátil do pohřebního vozu. Znovu vyjeli s druhým autem v těsném závěsu.

Brzy dorazili k branám hřbitova. Pohřební vůz i druhé auto zajely dovnitř a vyjízděly po příjezdové cestě nahoru. Nahoře byl na jedné straně čerstvě vykopaný hrob s rámem a kladkou na boku. Pohřební vůz vyjel nahoru, otočil se a zacouval. Vykročili k němu dva muži, kteří čekali u hrobu. Řidič a ředitel pohřebního ústavu vystoupili, všichni čtyři otevřeli zadní část vozu a vytáhli rakev. Otočili ji a zamířili k hrobu. Čtyři truchlící je následovali. „Tento člověk byl ateista," řekl ředitel, „takže nebude žádná mše, což vám ušetří jisté výdaje. Prostě ho vložíme do hrobu a zakopeme ho." Ostatní muži přikývli, takže rakev nadzvedli, vložili pod ni speciální popruhy a jali se ji pomalu spouštět do země. Čtyři muži se jako jeden přiblížili k otevřenému hrobu, podívali se dolů a bylo vidět, že jsou hodně nervózní a smutní. Jeden řekl: „Chudák starý Molygruber, neměl na světě nikoho, kdo by se o něj postaral." Druhý řekl: „Tak doufám, že má někoho tam, kam jde nebo kam už odešel." S tím se vrátili do auta, zacouvali, otočili se a pomalu vyjeli ze hřbitova. Dva muži stojící vedle ředitele pohřební služby naklonili prkno a na rakev dopadla za dutého, nechutného zvuku celá nálož hlíny. Ředitel řekl: „Teď ho zahrabte, to je celé." A vrátil se do pohřebního vozu. Nastoupil i řidič a odjeli.

Molygruber se vznášel nahoře, nemohl nic dělat, nemohl se pohnout. Shlížel dolů a říkal si: „Tak tohle je konec života, jo? Co teď? Kam se odtud poděju?"

Vždycky jsem byl přesvědčenej, že po smrti nic není. Ale mrtvěj už jsem, tam je moje tělo a tady jsem já, tak co jsem a kde jsem?“ Vtom se ozval hlasitý hukot, jako když vítr fíčí přes napjaté telefonní dráty vysoko na kopci, a Molygruber si uvědomil, že frčí do nicoty. Nebylo nic před ním, za ním, zleva ani zprava, zpředu ani zezadu a on se řítíl do nicoty.

Ticho! Ticho a nic než ticho, ani hlásek. Naslouchal opravdu hodně pečlivě, ale nezaslechl tlukot srdce ani dech. Zadržel dech, nebo si to myslel, a pak si překvapeně uvědomil, že jeho srdce nebije a ani plíce mu nefungují. Síla zvyku mu kázala zvednout ruce na hrudník. Měl jasný dojem, že ruce zvedl, velmi jasný dojem, že všechno funguje, jenže tam nic nebylo. Vůbec nic.

Ticho začalo být skličující. Nervózně se zavrtěl, ale opravdu to udělal? Už si nebyl jistý ničím. Pokusil se pohnout nohou. Váhavě zkusil zavrtět prsty na nohou, ale ne, nic. Nic necítil. Necítil pohyb, necítil, že by něco BYLO. Posadil se, nebo si to aspoň myslel, a zkusil se uklidnit, zklidnit své myšlenky. Jak člověk vůbec přemýšlí uprostřed nicoty, má-li sám o sobě představu, že není ničím, ba že dokonce ani neexistuje? Jenže existovat přece musí, říkal si, protože kdyby neexistoval, tak by ani nemohl přemýšlet. Vzpomněl si na to, jak jeho rakev spouštěli do tvrdé země, již vysušila řada suchých dní bez deště, bez mráčku na obloze. Přemýšlel.

Jak tak přemýšlel, najednou měl pocit pohybu. Ohromeně se podíval, byl by řekl, *přes rameno*, a zjistil, že se nachází nad hrobem. Ale jak to je možné, když o vteřinku dřív... O vteřinku dřív? Kolik je hodin?

Hodiny - jak se tady měří čas? Ze zvyku se zkusil podívat na zápěstí, ovšem žádné hodinky tam samozřejmě nebyly. Ani paže. Byla tam nicota. Když se díval dolů, viděl jen a pouze hrob. S hrůzou si uvědomil, že na jeho hrobě roste vysoká tráva. Jak dlouho trvá, než tráva vyroste? Bylo zřejmé, že už je pohřben více než měsíc. Tráva by byla nemohla vyrůst tak rychle, byla by nemohla tolik vyrůst za kratší dobu než za měsíc nebo šest týdnů. Pak si uvědomil, že mu zrak klouže níž, pod trávu, pod zem, viděl žížaly, jak si vrtají tunely, pozoroval, jak kolem pospíchají malí broučci. Jeho zrak pronikal stále hlouběji, až spatřil dřevo rakve. Dále uviděl víko rakve, spatřil tlející, hnijící hmotu uvnitř. Okamžitě ucukl a vyskočil s němým výkřikem hrůzy, nebo takový z toho měl pocit. Zjistil, že se třese. Podivně mu škubalo v končetinách, jenže pak si vzpomněl, že žádné končetiny nemá a vlastně nemá žádné tělo. Rozhlížel se kolem, ale pořád nic neviděl, žádné světlo ani tmu, jen prázdnotu, prázdnotu úplně prázdnoty. Kde ani světlo nemůže existovat. Ten pocit byl šílený, přímo šokující. Jak ale mohl něco cítit, nemá-li tělo? Ležel tam, nějak existoval a snažil se dobrat toho, co se děje.

Náhle se mu do vědomí vloudila potulná myšlenka: „Věřím," přišla myšlenka. „Rampa," přišla myšlenka. O čem to hoši mluvili, když je naposledy viděl v popelářském depu? Bylo tam tehdy pár zametačů a taky nějací řidiči popelářských aut. Mluvili o životě a smrti a všem ostatním. Ten hovor se rozběhl, když se Moly-gruber vytasil s knížkou od Lobsanga Rampy.

Jeden z mužů tehdy řekl: „No, tak já nevím, čemu věřit. Nikdy jsem nevěděl, čemu věřit. Náboženství

mi nijak nepomáhá, protože mi nedává žádné odpovědi. Jen káže, že člověk musí mít víru. Jak ji ale má mít, když nikdy nedostane žádný důkaz? Byla snad některá z vašich modliteb někdy vyslyšena?" zeptal se. Rozhlédl se a viděl, že kolegové vrtí hlavou. „Ne, nikdy. Ani neznám nikoho, kdo by měl to štěstí. Když jsem byl malý, učili mě Bibli a tehdy mi v hlavě uvízlo, že učedníci, slavní věštci, svati a další se mohli umodlit, ale stejně nikdy nedostali odpověď, nikdy se nestalo nic dobrého. Vzpomínám si, jak jsem si četl o ukřižování. V Bibli se psalo, že na kříži Kristus zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“⁴ Taky odpověď nedostal."

Mezi muži se rozhostilo rozpačité mlčení, dívali se do země a nervózně přešlapovali z nohy na nohu. Nepřivykou myslí se snažili myslet na budoucnost. Co je po smrti? Je vůbec něco? Vrací se prostě tělo do země, kde zetlí a kosti se rozpadnou na prach? Musí v tom být něco víc, říkali si. Život má svůj určitý účel a smrt ho musí mít též. Někteří lidé z té skupinky se na kolegy dívali trošku provinile. Vybavovaly se jim totiž podivné okolnosti a zvláštní události, jež si jejich vědomí nebylo schopné jakkoli přebrat a vysvětlit.

Až jeden z nich promluvil: „No, a ten autor, jak jsi nám o něm říkal, ten co žije ve městě... Moje paní jeho knížky čte a říká mi hrozný věci. Že prý: „Jakeu, Jakeu, jestli ničemu nevěříš, nebudeš se mít čeho chytit, až umřeš.“⁴ A taky mi řekla: Jestli věříš, že existuje život po životě, pak tě potká život po životě. Je to tak jednoduché. Musíš věřit, že život po životě přijde, jinak budeš poletovat jako bublina ve větra. Budeš se jen tak vznášet téměř bez existence. Musíš věřit. Měj otevře

nou mysl, abys byl připravený uvěřit, protože až zemřeš, budeš potřebovat něco, co vzbudí tvůj zájem.

Po tomhle příspěvku se ticho protáhlo. Muži se tvářili rozpačitě a neklidně sebou mleli. Zoufale přemýšleli, jak by se mohli vypařit, aniž by to vypadalo, že zdrhají. Na to všechno Molygruber myslel, zatímco ležel nebo stál nebo snad seděl v té absolutní nicotě, jako myšlenka bez těla. Třeba měl ten autor nakonec pravdu a lidi ho pronásledují, vozí se po něm a dělají mu negativní reklamu, protože prostě nevědí, že se mýlí. Třeba má ten autor pravdu... Co to vlastně učil? Molygruber se snažil vybavit si myšlenku, jež se mihla kolem a sotva se dotkla zčeřeného povrchu jeho vědomí. Pak to k němu přišlo: „Musíš NĚČEMU věřit. Jestli jsi katolík, věř v nějaké nebe, kde žijí svatí a andělé. Jsi-li Žid, věř v jinou formu. Pokud jsi stoupenec islámu, tvé nebe má zas jinou podobu. Ale musíš v něco věřit, musíš mít mysl otevřenou, abys - přestože teď v nic nevěříš - mohl být jednou přesvědčen. Jinak budeš mamě plout mezi světy, mezi rovinami bytí, budeš se vznášet jako myšlenka, velmi slaboučká jako ona myšlenka.“

Molygruber si to stále dokola omílal. Přemítal o tom, jak celý život popíral existenci Boha, popíral existenci náboženství a myslel si, že všichni kněží jsou hrabiví Šajloci, kteří s kopou pohádek vyrazili klamat lidi. Přemýšlel o tom. Snažil se představit si starého autora, kterého jednou viděl zblízka. Soustředil se na jeho tvář a najednou to vypadalo, jako by obličej toho autora byl přímo před ním a mluvil k němu: „Musíš věřit. Pokud nevěříš aspoň NĚČEMU, jsi pouhým bezcílně se potulujícím stínem bez moci, motivace a ukotvení. Musíš věřit a mít otevřenou mysl. Buď

připraven přijmout pomoc, abys mohl být přenesen z tohoto prázdna, ze sterilní prázdnoty, a přesunut do jiné roviny bytí.”

Molygrubera znovu napadlo: „By mě zajímalo, kdo teď asi jezdí s mým starým vozejkem?” Bleskově měl ve výhledu ulice v Calgary a tentokrát spatřil mladíka, jak tlačí jeho vozík, zametá ulice a nezdravě často se zastavuje na kouřovou. Pak uviděl starého autora. Zachvěl se hrůzou, protože když na něj shora shlížel, zjistil, že on se zas dívá vzhůru s takovým jako po- loúsměvem na rtech. Pak jeho rty zformovaly slova: „Věř něčemu. Věř a otevři svou mysl. Máš kolem sebe lidi, kteří ti chtějí pomoci.”

Při dalším pohledu Molygruber pocítil nával zlosti vůči svému nástupci, jenž používal jeho starý vozík. Byl to teď špinavý starý vozík, který měl v pantech u vík a kolem rukojetí zažranou špínu. Koště bylo taky opotřebované, ovšem nikoli rovnoměrně, nýbrž nevyváženě, zešikma, což o současném uživateli prozrazovalo, že na svou práci není hrdý. S návalem zlosti přišla ohromná, až děsivá rychlost, taková otupující. A přesto to bylo všechno tak zvláštní. Jak mohl cítit rychlost, necítil-li pohyb? Jak mohl zrychlit, aniž by cítil vítr v tváři? Pak hrůzou schoval hlavu mezi ramena. Má vůbec obličej? Nebo je tam, kde je vítr? Nevěděl. Molygruber prostě BYL. Vůbec necítil čas, stěží vnímal bytí, prostě BYL. Jeho mysl běžela na volnoběh, na obrazovce jeho mentálního vidění se promítaly jen banální myšlenky. Pak si znovu představil starého autora a téměř slyšel, jak pronáší: „Musíš v něco věřit.” Molygruber si vybavil své dětství, chudé a bídné podmínky, v nichž žil. Vzpomněl si na

výjev z *Bible* a na větu: „Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Vodí mě...“

Vodí mě. Ta myšlenka v Molygruberově mysli či jeho vědomí nebo čemsi, co mu teď zbylo, vyhrávala jako nekonečný refrén, až ho napadlo: „Kéž by mě vedl! Přál bych si, aby mě někdo vedl!“ Zároveň s tou myšlenkou *něco* ucítil. Nedokázal říct, co to bylo, jen měl pocit, že někde poblíž jsou lidé. Připomnělo mu to dobu, kdy spával v útulku pro bezdomovce, a kdykoli někdo vešel do té velké místnosti, uvědomil si to. Ne až tak, že by se vzbudil, ale byl ve střehu, kdyby se mu někdo zpod polštáře pokusil ukrást hodinky nebo tenkou peněženku.

Prohodil myšlenku: „Pomozte mi, pomozte mi,“ a pak jako by ucítil, že má nohy. Pocítil zvláštní mravenčení a ano, měl nohy, bosé nohy, a s nechutným pocitem hrůzy zjistil, že mu uvízly v něčem lepkavém, možná v asfaltu, pomyslel si. Vzpomněl si na to, jak jako malý vyběhl z domu bos a vlítl přímo do asfaltového pásu, když městští cestáři spravovali silnici. Vzpomněl si na tu hrůzu, na ten děs, že je hrozně mladý, z toho pomyšlení, že uvízl na silnici a už se nikdy nedostane pryč. Teď to bylo stejné, uvízl tu a zůstal vězet v asfaltu. A pak vnímal, že mu asfalt šplhá po těle, ano, teď už cítil tělo, měl paže, ruce i prsty, akorát s nimi nemohl pohnout, protože byly uvězněné v asfaltu. A jestli to nebyl asfalt, bylo to něco mazlavého, něco, co mu bránilo v pohybu. Taky by byl přísahal, že kolem něj jsou lidé a dívají se na něj. Pocítil nával zlosti, rudé, téměř vražedné zlosti a vyslal myšlenku: „Fajn, vážení, co na mě tak koukáte? Co kdybyste mi trochu pomohli? Nevidíte, že jsem se zasek?“
Jako bu

merang se mu vrátila jasná a hlasitá myšlenka, skoro jako by ji viděl v televizi: „Musíš věřit, musíš věřit. Abychom ti mohli pomoci, musíš otevřít svou mysl. Zatím nás každou myšlenkou zaháníš. Věř, jsme tu, abychom ti pomohli. Uvěř.“

Odfíkl si a rozběhl se za těmi lidmi, kteří na něj hleděli, protože si byl jistý, že tam jsou, ale zjistil, že jeho pohyby jsou pouhým zmitáním. Zasekl se v asfaltu, veškerý jeho pohyb byl sotva postřehnutelný. Najednou ho napadlo: „Můj Bože, co se to stalo?“ A zároveň s *mým Bohem* spatřil ve tmě světlo, jako když se sluneční svit brzy ráno plíží přes horizont. S úžasem na to hleděl a pak se rozhodl zaexperimentovat. Zamumlal: „Bože, Bože, pomoz mi!“ K jeho radosti a překvapení se světlo rozjasnilo a připadalo mu, že na horizontu spatřil stojící *postavu*, jež mu dávala znamení. Jenže Molygruber ještě nebyl připravený, jen si brblal: „Divnej mrak, bych řek, jo, to bude vono. Nikdo mi nechce pomoci.“ A tak světlo pohaslo, jasná linie horizontu se rozmazala a Molygruber se propadal hlouběji do asfaltu, nebo co to bylo. Čas ubíhal. Uběhla nekonečná doba, ale nebylo jasné, kolik jí uteklo, a ona entita, jíž Molygruber byl, stále ještě jen *někde* odpočívala, pohroužená do temnoty nevíry, zatímco kolem něj čekali ti, kdo by mu pomohli, jen kdyby otevřel svou mysl víře. Kdyby tak svou mysl otevřel, pomocníci by mohli splnit svůj úkol a odvedli by ho ke světlu, ať už by šlo o jakoukoli formu života nebo existence.

Pocíťoval obrovský zmatek, ba co hůř, opět necítil paže, nohy ani nic jiného, a to bylo přinejmenším znepokojující. Z nějakého důvodu nedokázal z mysli vy

pusit starého autora, jehož obraz se tam zuřivě držel a popichoval ho. Něco mu probublávalo podvědomím. Konečně to pochopil.

Před pár měsíci viděl starého autora v elektrickém invalidním vozíku. Šinul si to po nově vybudovaném parku a provázel ho jeden muž. Molygruber, jak bylo jeho zvykem, se zastavil a zaposlouchal se do konverzace těch dvou. Autor říkal něco jako: „Víte, křesťanská *Bible* vnáší do otázky života po smrti hodně světla. Proto mě stále maximálně zaráží, že zejména katolíci věří ve svaté, anděly, satany a tak dále, a přesto z nějakého mimořádného důvodu jako by o životě po smrti pochybovali. Jak pak vysvětlí Kazatele, verš 12:5-7, kde se přesně říká: *Tedy se člověk začne bát výšek a každá cesta hrozbu znamená, mandloň rozkvetne bílým květem, příliš těžká je i kobylka a všechna chuť se ztratila. Člověk odchází do věčného domu, ulicí krouží truchlící. Pamatuj na svého Stvořitele, dřív než se přetrhne stříbrná šňůra a zlatá mísa než se rozbije, dřív než se roztříští džbán nad pramenem a kolo u studny se rozláme, než se prach vrátí do země, kde býval, a duch se vrátí k Bohu, jenž ho daroval.* No,“ obrátil se starý autor na onoho druhého muže, „víte, co to znamená, ne? Znamená to, že jedna část lidského těla se vrátí prachu, z něhož údajně bylo tělo stvořeno, a jeho druhá část se vrátí k Bohu nebo k životu po životě. Tak to je křesťanská *Bible*, která život po smrti potvrzuje, kdežto křesťané zjevně ne. Jenže křesťané na druhou stranu nevěří ve spoustu věcí. Ale až se nakonec dostanou na druhou stranu, prožrou.“

Molygruber opravdu nadskočil, nebo spíš měl ten pocit. Jak může člověk skákat, nemá-li tělo? Jako by

promluvil někdo hned za ním. Nějak se mu podařilo obrátit své vědomí, ale nic za ním nebylo. Nějakou dobu nad tím přemítal a napadlo ho, že se možná ztratil. Že možná životu dovolil, aby mu překroutil myšlení, a že možná na životě po životě na Zemi nakonec něco je. Došel k závěru, že na tom něco být musí, protože viděl své tělo umírat, viděl je mrtvé, a když je spatřil tlít s kostmi kostry vykukujícími mezi hnijícím masem, byl by se pozvracel (kdyby mohl).

Jo, zamumlal si, pokud člověk může mumlat bez hlasu, na životě po smrti něco být musí, celé ty roky musel žít v klamu. Možná že mu hodnoty překroutila hořkost, kterou si vypěstoval během těžkého dětství. Jistě, nějaký druh života být musí, protože byl stále naživu, nebo si to myslel, a kdyby nebyl naživu, jak by si mohl tyhle věci myslet? Ano, určitě teď žije nějaký druh života.

Jakmile ho ta myšlenka napadla, pocítil, že se děje něco hrozně zvláštního. Jako by ho všude začalo svědit, jako by ho svědila celá silueta jeho těla. Cítil, že má paže a ruce, nohy a chodidla, a když se mírně pootočil, ucítil je. A pak, Pane Bože, narůstalo světlo. Do nicoty, do naprosté prázdnoty, v níž existoval, začalo pronikat světlo. Mělo růžový nádech, nejprve bylo velmi slabé, ale sílilo. Molygruber se náhle naklonil, až se mu udělalo zle, a jako by padal na nohy. Po krátké chvíli přistál na čemsi lepkavém, mazlavém, a kolem sebe pozoroval černou mlhu protkanou paprsky narůžovělého světla. Snažil se pohnout a zjistil, že pohyb sice není zcela nemožný, ovšem je náročný. Jako by se ocítl v nějakém adhezivním materiálu, který ho zpomaluje a způsobuje, že se pohybuje rych

lostí šneka. Tak se jen šoural a střídavě zvedal jednu a pak druhou nohu. Připadal si jako nějaké to ujeté monstrum, co bývá ztvárněno na křiklavých obálkách sci-fi knížek.

Nahlas zvolal: „Pane Bože, jestli existuje Bůh, pomoz mi!“ Ještě to ani nestačil dokončit a už cítil, že se něco na jeho situaci mění. Mazlavé lepidlo zmizelo, materiál kolem něj se zjemnil, takže Molygruber začal matně rozeznávat postavy, které se kolem něj pohybovaly. Byl to zvláštní, hodně zvláštní pocit. Přirovnal si to k igelitovému sáčku, k igelitovému sáčku kouřové barvy. Snažil se matný igelit prokouknout, jenže se nikam nedostal.

Stál tam, rukama si stínil oči a snažil se alespoň něco uvidět. Získal tak spíš dojem než skutečný zrakový vjem o lidech, kteří k němu natahovali mce, aby na něj dosáhli, jenže se ho nemohli dotknout, poněvadž jim v tom bránila nějaká překážka, jakási neviditelná průhledná stěna.

Panebože, říkal si, kdyby tak ta barva zmizela a kdybych tak dokázal tu zeď nebo papír či plast, nebo co to je, zničit. Nevidím, co jsou ti lidé zač. Možná mi chtějí pomoci, ale můžou mě chtít zabít. Jak by to však mohli udělat, když už jsem mrtvý? A jsem vůbec mrtvý? Zachvěl se jednou a pak ještě podruhé, když ho napadlo: „Jsem v nemocnici? Mám noční můry po tom, co jsem mluvil s tím knězem? Možná jsem živý, zpět na Zemi a tohle všechno je škaredá noční můra. Kéž bych to věděl!“ Lehounce, jakoby z velké dálky, k němu pronikl hlas. Byl tak slabý a nejasný, že se Molygruber musel hodně namáhat, aby mu porozuměl: „Uvěř, uvěř. Věř v život po tomhle životě. Věř. Jen věř a my tě osvobo

díme. Modli se k Bohu. Bůh existuje. Nezáleží na tom, jak Mu říkáš, nezáleží na tom, jaké náboženství vyznáváš, každé náboženství má Boha. Věř. Požádej svého Boha o pomoc. My čekáme. Pořád čekáme."

Molygruber zůstal klidně stát. Už přerušil ustavičné přešlapování, které provozoval v marné snaze zbavit se závoje, jenž ho obklopoval. Klidně stál. Myslel na starého autora, myslel na kněží, ale ty bez rozmýšlení odsoudil, protože podle něj nejsou nic než podvodníci, kteří hledají snadný způsob, jak si modlitbami zajistit živobytí. V myšlenkách se vrátil do dnů svého dětství, myslel na Bibli a pak se pomodlil k Bohu. Přitom ho požádal o osvětlení: „Mocný Bože, ať máš jakoukoli podobu, pomoz mi. Uvízl jsem, jsem ztracený, mám své bytí, ale nemám svou bytost. Pomoz mi a nech druhé, aby mi pomohli." Díky tomu a díky věřícímu srdci náhle prošel šokem, jako by se dotkl dvou obnažených drátů elektrické lampy. Když protínal závoj, na okamžik zavrával.

PÁTÁ KAPITOLA

Závoj se rozplynul. Černota, která dosud Molygru-bera obklopovala, se protrhla a rozestoupila, až ho to oslepilo. Zoufale si rukama mnul oči a děkoval *Pánu Bohu*, že už má zase ruce. Světlo bylo spalující. Napadlo ho, že nikdy předtím takové neviděl, nebo snad ano? Vrátil se v myšlenkách do doby, kdy pracoval jako zametač ulic nebo sběrač odpadků, myslel na vysoké ocelové budovy, jež viděl růst, a na svářečí vybavení a jasné světlo při svařování, které je tak živé a tak prudce proniká do očí, že svářeči musí vždy používat ochranné brýle. Molygruber stiskl oční víčka k sobě, i ruce si na oči přitiskl a přitom si představoval, že vidí, jak to světlo proniká skrz. Pak se mírně opanoval a velmi opatrně a zlehýnka si odkrýval oči. Světlo se bezpochyby probíjelo jeho víčky. Opravdu bylo úplně jasné, takže napůl otevřel oči, jen na škvírku, a mžoural ven.

Jejda! Naskytl se mu nádherný výhled. Černota se odvalila, zmizela, navždy se vypařila, jak doufal, a stál u nějakých stromů. Při pohledu dolů uviděl živou svěží zelenou trávu, takovou trávu nikdy neviděl. Pak na té trávě postřehl malé bílé věcičky se žlutými středy. Drtil si mozek, co by to jen mohlo být? Vzpomněl si, samozřejmě, sedmikrásky, sedmikrásky na loukách. Na vlastní oči je nikdy neviděl, jen na obrázcích a tu a tam v televizi, na niž se díval ve výloze. Ale vidět bylo i víc než sedmikrásky. Zvedl zrak a stranou stáli

dva lidé, kteří se na něj usmívali. Shlíželi na něj shora, poněvadž Molygruber byl celkem malý, byl jednou z těch nedůležitých malých lasiček, scvrknutých, seschnutých se sukovitými rukama a větrem ošlehanými rysy. Tak k oběma vzhlédl. Ještě nikdy je neviděl, přesto se na něj usmívali opravdu velmi laskavě.

„Molygrubere, tak co?“ řekl jeden. „A co si o tom tady myslíte?“ Molygruber stál mlčky. Jak měl vědět, jak se cítí nebo co si o tom místě myslí, když ho ještě ani pořádně neviděl. Podíval se na nohy a byl rád, že vidí chodidla. Pak nechal oči cestovat po těle. Náhle vyskočil tak půl metru do vzduchu a od kořínků vlasů po nehty na nohou zrudl. „Panenko skákavá!“ řekl si, „to tu před těma lidma stojím bez jediný nitky, co by zakryla mou nahotu!“ Jeho ruce se střelhitě rozběhly dolů v pradávném gestu těch, kdo byli přistiženi bez gatí. Oba muži po jeho boku se rozchechtali. Jeden povídá: „Molygrubere, Molygrubere, copak se děje? Přece ses nenarodil v šatech, že ne? A jestli ano, pak jsi asi jediný člověk, komu se to stalo. Jestli si chceš něco obléct, vymysli si to!“

Molygruber slušně panikařil. Byl tak zmatený, že ho chvíli vůbec nenapadlo, co by si mohl obléct. Pak si vzpomněl na to, čemu se říká *podvlíkačky* nebo *overall*, což je takový kombinovaný oděv, který se natahuje od kotníků ke krku, má rukávy a leze se do něj otvorem vpředu. Ani to nestačil domyslet a už měl na sobě podvlíkačky. Podíval se na sebe a oklepal se - byl oděn v jasně červených podvlíkačkách, v barvě dokonalého ruměnce. Oba muži se znovu rozesmáli a žena, jež procházela po cestičce poblíž, se po nich otočila a také se usmála. Vydala se směrem k nim a zavolala: „Co se

děje, Borisi, nováček se ještě pořád bojí vlastní kůže?“ Ten, co se jmenoval Boris, se zasmál a odpověděl: „Jo, Maisie, však je tu máme den co den, ne?“

Molygruber se zachvěl, když se na ženu podíval: „Hm, to má určitě pravdu. Doufám, že takhle jsem v bezpečí, o ženách nic nevím!“ Všichni se bouřlivě rozesmáli. Chudák Molygruber si zatím nevšiml, že na této konkrétní úrovni bytí jsou všichni telepatičtí!

„Molygrubere, rozhlédněte se,“ řekla žena, „pak vás odvedeme a krátce vám povíme, kde jste, a vůbec všechno ostatní. Byl jste pro nás těžký oříšek. Ze svého černého mraku jste nechtěl vylézt, i když jsme vás všelijak přemlouvali.“

Molygruber si něco zabrblal, ale telepaticky to vyznělo dost zkomoleně. Rozhlédl se. Nacházel se v nějakém parku. Nikdy v životě si ani nepředstavoval, že by se v nějakém takovém mohl ocitnout. Tráva byla zelenější než jakákoli jiná, květiny, a že jich tam rostlo, zdobily živé barevné tóny, barevnější než cokoli, co kdy viděl. Slunce pražilo, hmyz bzučel a ptáci zpívali. Molygruber vzhlédl, obloha byla modrá, sytě tmavě modrá, s bílými nadýchanými mráčky. Pak málem upadl úžasem, už už cítil, jak se mu podlamují nohy: „Týjo! Kam se podělo to zatracený slunko?“

Jeden z mužů se usmál a řekl: „Víte, nejste na Zemi. Molygrubere, nejste nikde poblíž Země. Jste hodně, hodně daleko, v jiné době, na úplně jiné rovině bytí. Máte se hodně co učit, kamaráde!“

„Nekecej!“ poznamenal Molygruber. „Jak hemajsi můžete mít sluneční světlo někde, kde není slunce?“

Jeho tři společníci, dva muži a žena, se na něj jen usmáli a žena ho jemně chytla pod paži: „Pojďte, vezme

me vás s sebou a hodně věcí vám vysvětlíme." Všichni čtyři se společně vydali přes trávu na nádherně dlážděnou cestičku. „Hej!“ zvolal Molygmbur. „Ta cestička mě pálí do noh, nemám boty!“

To vzbudilo další smích. Boris ho vyzval: „No tak, Molygrubere, co kdybyste si vymyslel nějaké boty nebo holiny, nebo co vlastně chcete? Oblečení jste zvládl, i když musím říct, že ta barva podle mě není nic moc. Tu byste měl změnit.“

Molygruber urputně přemýšlel. Říkal si, jaký pohled to na něj musí být, když má na sobě červené podvlíkačky a je bos. Přál si, aby se toho mizerného kousku zbavil, a stalo se! „Týjo,“ vykřikl. „A teď jsem nahatej před ženskou. To je směla, nikdy dřív jsem před ženskou nahatej nebyl. Jejda, co si o mně bude myslet?“

Žena se neudržela a vyprskla smíchy. Několik lidí na cestičce se otočilo a rovněž s pobavením sledovali, co se děje. Žena Molygrubera uklidňovala: „Klid, je to úplně v pořádku. Koneckonců toho na ukazování moc nemáte, ne? Každopádně bude nejlepší, jestliže si prostě představíte, že jste si oblékl sváteční šaty s elegantními, dokonale naleštěnými botami. Jestli na to budete myslet, bude to tak.“ Tak na to myslel a hned byl oblečený.

Molygruber našlapoval velmi opatrně. Pokaždé, když se na ženu podíval, znovu se začervenal, v roláku mu začínalo být nepříjemně horko, protože chudák starý Molygmbur patřil na Zemi k těm nešťasmíkům, kteří se rádi dívají, ale neradi to dělají, a to je ještě horší, pokud se nemáte kam jít dívat a nemáte nikoho, s kým to dělat! Molygruberovy znalosti o opačném

pohlaví, i když to zní v moderní době neuvěřitelně, se omezovaly na to, co viděl v časopisech v obchodních regálech a na poněkud bulvárních obrázcích, jež se objevovaly před místními kiny, aby vydráždily chuť potenciálních zákazníků.

Znovu přemýšlel nad svou minulostí a hloubal nad tím, jak málo toho ví o ženách. Vybavil si, jak si myslel, že ženy tvoří od krku dolů až ke kolenům jediný kus. Tehdy vůbec nepřemýšlel nad tím, jak by za takových podmínek mohly chodit. Jenže pak zahlédl nějaké dívky při koupání v řece a přesvědčil se, že mají stejně jako on nohy, paže a podobně. Ze zamyšlení ho probraly výbuchy smíchu. Zjistil, že se kolem něj shromáždil pořádný dav zvědavců, k nimž se jeho myšlenky dostaly, protože myšlenky a řeč byly v tomto světě na stejné úrovni. Rozhlédl se, znovu zrudl a vzal do zaječích. Oba muži i žena se za ním rozběhli, ztěžka hekali, když se s ním snažili držet tempo, a pořád za ním zaostávali, jelikož se ještě pořád chechtali. Molygruber stále běžel, až mu konečně došla energie. Ztěžka dopadl na parkovou lavičku. Jeho pronásledovatelé ho dohnali a málem brečeli smíchy.

„Molygrubere, Molygrubere, než vás dostaneme dovnitř, radši byste neměl moc přemýšlet.“ Ukázali na monumentální budovu po pravé ruce. „Než se do té budovy dostaneme, soustřeďte se na to, že chcete zůstat oblečený. Všechno vám vysvětlíme.“

Postavili se a muži se přesunuli každý z jedné strany, aby Molygrubera chytli pod paži. Společně šli dál, z širší stezky odbočili vpravo na velmi pěknou žulovou cestičku. V budově bylo chladno a ze stěn jako by vyzařovalo příjemně tlumené světlo. Byla tam re

cepcce, jakou Molygruber vídal, když nakukoval do hotelových dveří. Muž za pultem se příjemně usmál a řekl: „Nováček?“ Maisie přikývla a řekla: „Opravdový zelenáč.“

Molygruber se na sebe zděšeně podíval, protože si na chvíli pomyslel, že se z červené změnil na zelenou. Ke smyslům ho probral nový výbuch smíchu.

Prošli halou a pokračovali chodbou. Pohybovalo se tam dost lidí. Molygruber se pořád červenal, neboť muži a ženy na sobě měli nejružnější oblečení, někteří docela cizozemské a jiní zhoła nic, přitom si s tím evidentně ani v nejmenším nedělali starosti.

Když Molygrubera dovedli do velmi pohodlně vybaveného pokoje, intenzivně se potil, takže byl mokrý, jako by právě vylezl z bazénu. Ne že by někdy v nějakém byl. S úlevným povzdechem zapadl do židle a kapesníkem, který našel v kapse, si začal otírat obličej. „Uf! Dostaňte mě odtud, nechte mě vrátit še na Zem. Na takovýmhle místě nemůžu vydržet!“ Maisie se na něho smála: „Ale tady musíte zůstat, Molygrubere. Pamatujete? Jste ateista, nevěříte v Boha, v náboženství ani v život po smrti. No, ale pořád jste tu, tak nějaký život po smrti být musí, co říkáte?“

V pokoji byla opravdu velká okna. Molygrubera k nim přivedli a jeho oči se k nim stále toulaly. Fascinovaně sledoval venkovní výjev: krásný, přenádhemý park s jezírkem uprostřed, do něhož vtéká příjemná říčka. Pozoroval muže, ženy a několik dětí. Každý jako by někam cíleně kráčel. Jako by všichni věděli, kam jdou a co tam budou dělat. Absolutně ho uchvátil muž, který se posadil na lavičku a z kapsy vytáhl balíček se sendviči! Nedočkavě roztrhl obal a papír peč

livě vyhodil do odpadkového koše u lavičky. Pak se posadil, aby zlikvidoval sendviče. Molygruber měl při tom pohledu pocit, že omdlí. Slyšel, jak mu z žaludku vychází hrozivé kručení. Podíval se na Maisie: „Božínku, to mám hlad, kde se tady dá najíst?“ Zašátral v kapse, jestli s sebou nemá nějaké peníze. Však by mu stačil hamburger nebo něco takového. Zena se na něj podívala citlivě a s pochopením: „Molygrubere, k jídlu můžete mít, co je vám líbo. Taky můžete pít, co hrdlo ráčí. Jen si pomyslete na to, co chcete, a můžete to mít. Jen pamatujte, abyste si nejdřív pomyslel na stůl, jinak budete muset jíst z podlahy.“

Obrátil se na něj jeden z mužů: „Chvíli vás tu necháme, Molygrubere. Máte pocit, že potřebujete jíst, tak myslete na to, co chcete. Ale jak říkala Maisie, nejdřív myslete na stůl. Až si to jídlo, co ve skutečnosti nepotřebujete, vyřídíte, vrátíme se k vám.“ Zamířili ke zdi, která se rozestoupila. Prošli jí a ona se za nimi zavřela.

Molygruberovi to všechno připadalo hodně podivné. Proč ten povyk kolem vymýšlení jídla? Co to říkali o tom, že jídlo nepotřebuje? Ten chlápek povídal, že ho ve skutečnosti nechce, co tím myslel? Jenže ta bolest z hladu byla úporná, šíleně úporná. Molygruber už na tom byl tak, že si myslel, že hlady omdlí. Ten pocit znal. Jako dítě často omdlíval z čirého hladu a taková zkušenost je hodně nepříjemná.

Dumal, jak má přemýšlet. Tak především, samozřejmě, co ten stůl? Jistěže ví, jak takový stůl vypadá, to by věděl každý hlupák. Jenže když přišlo na to, že o něm má PŘEMÝŠLET, tak jednoduché to nebylo. Jeho první pokus vymyšleného stolu dopadl směšně

extrémně. Myslel na to, jak nahlížel do obchodů s nábytkem, když zametal chodníky, a vymyslel si hezký kulatý kovový stolek se slunečníkem, ovšem pak ho upoutal jiný zdobený stolek, něco jako pracovní stůl pro ženy. Teď udiveně zjistil, že má před sebou bílý kovový stůl, tedy jenom jeho půlku, neboť druhou půlku tvoří dámský pracovní stůl. Tento vynález byl značně nestabilní. Strčil do něho rukama, a jak to před pár lety viděl v nějakém filmu, poručil: „Šup, šup, zmiz! Rychle zmiz!“ Pak se zamyslel znovu a myslel na stůl v parku, u kterého sedával, na stůl z prken a polen. Představoval si ho co nejjasněji a nařídil, aby se objevil přímo před ním. A už tam byl! Byla to opravdu hrubá práce, prkna byla skoro stejně surová jako polena a taky zapomněl pomyslet na sedátko. Ale to bylo v pořádku, mohl použít židli, co už tam stála. Přitáhl si ji ke stolu, ovšem zjistil, že stůl, jehož existenci si vymyslel, vůbec poměrově neodpovídá. Mohl se pod něj posadit i s židlí.

Konečně dal všechno do pořádku a mohl myslet na jídlo. Chudák Molygruber se řadil k těm nešťastníkům na světě, již celý život žili z *ruky do huby*. Žil z kávy, nealkoholických nápojů a pochoutek typu hamburgerů. A tak pomyslel na talíř s hamburgery, a když se před ním ztělesnily, jeden rychle chňapl a s vervou si ukousl. Celá věc se mu však zhortila, protože uvnitř nebylo nic! Po řadě pokusů a omylů se rozhodl, že musí myslet jasně, takříkajíc od základů, čili pokud chce hamburger, musí myslet na jeho náplň a pak k ní dodat ingredience. Nakonec se mu to povedlo úplně správně, jenže když se zakousl do hotového výrobku, rozhodl se, že nemá dost chuti. Ještě horší to bylo, když

zkoušel kávu. Vypadala v pořádku, až na tu chuť - nikdy takovou neochutnal a rozhodně to nebylo nic, co by ještě někdy ochutnat chtěl. Došel k závěru, že má špatnou představivost. Přesto se snažil dál, vytvářel všechno možné, ale nikdy se moc nevzdálil od kávy a hamburgerů a snad kousku chleba. Protože však nikdy v životě nejedl čerstvý chléb, vždycky se mu podařilo jen okoralé, zplsnivé cosi.

Chvíli bylo slyšet Molygruberovy chroupající čelisti, jak hltal hamburgery, a pak srkání, jak popíjel kávu. Pak se odstrčil od stolu a pohodlně se opřel, aby si popřemýšlel o všech těch zvláštních věcech, které se mu přihodily. Nejprve si vzpomněl, že nevěří na život po smrti. Kde to tedy teď je? Myslel na své dějící tělo a svůj nedobrovolný pohled na ně a málem pozvracel celou podlahu. Pak mu na mysli vytanuly poslední podivné zážitky - nejdřív uvízl v asfaltu, pak asfalt zmizel a nahradil ho černý dým jako v době, kdy míval petrolejovou lampu, před odchodem z pokoje ji hodně otevřel, a když se vrátil, nejdřív si myslel, že oslepl, poněvadž po celé místnosti poletovaly černé saze, takže vůbec nic neviděl. Vzpomněl si, co mu říkala jeho bytná!

Vtom se otočil. Vedle něj stál Boris: „Jak vidím, pochutnal jste si. Ale proč trváte na těch hrozných hamburgerech? Podle mě je to odporná záležitost. Podívejte, pokud si to dobře promyslíte, můžete mít cokoli. Jen to musíte krok po kroku vybudovat z jednotlivých ingrediencí až do výsledného hotového pokrmu." Molygruber k němu vzhlédl: „Kde se umejvá nádobí?"

Boris se pobaveně zasmál: „Milý pane, tady se nádobí neumývá. Pomyslíte na nádobí a na to, že je pryč. Až dojdíte, jen pomyslíte na to, aby nádobí zmizelo, a jeho součásti se vrátí do zásobárny Přírody. Je to prosté, zvyknete si na to. Ale jíst nepotřebujete! Veškeré potřebné živiny získáte z atmosféry.”

Molygruber byl z celé té věci rozmrzelý. To je přece směšné, aby se člověk živil z okolní atmosféry. Je to příliš absurdní na to, aby se tomu dalo věřit. Co si ten Boris myslí, že je Molygruber zač? On, Molygruber, věděl, co to je hladovět, věděl, co to je spadnout na chodníku a omdlít z nedostatku jídla, věděl, co to je, když k vám pak přijde policista a kope vás do žeber a nařizuje, abyste se zvednul a zmizel, jinak něco uvidíte!

Muž řekl: „Teď musíme jít, ono to nedělá dobrotu, když se tu tak dlouho zdržujeme. Musím vás vzít k lékaři, ten vám řekne pár věcí a pokusí se vás napravit. Pojd'te.” Pomyslel na stůl, načež se zbytky jídla i všechno ostatní vypařilo do řídkého vzduchu. Zavedl Molygrubera ke stěně, jež se před nimi rozestoupila a otevřela se do dlouhé zářící chodby. Lidé procházeli kolem, ale každý z nich jako by měl svůj cíl. Všichni vypadali, že někam míří a něco dělají, jen Molygruber byl ze všech úplně paf.

Společně s mužem prošli chodbou, pak zatočili za roh a muž zaťukal na zelené dveře: „Vstupte,” vyzval je hlas, nato muž zatlačil Molygrubera dovnitř, otočil se a odešel.

Molygruber se zděšeně rozhlédl. Místnost, v níž se ocitl, byl opět útulná, ovšem velký muž, který seděl za stolem, ho opravdu děsil. Vzpomněl si na posudkové

ho lékaře, jehož kdysi potkal, ano, musel to být on, ten posudkový lékař, který ho prohlížel, když se ucházel o místo zametače. Ten muž byl tenkrát velmi úsečný a ušklíbal se nad Molygruberovou chabou fyzickou stránkou. Prohlásil, že na zametání koštětem není dost silný. Přesto to nakonec vzdal a sdělil Molygruberovi, že na to, aby mohl nastoupit na místo čističe chodníků, je v dostatečně dobré kondici.

Teď ovšem dotyčný muž seděl za svým stolem, vzhlédl a vesele se usmál: „Posadte se sem, Moly, musím s vámi mluvit.“ Molygruber zaváhal, docela se bál udělat první krok, nicméně vykročil a roztřeseně se posadil na židli. Velký muž si ho prohlédl shora dolů a podotkl: „Jste nervóznější než všichni ostatní, že? Co to s vámi je, panáčku?“ Chudák Molygruber nevěděl, co říct. Už život byl pro něj dost hrozný a teď mu připadalo, že smrt je ještě horší, a tak se z něj jeho příběh doslova vyvalil.

Velký muž se opřel a naslouchal. Pak řekl: „Teď mě trochu poslouvejte. Víím, že jste to měl náročné, ale sám jste si to udělal náročnější. Nemáte na ramenu jen dřívko, vy si nesete celou kládu a možná

1 celý les; Chce to jinou koncepci. Potřebujete věci vnímat jinak.“ Molygruber na něj zíral, protože mu úplně neporozuměl, a velký muž se nakonec zeptal: „Tak o co jde? Co je teď špatně?“ Molygruber odpověděl: „Ničemu z toho, co říkáte, nerozumím. Nemám žádné vzdělání, víte, naučil jsem se jen to, co jsem potřeboval.“

Muž se na chvíli zamy slal. Evidentně si v duchu přehrával, co právě řekl, poněvadž se optal: „Hm, myslím,

že jsem žádná neobvyklá slova nepoužil. Čemu nerozumíte?"

Molygruber sklopil zrak a zahanbeně řekl: „Koncepce. Slyšel jsem jen o awfzkonceptci, co lidi použijí- vaj, když to dělají, ale nechtějí počít dítě. To je jedinej význam, co znám.“

Velký muž, lékař, na Molygrubera zíral s ústy dokořán údivem, pak se zasmál a smál se a smál, až řekl: „Koncepce? Ano, tak antikoncepce je proti početí, koncepce je tedy početí. Ale koncepce znamená rovněž představu či pojem. Pokud o nějaké věci nemáte představu čili vám chybí koncepce, pak ji vůbec nepo- berete. A to je celé. Zkusme to jednodušeji. Řekněme, že o něčem nevíte ani t'uk, jenže to vědět potřebujete.“

Pro Molygrubera to pořád byla velká záhada. Jeho mysl se dlouho obírala koncepcí - proč ten muž nemohl říct rovnou, co tím myslí? Ale pak si uvědomil, že ten člověk mluví, tak se opřel a poslouchal.

„Nevěřil jste ve smrt, nebo spíš jste nevěřil v život po smrti. Opustil jste tělo a vznášel jste se v prostoru, a jelikož ta vaše hloupá hlava nechtěla pochopit, že jste opustil tlející tělo a že jste pořád naživu, celou dobu jste se soustřed'oval na nicotu. Jestliže si nedokážete představit žádné místo, nemůžete se tam přesunout, že? Když se budete ujišť'ovat, že vás po smrti nic nečeká, nic tu pro vás nebude. Dostáváte jen to, co očekáváte. Dostanete jen to, čemu věříte, co si můžete uvědomit, co můžete pochopit. Proto jsme se vás pokusili šokovat a šoupli jsme vás zpátky do pohřebního ústavu, abyste se mohl pokochat mrtvolami, které se tam zaparkují, vyleští a připraví na show. Chtěli jsme,

abyste pochopil, že jste jen ubohá mrtvola, o niž se nikdo nepostará. Jenže vám nestačilo ani to, že vás pohřbili v kabátu z pilin. Museli jsme vám ukázat váš hrob, vaši rakev a také vaše tlející tělo. Neměli jsme z toho radost, avšak na to, abychom vás probudili a přesvědčili vás, že nejste mrtvý, toho bylo potřeba mnohem víc.“

Molygruber tam seděl jako v transu. Něco mlhavě chápal a hodně se snažil, aby pochopil víc. Mezitím lékař pokračoval: „Hmotu nelze zničit. Hmota může pouze změnit formu a v lidském těle existuje žijící nesmrtelná duše, duše, která trvá navždy a napořád. Potřebuje víc než jen jedno tělo, protože musí posbírat různé druhy zkušeností. Pokud touží po zkušenostech z boje, vybere si tělo bojovníka a tak dále. Je-li však tělo zabito, lze je přirovnat maximálně k obnošeným šatům, které vyhodíte do koše. Duše, astrální tělo, říkejte tomu, jak chcete, jde dál, z trosek se vzdálí, odpad opustí a je připravena začít znovu. Jenže někdy se stane, že taková duše se úplně ztratí, nic o sobě nechápe. To nás pak čeká hodně těžká práce, abychom ji to naučili.“

Molygruber přikývl a matně si vybavil, že i starý autor psal o věcech, které byly v té době docela mimo jeho chápání, zato nyní jako by jednotlivé útržky zapadaly na své místo. Jako kousky puzzle, jež bude brzy dostavěné.

Lékař mluvil dál: „Pokud člověk nevěří v nebe nebo život po životě, tak když se pak dostane na druhou stranu smrti, prostě se potuluje. Nemá kam jít a nikdo ho nepřijde pozdravit - právě proto, že je celou dobu bytostně přesvědčen, že nic neexistuje. Je v pozici slep

ce, který si říká, že věci nemohou existovat, protože je přece nevidí." Pro jistotu se na Molygrabera podíval, aby zjistil, zda se ve výkladu neztratil, a když zjistil, že je vše v pořádku, vysvětloval dál: „Nejspíš si říkáte, kde to jste. Takže nejste v pekle, z něj jste zrovna přišel. Jediné peklo je to místo, jemuž říkáte Země. Žádné jiné peklo není, neexistuje žádný pekelný oheň a zatracení, neexistuje věčné mučení, neexistují žádní satani se žhavým cejchem, kteří člověka sežehnou na nejrůznějších neslušných místech. Na Zemi chodíte proto, abyste se učili, leccos zakusili, prošli si drsnými zážitky, a až to všechno, co jste se na Zem přišli naučit, zvládnete, vaše tělo se rozpadne a vy vystoupáte do astrálních říší. Existuje mnoho různých rovin bytí. Tato je nejnižší, je nejbližze pozemské rovině bytí. Vy jste se tady na té nejnižší rovině ocitl proto, že ještě nemáte dostatečné chápání na to, abyste se přesunul výš. Ještě nemáte schopnost věřit. Kdybyste teď přišel do vyšší říše, na místě byste oslepl kvůli intenzivnímu vyzařování mnohem vyšších vibrací." Trochu se zachmuřil, protože si všiml, že Molygruber se beznadějně ztratil. Zamyslel se a řekl: „Měl byste si odpočnout, nechci vás příliš zahltit. Odpočňte si, později vám toho povím víc."

Stoupl si a otevřel dveře: „Odpočnete si tady a uvidíme se později."

Molygruber vstoupil do pokoje, který vypadal opravdu velmi pohodlně. Jakmile však překročil cosi, co by mohlo být považováno za označení půlky pokoje, všechno přestávalo existovat a Molygruber, i když to nevěděl, tvrdě spal, zatímco se mu dobíjely jeho *astrální baterky*. Však byly skoro úplně vybité ze všech těch zvláštních dojmů, jimiž si prošel, když poslouchal ony věci přesahující jeho chápání.

ŠESTÁ KAPITOLA

Molygruber se vyděšeně probudil: „Sakra," zanádal, „přijdu pozdě do práce. Vyhodí mě a budu muset na pracák." Vyskočil z postele a zůstal stát, jako by vrostl do podlahy. Rozhlížel se a hleděl na nádherný nábytek a žasl nad výhledem z velkého okna. Pak se mu pomalu všechno vrátilo. Cítil se mnohem svěžeji. Nikdy v životě - v životě? - se necítil lip. Tak kde to teď je? Nevěřil v život po smrti, ale zemřel, o tom není pochyb, takže se musel mýlit a život po smrti existuje.

Do pokoje vstoupil muž a vesele se usmíval: „Takže vy patříte k těm, kdo si rádi dají snídani? Máte svoje jídlo rád, vidíte?" Molygruberovy vnitřnosti začaly kručet a škvíkat, aby se připomněly. „To si pište," odpověděl. „Nevím, jak může člověk bejt bez jídla. Jídlo mám rád, hodně rád, ale nikdy jsem ho moc neměl." Přestal mluvit a podíval se na svoje nohy. „Žil jsem z kafe a hamburgerů, protože to je levný. To je v podstatě všechno, z čeho jsem žil, až na pár výjimek, kdy jsem sem tam splašil kus chleba. Jéžíši, tak rád bych si dal dobrej žvanec!" Muž se na něj podíval a řekl: „Fajn. Objednejte si, co libo. Můžete to mít." Molygruber stál, nerozhodnost sama. Na cedulích před hotely a restauracemi vídal tolik báječných pokrmů. Jak že to bylo? Minutku přemýšlel a pak skoro začal slintat, když si vybavil speciální snídani, která bývala avizovaná před jedním z místních lepších podniků. Ďábelské ledvinky, smažená vejce, toast, uf, tolik věcí.

Některé šly úplně mimo něj, jiné nikdy ani neochutnal, ovšem muž, jenž ho pozoroval, se náhle usmál a řekl: „OK, rozumím. Vyslal jste mi jasný obrázek toho, co chcete, a tady to máte.“ Rozesmál se, otočil a vyšel z pokoje.

Molygruber se za ním užasle díval a přemítal, proč zmizel tak spěšně. Co snídaně, kde je? Muž ho vyzval, aby si ji objednal, a pak prostě odkrácel.

Naprosto úžasná vůně Molygrubera přiměla, aby se otočil. Hned za ním stál stůl s luxusním bílým ubrusem, prostíráním, stříbrnými příbory, krásným porcelánovým servisem a nádobím, ale pak mu málem oči vylezly z důlků při pohledu na jídlo zakryté lesklými kovovými poklicemi.

Opatrně nadzvedl jednu z poklic a téměř omdlel v extázi z vůně, která se z talíře linula. Takové jídlo ještě nikdy neviděl. Provinile se rozhlédl, protože váhal, zda je určeno opravdu pro něj. Pak se posadil, ubrousek si přidělal pod krk a začal jíst. Nějakou dobu se neozývalo nic než žvýkání, když se Molygruberovy zuby zakusovaly do párků, jatýrek, ledvinek, smažených vajec a několika dalších chodů. Pak se ozvalo křupnutí, když se zahryzl do toastu, načež přišlo srkání, jelikož si dával jeden šálek čaje za druhým. Oproti kávě to byla změna. Kupodivu zjistil, že se mu zamlouvá víc, čaj nikdy předtím neochutnal.

O dost později se nejistě zvedl ze židle a šel si znovu lehnout do postele. Dal si takový gáblík, že už nedokázal zůstat vzhůru. Atak si lehl, odpočíval a odplouval do země snů. Ve svých snech myslel na Zemi a na těžké časy, které tam prožil. Myslel na neznámého otce a matku megeru, myslel na odchod z domova

a nástup do práce na skládce a pak, jak by sám řekl, na to, jak se vypracoval k vozíku na pouliční odpad a zametání chodníků. Jeho myšlenky se dál odvíjely a představy se motaly stále dokola. Náhle otevřel oči a zjistil, že stůl zmizel a stejně tak všechny pokrmy a že proti němu sedí lékař, s nímž se viděl včera. „Tak, panáčku/¹ řekl lékař, „docela jste se naprásknul, vidíte? Jistě víte, že na žádném z těchto světů, na žádné rovině bytí jídlo nepotřebujete. Je to jen jakási recidiva, jen zbytečný zlozvyk přenesený ze Země, kde bylo jídlo nezbytností. Zde si veškerou potravu, veškerou naši výživu i energii bereme z okolního prostředí. Brzy zjistíte, že děláte totéž a že pokrmy, na nichž jste si tak pochutnal, jsou úplnou iluzí. Tady si energii zajišťujete v jiné formě. Teď si však pojd'me promluvit, musíte se toho hodně naučit. Posad'te se, nebo si lehněte a poslouchejte.“

Molygruber se v posteli opřel a poslouchal, co mu chtěl lékař říct:

„Lidstvo je experiment omezený najeden konkrétní vesmír, na vesmír, jehož je Země jen malou, nedůležitou součástí. Lidstvo je pouze dočasným oděvem nesmrtelných duší, které mají nabýt zkušenosti z útrap a kázně prostřednictvím tělesné existence. Podobné strasti v takzvaných duchovních světech neexistují.“

Stále ještě existují entity, jež čekají, až se narodí do pozemského těla. Nicméně je třeba vše důkladně mapovat. V první řadě jde o to, co se daná entita potřebuje naučit a jaké podmínky by měly během jejího života převažovat, aby ze života na Zemi vytěžila maximum.“

Lékař se na Molygrubera podíval: „O tomhle toho moc nevíte, že?“

Molygruber k němu vzhlédl a odpověděl: „Nevím, doktore. Co vím, tak lidi se narodí a to je docela komplikovaný, pak prožijí několik let útrap, načež zemřou a zůstanou třet v zemi. Tak to je. Teda tak jsem si to až doteď myslel.“ Dodal reflexivně. Lékař na to zareagoval: „No, víte, ono je to dost složité, jestli o tom, co se děje, nemáte vůbec žádnou představu. Mně to totiž připadá, že si myslíte, že člověk někam přijde nebo se narodí, žije a zemře a že to je vše. Jenže tak to vůbec není. Povím vám o tom.“

A tohle mu pak lékař vyprávěl:

„Země je jen nevýznamným místečkem v tomto vesmíru a tento vesmír je nevýznamným místečkem v porovnání s dalšími vesmíry, kde bují život, život mnoha různých druhů sloužící mnoha různým účelům. Lidem nyní záleží na jediné věci, totiž na tom, co se děje lidem. Je to taková škola. Narodí se miminko, nějakou dobu vstřebává informace a učí se od rodičů, učí se základy jazyka a osvojuje si správné návyky a kulturu. Když pak dosáhne vhodného věku, nastoupí do školy, kde zůstává po dobu vyučování, zatímco ubohý učitel nebo učitelka se nervózně snaží udržet děti v relativním klidu a tichu až do konce školního dne. Na prvním roce ve škole moc nezáleží, stejně jako na prvním životě na Zemi.

Dítě postupuje z ročníku do ročníku, z jednoho stupně na druhý, a každý další je důležitější než ty před ním, až dokončí celou školní docházku. Následuje třeba příprava na medicínu? Práva? Nebo se vyučí na prostého instalatéra? Ať je to cokoli, dotyčný musí studovat a zvládnout nějaké zkoušky. K tomu stojí za zmínku, že někteří instalatéři vydělávají více peněz

než někteří lékaři. Společenské postavení je na Zemi symbolizováno od základu špatně. Nezáleží na tom, čím byli rodiče dotyčného - v životě po životě záleží na jediné věci, a to ČÍM SE DOTYČNÝ STAL. Takový vzdělaný gentleman s nejlaskavějšími myšlenkami může být jen synem instalatéra na Zemi. A jiný člověk zas může působit třeba jako kurátor v muzeu, může požívat všech výhod urozeného stavu, a přesto může být ve svých způsobech nebo nedostatku způsobů horší než prase. Hodnoty na Zemi jsou špatné, úplně pomýlené. Záleží pouze na hodnotách života po životě.

Za raných dnů tohoto konkrétního kolečka civilizace bylo vše spíš primitivní a drsné. Lidé se učili tím, že vyšli ven a někoho klepli po hlavě, nebo někdo jiný praštil po hlavě je. Někdy ty dvě strany byly prostí zemané či farmáři, jindy to byli vysoce postavení rytíři, kteří spolu soupeřili v královském paláci. Nezáleží na tom, jak člověka někdo zabije. Zabije-li ho někdo, zemře a musí přejít do dalšího života.

Čím je svět v tomto kolečku bytí vyspělejší, stresy a zátěž, jež musí lidé překonávat, jsou čím dál sofistikovanější. Manažer pracuje ve firmě a osvojuje si veškerou nenávisť, žárlivost a malost kancelářského života, soutěživost hrdlořezů v podobě prodejců aut, pojišťováků nebo jakéhokoli jiného konkurenčního odvětví či profese. Od toho, aby člověk klepnul svého souseda po kebuli, ho v současném světě odrazuje fakt, že se to musí provést zdvořile. Prostě mu musí vrazit kudlu do zad nebo to narafičit tak, že pokud jste například spisovatelem a nemáte rádi jiného autora, spojíte se s několika dalšími pisálky a svou oběť falešně obviníte. Vytvoříte horu falešných důkazů a pak

si povoláte novináře, zaplatíte mu sumičku, a jestli je chlapík pijan, tak ho proležete vínem a pozvete na večeři, a on pak půjde, o té oběti napíše článek a všichni další hloupí patolízalové v médiích, té nejnižší profesi či řemesle, spolknou háček i s navijákem a udělají maximum pro to, aby autora, jehož v životě nečetli ani neviděli, důkladně prokleli. Tomu se říká civilizace."

Doktor se odmlčel. Pak řekl: „Doufám, že tohle všechno chápete. Jestli ne, radši mě zastavte. Musím vás trochu poučit, protože to vypadá, že za svůj pozemský život jste se nenaučil lautr nic.“

Molygruber přikývl, soustředěně se zachmuřil, a tak lékař pokračoval:

„Když se někdo v astrálním světě rozhodne, co je potřeba dál udělat, prozkoumá se situace a jsou pro něj vybráni vhodní budoucí rodiče. Až manžel a manželka na Zemi odvedou svou práci, entita v astrálním plánu bude připravena, pro astrální svět *zemře* a bude vhozena do světského světa jako miminko. Téměř v každém případě jí porod způsobí tak závažné trauma, že zapomene na veškerý svůj předchozí život, a proto kolikrát slyšíme lidi říkat: *Neprosil jsem se o to, abych se narodil, tak mi nevyčítejte, co jsem udělal.*

Jestliže člověk pro Zemi zemře, dosáhne určité úrovně chápání, možná se naučí něco z metafyziky, a tak získá znalosti, které mu pomohou v dalším světě. Ve vašem případě, Molygrubere, se zdá, že jste mimořádně prost veškerých znalostí o životě po smrti, takže takhle to vypadá.

Pokud člověk na trojrozměrném plánu Země odžil jen velmi málo životů, když potom Zemi opouští nebo *zemře*, jak se tomu omylem říká, astrální tělo nebo duše,

nebo jak tomu chcete říkat, je přijato do astrálního světa nízkého stupně, jenž odpovídá úrovni znalostí příchozí osoby. Asi jako když toho chlapec nebo muž moc neví, a tudíž musí do večerní školy, a dokud se toho dost nenaučí, nemůže si zvýšit společenský status. U astrálních světů platí totéž: existuje velká spousta astrálních světů, každý z nich je vhodný pro určitý typ osob. Tento konkrétní svět se nachází v nízkém astrálu čtvrté dimenze. Musíte se zde naučit něco o metafyzice a taky se naučíte myslet tak, abyste si uměl pořídit oblečení, potravu a cokoli dalšího, co budete potřebovat. Ještě musíte zajít do síně vzpomínek, kde se vám promítne vše, co jste ve svém minulém životě udělal, a sám sebe budete soudit. A mohu říci, že člověka nikdo nesoudí příkřeji než jeho vlastní Nadjá. Nadjá lze přirovnat k duši. Stručně řečeno je k dispozici asi devět *dimenzí*. Jakmile se člověk konečně ztělesní v devátém těle neboli Nadjá, je připraven stoupat do vyšších říší a učit se vyšší věci. Lidé, entity se vždy snaží stoupat vzhůru jako rostliny, které se snaží vyrůst ke světlu.

Tento svět je nízkoastrální. Budete se tu muset ještě mockrát poučit. Budete muset chodit do školy a učit se spoustu faktů o životě na Zemi i haldu faktů o životě v astrálu. Později se pak rozhodnete, jaký typ lekcí vám vyhovuje. Až se o vás všechno rozhodne, budete se moci vrátit na Zemi k vhodným rodičům a budeme doufat, že tentokrát budete mít více příležitostí vystoupat vzhůru a získat na Zemi lepší postavení. Upřesním to, jde o lepší postavení duše, nejen o společenskou třídu na Zemi. Snad se toho v dalším životě naučíte dost, abyste až znovu opustíte pozemské tělo, nepřišel

sem, na nízkou úroveň, ale posunul se vzhůru třeba o dvě, možná tři roviny nad tuto.

Čím výš v astrálních rovinách vystoupáte, tím budou vaše zážitky zajímavější a tím méně utrpení budete muset prožít. Ale chce to opatrný, jemný a pomalý přístup. Pokud byste se v astrálním světě náhle přesunul o dvě až tři úrovně výš, oslepí vás intenzita záření vycházejícího ze strážců toho světa. Čím dřív se naučíte, co se naučit máte, tím dřív se budete moci vrátit na Zemi a připravovat se na vyšší úroveň.

Řekněme, že opravdu velmi dobrý muž skutečně opustí onu trojrozměrnou Zemi, z níž jste nedávno dorazil. Bude-li skutečně duchovní, může vystoupat o dvě až tři úrovně. Nenarazí na drsné zacházení, jakého se vám dostává na této rovině, ani si nebude muset představovat pokrmy k snědku. Esence jeho těla bude absorbovat veškerou potřebnou energii z okolí. Také byste to tak mohl dělat, jenže zatím v těchto věcech nejste proškolený. Mnoha věcem kolem spirituality ještě nerozumíte, ani jste dosud nevěřil v život po smrti. Na této rovině, kde nyní přebýváte, se pohybuje spousta lidí, kteří v život po smrti nevěří: jsou tady, aby zjistili, že něco takového existuje!

V pozdějších inkamacích se budete snažit dostat stále výš, abyste pokaždé, až pro pozemský svět zemřete a znovu se zrodíte v astrálním světě, mohl vystoupat na vyšší rovinu a čas mezi jednotlivými inkarnacemi jste si stále více užíval. Vezměte si například, že vás na Zemi vyhodí ze zaměstnání. Ve vaší konkrétní práci se obvykle nabízí spousta volných míst, takže byste nějakou podobnou práci sehnal třeba hned druhý den. Kdybyste ovšem byl například profesorem

nebo něčím podobným, musel byste se snažit víc a na vhodné zaměstnání čekat déle. Na této rovině je to podobné. Vy byste odtud klidně mohl být na pozemský svět odeslán za měsíc až dva, ale jakmile se člověk dostane na vyšší roviny, musí čekat déle. Bude potřebovat delší dobu na to, aby se zotavil z psychických šoků, které na Zemi utrpěl.“

Molygruber se narovnal a řekl: „Doktore, to jde úplně mimo mě. Asi si toho budu muset dost nastudovat, co? Ale řekněte mi, může odtud člověk promlouvat k lidem na Zemi?“

Lékař se na něho na chvíli zahleděl a pak řekl: „Je-li věc považována za dostatečně urgentní, pak ano. Za jistých podmínek a okolností se osoba z této roviny s někým na Zemi spojit může. Co máte na mysli?“

Molygruber vypadal trochu rozpačitě, Zadíval se na nohy, pak na ruce a řekl: „Ten chlápek, ten, co dostal můj starej vozejk... Nelíbí se mi, jak se k němu chová. Já se o něj staral, leštil jsem ho drátěnkou a udržoval ho co nejčistší. Jenže on ho přímo topí ve špíně. Chtěl jsem se spojit s vedoucím v depu a říct mu, aby tomu novému, co po mně přebral džob, nakopal..., víte co.“

Lékaře to mírně šokovalo: „Ale dobrý muži, tohle je věc, kterou se musíte odnaučit. Musíte se naučit neoddávat se násilí a nesoudit krutě druhé osoby. Samozřejmě je mimořádně chvályhodné, že jste se o svůj vozík tak pečlivě staral, jenže jiný člověk může svůj čas využívat jinak. Takže určitě ne, se svým nadřazeným se kvůli takovému nicotnému důvodu spojit nemůžete. Navrhuji, abyste na svůj životná Zemi zapomněl. Teď tam nejste, jste tady, a čím dříve poznáte

tento život a tento svět, tím dříve dokážete dělat pokroky. Protože jste tu, abyste se učil, a učit se budete jen proto, abyste mohl být odeslán zpět do vyššího stavu, pokud si jej zasloužíte/'

Molygruber seděl na posteli, poklepával si prsty na kolena. Lékař ho s jistou zvědavostí sledoval a přemýšlel, jako je to možné, že lidi na Zemi mohou žít tolik let a stejně mohou mít *duši obalenou jilem* a skoro nechápat, co se s nimi děje, nic nevědět o minulosti ani budoucnosti. Už to nevydržel: „Tak o co jde?“ Molygruber vzhlédl: „Hodně jsem přemýšlel a chápu, že jsem mrtvěj. Když jsem teda mrtvěj, proč to vypadá, že mám trojrozměrnou podobu? Myslel bych si, že budu duch? Jak to, že jste trojrozměrný vy? Pokud jste duch, měl byste připomínat spíš obláček dýmu.“ Lékař se zasmál a řekl: „Kolikrát už se mě na to ptali! Odpověď zní opravdu velmi prostě. Když jste na Zemi, jste v zásadě ze stejného typu materiálu jako všichni ostatní kolem vás, takže se navzájem vidíte ztělesnění. Pokud by však na Zemi přišla nějaká osoba, například já, z astrálního světa, byl bych pro trojrozměrné pozemské lidi tak tenoučký, že by mě buď neviděli, nebo by se dívali skrz mě. Ovšem tady jsme vy a já ze stejného materiálu, téže hustoty, takže si navzájem připadáme stejní, trojrozměrní a stejné jsou i všechny věci kolem. Totéž platí o vyšších rovinách bytí s vyššími vibracemi - kdyby nějaká osoba z řekněme páté úrovně sestoupila k nám, neviděli bychom ji. Pro nás by byla neviditelná, jelikož by byla z ještě jemnějšího materiálu.“

Molygraber to prostě nemohl pochopit. Seděl tam, vypadal, že je mu to nepříjemné, tvářil se zahanbeně a pořád si točil palečky.

Lékař to konečně pochopil: „Vy mi vůbec nerozumíte, vidíte?“

„Ne,“ odpověděl Molygruber. „Ani za mák.“

Lékař si povzdychl a řekl: „A co takhle rádio, to jste přece poslouchal? Takže víte, že FM vlny nemůžete chytit na přístroji, který je navržen pouze pro AM vlny, a AM vlny nechytíte na rádiu konstruovaném výhradně na FM vlny. To by vás mohlo navést. Lze říct, že FM je vysoká frekvence a AM je nízká frekvence. A stejně tak můžeme tvrdit, že na této rovině bytí jsou vysoké frekvence, zatímco lidé ze Země mají nízké frekvence. Uvědomte si tedy, že mezi nebem a Zemí existuje víc věcí, než víte, ale teď jste tu a musíte se pár věcí naučit.“

Molygruberovi myslí probleskl obrázek, jak chodíval do nedělní školy, no vlastně jen nějaké dvě tři neděle, ale stejně mu to vytanulo na mysl. Přestal motat prsty na rukou, přestal vrtět prsty na nohou a podíval se na lékaře: „Doktore,“ zeptal se, „co je pravdy na tom, že lidi, který jsou fakt nejsvatější, dostanou v nebi místo v první řadě?“

Lékař se rozesmál: „Tuhle bláznivou představu má spousta lidí. Ne, na tom není ani zbla pravdy. Lidi nejsou souzeni podle toho, jakého jsou vyznání, nýbrž na základě vnitřních pochodů své mysli. Konají dobro, protože se snaží konat dobro, nebo jen jako pojistku pro dobu, kdy na Zemi zemřou? Tak tuhle otázku si člověk musí umět zodpovědět. Když lidé zemřou, úplně nejdřív vidí a cítí to, co po smrti očekávají. Jestliže

byl například zarputilý katolík vychováván na dietě z andělů, nebeské hudby a mnoha svátých hrajících na harfy, tak právě takový obrázek se mu po smrti naskytne. Jakmile si však uvědomí, že to všechno je jen falešná halucinace, tak potom spatří skutečnou realitu. A čím dřív ji uvidí, tím lépe pro něj.“ Odmlčel se, a než se rozhodl pokračovat, velmi vážně se na Moly- grubera zahleděl. „O lidech, jako jste vy, lze říct jednu dobrou věc: nemáte falešné představy o tom, co uvidíte. Mnoho lidí vašeho typu má mysl otevřenou. Nacházíte se tedy někde mezi vírou a nevírou a to je mnohem lepší, než příliš otrocká závislost na jakémkoli konkrétním náboženství.”

Molygruber seděl jako pěna, obličej se mu docela vsraštil, protože se mračil tak moc, až se mu obočí téměř dotýkalo: „Když jsem byl malej, děsili mě k smrti. Pořád mi opakovali, že když nebudu dělat, co mi říkají, přijdu do pekla, kde mě bude banda satanášů šťouchat doruda rozžhavenými vidlemi, no, VY víte kam, a že si vytrpím spoustu bolesti. Jak je možný, jestli je Bůh tak skvělejší, jestli je naším laskavým benevolentním Otcem, jak je možný, že nás chce napořád nechat mučit? Tomu nerozumím!”

Lékař hodně zhluboka povzdechl a po drobné pauze promluvil: „Přesně. Tohle je jeden z našich největších problémů. Lidem byly vštípeny falešné hodnoty a byly jim sděleny falešné informace, neboť jim bylo řečeno, že přijdou do pekla a budou trpět ve věčném zatracení. Jenže na tom není slovíčka pravdy. Peklo je na Zemi. Entity přicházejí na Zemi, aby sbíraly zkušenosti, především prostřednictvím strastí, a učily se, opět především prostřednictvím útrap, nejrůznější

věci, jež se musí naučit. Země je obvykle místem utrpení. Pokud se člověk nachází na nízké úrovni evoluce, obvykle nemá dost takzvané karmy, aby musel trpět kvůli tomu, aby se něco naučil. Pobývají na Zemi, získávají zkušenosti pozorováním ostatních a teprve později se vracejí pro své útrapy. Nicméně po životě na Zemi žádné peklo není. To je iluze a falešné učení."

Molygruber nadnesl: „No dobře, ale jak se toho tolik o pekle dostalo do Bible?"

„Protože," odpovídal lékař, „za života Krista existovala obec s názvem *Peklo*. Tato vesnice se nacházela na okraji jedné pahorkatiny a kolem ní se rozprostírala bublající bažina, z níž se kouřilo, jak byla horká, a neustále z ní byla cítit páchnoucí síra a sírové výpary. Pokud byl tehdy člověk z něčeho obviněn, byl převezen do obce Peklo, aby mohl absolvovat utrpení při průchodu peklem. Musel projít kouřící sírovou bažinou. Panovalo přesvědčení, že je-li dotyčný vinný, horko ho přemůže, takže upadne a žhavá bažina ho spálí. Jestliže však byl nevinný nebo měl dost peněz na úplatky pro kněze, kteří měli proces na povel (takže si mohl nohy do něčeho zabalit), pak mohl celou bažinou projít a bezpečně se zjevit na druhé straně, načež byl považován za nevinného. Totéž funguje dodnes, když vidím, jak si někteří spravedlnost kupují a nevinní jsou věznění, zatímco vinní se osvobozují."

„Ještě jedna věc mě mate," řekl Molygruber. „Že přej když někdo umře, tak na druhé straně, ať je to kdekoli, jsou pomahači, kteří člověku přijdou pomoci, aby se dostal do nebe nebo na jiné místo. Já jsem teda údajně umřel, ale určitě jsem žádné pomahače nevi

děl. Musel jsem se sem dostat úplně sám, jako když se nečekaně narodí mimino. Tak jak to s těmi pomocníky je?“

Lékař se na Molygrubera zahleděl a zkusil mu to vysvětlit: „Pomahači tam samozřejmě jsou. Pomáhají těm, kdo o to stojí. Jestliže však někdo, jako například vy, v nic nevěří, pak nevěří ani v pomahače. Nevěříte-li v ně, nemohou se k vám dostat dost blízko, aby vám pomohli. Místo toho vás zahalí hustá černá mlha vaší vlastní ignorance, nedostatku víry a nedostatku pochopení. Takže máte pravdu, že pomahači tam jsou. Ovšem pomáhají, pouze pokud jim to dovolíte. Stejně tak přicházejí nově příchozího do astrálních rovin bytí pozdravit jeho rodiče nebo jiní příbuzní. Konkrétně tato rovina je na nejnižší úrovni, nachází se nejbližše Zemi a vy jste tu, protože jste v nic nevěřil. Jelikož jste byl tak nevědomý, je pro vás mnohem těžší uvěřit v ještě vyšší roviny. Jste proto tady, na místě, jež někteří označují jako očištec. Očištec znamená očištu, místo očisty, a dokud se budete zbavovat nedostatku víry, nemůžete se posunout výš. A poněvadž pobýváte na této rovině, nemůžete se setkat s lidmi, se kterými jste se přátelil v jiných životech, neboť oni již pokročili mnohem výš.“

Molygruber se nervózně zavrtěl: „To jsem tomu dal. Tak co se bude dít teď?“ Lékař se postavil a naznačil Molygruberovi, aby udělal totéž. Řekl: „Musíte zajít do síně vzpomínek, kde uvidíte každou událost svého života na Zemi. Jak se na ně budete dívat, budete rozhodovat, co se vám povedlo, a co ne, a tak si v mysli zformujete jádro myšlenky, co na sobě musíte v příštím pozemském životě zlepšit. Pojděte.“

Přešel ke stěně a objevil se otvor. Spolu s Molygruberem jím prošli a vydali se znovu do velké haly. Lékař došel k muži za pultem a krátce s ním pohovořil. Pak se otočil na Molygrubera: „Tudy, na konci zahne⁴“

Procházeli spolu dlouhou chodbou a pak ven na dlouhý travnatý pás, na jehož konci se skvěla zvláštní budova. Vypadala, jako by byla vyrobena z křišťálu odrážejícího všechny barvy duhy a mnoho dalších barev, které Molygruber jednoduše nedokázal vyjmenovat..

Zastavili se přede dveřmi a lékař řekl: „Tak tohle je síň vzpomínek. Poté, co se člověk dostane mimo rovinu Země, najde na každé rovině bytí jednu. Až do ní vstoupíte, uvidíte před sebou, jak se tam v prostoru vznáší představa roviny Země. Jak se k ní budete přibližovat, budete mít pocit, že padáte. Nato vám to bude připadat, že jste na Zemi a sledujete vše, co se děje. Uvidíte všechno, ale sebe sama ne. Prohlédnete si všechno, co jste kdy udělal. Přehrajete si, jakého jednání jste se dopustil a jak to ovlivnilo ostatní lidi. Tohle je síň vzpomínek, někdy její říká síň soudu. Ale samozřejmě tam nesedí ve vši vážnosti žádný soudce, jenž by si vás prohlížel od hlavy k patě a pak vážil vaši duši na vahách, aby zjistil, zda má nějaké nedostatky, a pokud by je měla, aby vás vhodil do věčných plamenů. Ne, nic takového tam není. V síni vzpomínek vidí každý člověk sám sebe a sám sebe soudí, zda byl úspěšný. A pokud se mu nedařilo, přemýšlí nad příčinou neúspěchu a nad tím, co s tím lze dělat. Teď,“ vzal Molygrubera za paži a mírně ho postrčil vpřed, „vás tu nechám. Jděte do síně vzpomínek a věnujte jí

tolik času, kolik budete potřebovat. Až z ní vyjdete, už na vás bude čekat další člověk. Na shledanou."

S tím se otočil a odešel. Molygruber tam zůstal stát s podivným pocitem děsu. Nevěděl, co uvidí, a nevěděl, co si s tím počne. Ani se nehnul. Vypadal jako socha, socha zametače ulic s vozíkem, až ho nakonec nějaká zvláštní síla jemně pootočila a protlačila ho portálem. Molygruber vstoupil do síně.

A tak se stalo, že Leonides Manuel Molygruber vstoupil do síně vzpomínek a tam viděl svou vlastní historii a historii svých přátel od počátku časů své entity.

Zjistil toho hodně, poučil se z minulých chyb, zjistil, na jaké věci se potřebuje připravit do budoucna a způsobem na Zemi neznámým se jeho chápání rozšířilo, charakter se očistil a Leonides Manuel Molygruber opustil síň vzpomínek v jistém neurčitém čase, možná o pár dní nebo snad týdnů či měsíců později. Sesedl se se skupinou poradců a začal plánovat svůj návrat na Zemi, aby mohl během dalšího života splnit zadané úkoly a následně se vrátit na mnohem lepší rovinu astrálního života.

SEDMÁ KAPITOLA

Prezident významné společnosti se sesunul do luxusního otočného křesla a urputně si svíral hrudník. Znovu se ozvala ona bolest, ta hrozná otravná, sžíravá bolest, až měl pocit, že mu hrudník mačká svěrák. Opřel se, lapal po dechu a přemýšlel, co by měl udělat. Má zavolat lékaře a jet do nemocnice, nebo to ještě chvíli vydrží?

Pana Hogyho MacOgwaschera, prezidenta společnosti *Glittering Gizmos*, postihly obtíže nikoli nepodobné těm, jež ukončily život jeho otce. Firma, kterou jeho otec založil, velmi dobře prosperovala a Hogy by si byl přál, aby otec viděl jeho úspěch na vlastní oči. Znovu se opřel o židli a začal šátrat po kapslích s amylnitrem. Jednu si rozlomil do papírového kapesníku a vnímal, jak mu výpary prostupují do hrudníku a nabízejí úlevu, byť krátkodobou. V případě Hogyho onemocnění se skutečná úleva dostaví teprve se smrtí, nicméně amylnitrit mu ještě nějakou dobu umožní fungovat a on je za to vděčný. Cítil, že ještě nedokončil svou práci, myslel na svého dávno zemřelého otce a na to, jak si spolu povídali spíš jako dva bratři než jako otec se synem. Pohlédl k širokému oknu s tónovaným sklem a vzpomněl si, jak se jednou vedle něj postavil otec a dal mu ruku kolem ramen. Dívali se spolu na budovu továrny a otec tehdy řekl: „Hogy, chlapče, jednoho dne bude tvoje. Starej se o ni a dobře o ni pečuj. Je to moje duchovní dítě, Hogy,

a díky ní prožiješ v komfortu a blahobytu celý svůj život." Pak se ztěžka posadil na židli, jako Hogy před chvílí se chytl oběma rukama za hrudník a zasténa bolestí.

Hogy svého otce opravdu miloval. Vzpomínal, jak jednoho dne seděl proti svému otci u stolu, který návštěvníkům připadal kilometry široký. Byl to opravdu nádherný, vždy dokonale naleštěný stůl. Ručně ho vyřezal starý řemeslník z Evropy. Tehdy se Hogy zeptal: „Tatí, jak jsme přišli k tak divnému jménu? Sám mu nerozumím. Lidi se mě na to často ptají, ale já jim to nedokážu vysvětlit. A ty máš dneska odpoledne trochu času, vid', tatí, když to zasedání představenstva šlo dobře... Řekni mi, co se dělo, než jsi přišel do Kanady."

Otec MacQgwascher se opřel v židli, v té židli, v níž teď seděl Hogy, a zapálil si ohromný kubánský doutník. Spokojeně zabafal, hodil si nohy na stůl, ruce si založil přes statné břicho a začal vykládat: „Víš, chlapče, přišli jsme sem z Horního Slezska v Evropě. Byli jsme Židi, jenže tvé mutr a mně řekli, že i v Kanadě jsou Židé diskriminováni, a tak jsme si, tvá mutr a já, řekli, že to šnel vyřešíme. Že budeme katolíci, protože ti mají nejvíc peněz a auch nejvíc svátých, kteří se o ně starají. Tvoje mutr a já jsme fil přemýšleli a mluvili jsme o různých jménech, jaká bychom si měli dát, a pak jsem si vzpomněl na bratrance tvého onkel ze strany mutr. Byl to dobrý člověk, taky v arbajtu se mu dobře dařilo, byl Žid tak jako ty a já, ale slušně si vydělával mytím vepřů. Umýval je echt dobře, dočista a pořádně, srst jim drhnul benzinem, takže od něj vylézali čistí jak dětská prdelka, s růžovým nádechem jako plesknutá dětská

prdelka, a znalci vždycky říkali, *ohohó, to prase musí být od tamtoho*. Taková od něj byla šén a načančaná.“ Hogyho otec shodil nohy na zem, beze spěchu se natáhl po speciálním noži se střenkou ve tvaru špice šípů. Zapíchl jej do tlustšího konce doutníku, který dost dobře netáhl, a když už kouř zase proudil, jak měl, otec začal znovu vyprávět:

„Řekl jsem své frau, že přesně to uděláme - vezmeme si příjmení Hogswascher čili *umývač prasat*, protože pro americký kontinent to zní jako gut jméno. Oni si tam na legrační jména potrpí.“ Na chvíli se odmlčel, poválel si doutník mezi rty a pokračoval: „Majne frau, ta mi řekla, že bychom s tím ještě měli něco udělat, vylepšit to víc do katolička. A že tam vrazíme *Mac*, poněvadž Iry tam mají rádi a Irové mívají před jménem *Mac*. Že je to tak nějak chrání. Tak jsem rozhodl a řekl jsem to auch své frau, že přesně to uděláme. Budeme si říkat MacOgwascherovi a-odteď budeme katolíci.“

Starý muž opět ztichl, zatímco dál přemítal. Hogy vždy poznal, že má jeho otec rozjímavou náladu, protože nepostradatelný doutník v ústech jeho rodiče se posouval vpřed a vzad. Nato vyvanul ohromný mrak dýmu a otec řekl: „Majn kamarádům jsem o tom řekl a oni na to, že budu mít fil svátých, prý auch speciálního svátého patrona, jak to tak katolíci v Irsku mívají. Nevěděl jsem, jaké svaté si pořídit, s žádným svátým jsem nikdy nemluvil, ale tehdy se mě kamarád zeptal, chceš kvalitního svátého? Pak pro tebe bude ideální svátý Mamon.“

Hogy se na otce užasle zahleděl: „Otče, já jsem o svátém Mamonovi nikdy neslyšel. Když jsem cho

dil do semináře, bratři nás tam učili o svátých úplně všechno, ale nikdy nekázali nic o svátém Mamono- vi.“ „Mno, chlapče," na to otec MacOgwascher, „tak to ti povím, varům ten svátý dostal tohle jméno. Majn přítel mi řekl: „Moše, tys vždycky běhal za prašivým mamonem a kolikrát j si mi říkal, Moše, že prachy ne- smrdí. To ostatní vykřikují, že se lidi honí za špinavými penězi. Tak jakého lepšího svátého bys mohl, Moše, mít než svátého Mamona?* Hogy se zachvěl, když mu čerstvá bolestivá křeč sevřela hrudník. Na okamžik si pomyslel, že zemře. Cítil, jak mu něco drtí a mačká hrudník a z plic mu vytlačuje vzduch, ale znovu si čuchl amylnitritu a bolest postupně ustoupila. Opatrně, velmi obezřetně se zkusil pohnout a zjistil, že nejsilnější bolest pominula. Rozhodl se, že by se klidně mohl na chvíli zastavit, práci odsunout bokem, odpočívat a přemýšlet o minulosti.

Znovu se vrátil ke svému otci. Před mnoha lety založil firmu na tkaničky do bot. Po jednom z každoročních pogromů utekl s matkou z Horního Slezska do Kanady, kde získali status *landed immigrant* čili přistěhovalec. Otec Moše zjistil, že práci jen tak nenajde, a tak se dal na nějakou dobu na farmaření a místo toho, aby pracoval jako šikovný klenotník, jak se vyučil, ujal se jako dělník na farmě. Jednoho dne si všiml, jak si jeho kolega pohrává s kamínkem, který měl v sobě díru. Dal se s ním do řeči a muž mu vysvětlil, že když si s kamínkem pohrává, uklidňuje ho to. Proto prý ho nosí stále s sebou, a když mu šéf vynadá, že je příliš pomalý nebo moc hloupý, pohrává si s vyleštěným kamenem, dokud se znovu neuklidní.

Hogyho otec o tom kameni přemítal celé dny, až došel k zásadnímu rozhodnutí. Sebral všechny peníze, co měl, něco si půjčil a dřel jako otrok, aby získal co nejvíc, a pak založil malou firmičku *Glittering Gizmos*. Vyráběla cerepetičky, jež s pozemskou užitečností neměly nic společného, ovšem většina byla vakuově pozlacená a kupující si namlouvali, že s těmi zlatými předměty v kapse budou klidnější. To se ho tak jednou jeden kamarád zeptal: „Moše, co to vlastně je? K čemu je to dobré?“

Moše odpověděl: „Kamaráde, to je gut otázka. Co jsou ty třpytivé cerepetičky? Kdo ví... Aber oni to vědět chtějí, tak utrácení velké peníze, aby šije koupili a přišli na to. Nikdo neví, na co to je. Ani u jedné nebyl prokázán žádný pozemský přínos, ovšem myje propagujeme jako NOVÉ, NOVÉ a NEJNOVĚJŠÍ. Už to došlo tak daleko, že jsou považovány za jistý symbol, který každý musí mít. A my do nich za speciální příplatek vyryjeme na žádost iniciály. Nezapomínej, že tady, na americkém kontinentu, lidi prahnou po všem novém. Aleš staré patří do smetí. My to smetí probereme, trošku ho pozlatíme, aby vypadalo zdobně, a propagujeme je jako naprostou novinku. Navíc zaručujeme, že dělá tohle a zařídí tamto. Ono to na- týrlich nic nedělá. Jestli se zákazníkům přihodí něco gut, je to tím, jak přemýšlejí. Pokud si ale myslí, že to nefunguje, neradi připouštějí, že se nechali nachytat, a tak ty věci taky prodávají, aby nachytali druhé. A mně to hodí slušný balík.“

„Proboha, Moše,“ zvolal jeho kamarád, „neříkej mi, že lidem, kteří nemají nejmenší podezření, prodáváš ODPADKY?“

Moše MacOgwascher pozvedl šedé obočí v hraném zděšení a pak řekl: „Svatá prostoto, můj příteli, nemyslíš si snad, že bych chtěl lidi napálit. Že ne? Označuješ mě za podvodníka?“⁴

Přítel se na něj zasmál a odpověděl: „Kdykoli potkám katolíka jménem Moše, lámu si hlavu, co ho přimělo změnit se z Žida na katolíka.“

Starý Moše se srdečně zasmál a povykládal příteli příběh svého života, jak vybudoval firmu v Horním Slezsku, proslavil se prvotřídní kvalitou, poctivým jednáním a nízkými cenami. A pak žoviálně pronesl: „A das ales udělalo *pfff*. Vtrhli k nám Rusové, všechno mi vzali, najednou jsem byl chudý. Z domu mě vyštvali. A to jsem byl poctivý, jednal jsem čestně a prodával pravé zboží. Tak jsem otočil, stal jsem se ne- poctivcem, prodávám šunty za hoch ceny a lidi mě respektují víc! Podívej se na mě. Mám svou firmu, majn vlastní fabrik, majn vlastní Cadillac a svýho vlastního svatýho patrona Mamona!“ Nahlas se zasmál a vyrazil k malé skřínce v jednom rohu své kanceláře. Zvolna otevřel dvířka, pomalu se otočil na kamaráda a vyzval ho: „Kommen Sie hier.“

Jeho kamarád se pot'ouchle zasmál a vykřikl: „Moše, mluvíš špatným jazykem. Nemluv německy. Jako kanadský občan bys měl říct: „*Mrkej na drát, kámo.*“

Přešel ke starému Mošemu, který provokativně držel dvířka skříňky sotva pootevřená. Pak je švihem otevřel dokořán a kamarád spatřil ebenový sokl, na němž stála značka dolaru ve zlatě a měla nahoře svatozář. Chápavě se na Mošeho podíval a ten se při pohledu na jeho výraz hlasitě rozesmál: „To je majn svátý, majn sankt

Mamon," řekl. „Peníze mohou být špinavý prachy, ale majn svátý, to jsou čistý dolary.“

Teď už se Hogymu udělalo mnohem lépe. Stiskl tlačítko interkomu a zavolal sekretářku: „Přijďte za mnou, slečno Williamsová." Velmi profesionální mladá žena vstoupila a zdrženlivě se posadila na kraji stolu. „Chci, abyste zavolala mému právníkovi. Chci, aby sem za mnou přišel. Myslím, že nastal čas sepsat závěť.“

„Ale pane Hogy," zvolala sekretářka poplašeně, „jste bledý. Neměla bych za vámi poslat i doktora Johnsona?“

„Ne," řekl Hogy, „myslím, že jsem příliš pracoval. Člověk nesmí být moc choulostivý, však víte. Zavolejte tedy jen právníka a požádejte ho, aby mě navštívil zítra v deset ráno. A to je jediná věc, kterou dneska odpoledne vyřídíme.“ Pokynul sekretářce, aby odešla. Přemýšlela, zda neměl Hogy MacOgwascher nějakou předtuchu, že zemře nebo něco takového.

Hogy se na židli znovu opřel a přemýšlel o minulosti i budoucnosti. Myslel na to, co se dozvěděl od slečny Williamsové, a pak jeho mysl odplula k životu otce MacOgwaschera. Slečna Williamsová Hogymu pověděla o tom, jak vešla do kanceláře a našla otce MacOgwaschera, jak sedí tiše a rozvážně za stolem. Když vstoupila, díval se na oblohu a sledoval mráčky lehké jak chmýří, jak plynou nad jeho továrními budovami. Pak se pohnul a vydal hluboký vzdech. Slečna Williamsová se zastavila. Vážně se obávala, že v její přítomnosti zemře. „Slečno Williamsová," řekl, „už bych tu měl mít auto. Řekněte šoférovi, ať hned teď přijede ke vchodu. Musím domů." Slečna Williamsová

zdvořile, profesionálně kývla, otec MacOgwascher se znovu opřel a ruce si založil na velkém břichu. Za chvíli se dveře jeho kanceláře otevřely a slečna Williamsová znovu vešla. Starostlivě se dívala, jak shrbeně sedí u stolu. „Vůz je u vchodu, pane. Mohu vám pomoci do kabátu?“

Starý muž se poněkud roztřeseně postavil: „Ajaj, slečno Williamsová, vy si asi myslíte, že stárnu.“ Sekretářka se usmála a došla k němu i s kabátem. Neohrabaně vsunul ruce do rukávů a ona ho obešla dopředu, opatrně mu ho upravila a zapnula knoflíky. „Tady máte kufrík, pane,” řekla. „Ještě jsem váš nový vůz neviděla. Jestli vám to nebude vadit, doprovodím vás k němu.“ Starý muž souhlasil, a tak se společně přesunuli do výtahu a na ulici.

Unifomiovaný šofér vyskočil a svižně otevřel dveře vozu. „Ne, ne, chlapče. Hojte se pro změnu posadím dopředu vedle vás,” překvapil starý muž řidiče, když se šoural okolo a sedl si na přední sedadlo. Zamával slečně Williamsově a šofér se rozjel.

Pan MacOgwascher senior žil na venkově, nějakých čtyřicet kilometrů od kanceláře, a když auto uhánělo v provozu na předměstí, rozhlížel se, jako by okolní scénérii nikdy dřív neviděl, nebo jako by se na ni díval naposledy. Za necelou hodinku, protože provoz byl hustý, se auto zjevilo před MacOgwascherovým sídlem. Paní MacOgwascherová stála ve dveřích a čekala, protože slečna Williamsová jí jako správná sekretářka zatelefonovala a sdělila jí, že si myslí, že šéf měl něco jako infarkt.

„Moše, Moše, celý den jsem si o tebe dělala starosti,” uvítala paní MacOgwascherová manžela. „Mys-

lim, že to s prací přeháníš. Snad by sis měl vzít dovolenou. Jsi v té kanceláři až moc.“

Starý Moše propustil šoféra a poněkud unaveně vešel do domu. Byl to dům bohatého muže, ovšem takového, který neměl moc vkusu. Starožitnosti nevyčíslitelné hodnoty a nevkusné moderní kousky tam stály vedle sebe, nicméně vybavení a nábytek, všechno staré a nové se spolu tak nějak promíchalo oním téměř mystickým způsobem, který byl vlastní Židům z Evropy. A tak interiér nepřipomínal vetešnictví, nýbrž působil docela atraktivně.

Paní MacOgwascherová vzala svého muže za paži: „Pojď, Moše, posad' se. Vypadáš, že každou chvíli upadneš. Nejspíš pošlu pro doktora Johnsona.“ „Ne, ne, majne líbe. Ještě než doktora Johnsona zavoláme, musíme spolu probrat nějaké věci,“ protestoval Moše. Pak zapadl do křesla a hlavu si vložil do dlaní. Hluboce přemýšlel.

„Majne líbe,“ řekl Moše, „vzpomínáš na staré náboženství? Naším rodinným náboženstvím je židovská víra. Co kdybych si pozval rabína a promluvil si s ním? Mám v hlavě fil věci, které potřebuji vyřídit.“

Žena odspěchala starému muži pro pití, vložila do něj led, pak mu sklenici přinesla. „Jak bychom se ale mohli vrátit k židovskému náboženství, jsme-li tak dobrými katolíky, Moše?“ zeptala se. Starý muž nějakou dobu přemítal a mezitím pomalu usrkával svůj večerní drink. Pak řekl: „To je tak, majne líbe, když je nejhůř, už bychom neměli blafovat. Nemůžeme se vrátit do země našich otců, ale k našemu starému náboženství se vrátit můžeme. Myslím, že bych se s rabínem měl setkat.“

Hodně dlouho pak nikdo nic neřekl, jenže při večeři starý muž náhle s řinčením upustil nůž a vidličku, opřel se o opěradlo a lapal po dechu.

„Tak to ne, Moše, už stačí, mám toho dost,“ řekla žena a běžela k telefonu. „Doktor Johnson, hned ho volám.“

Rychle vyťukala telefonní číslo a stiskla tlačítko. Po velmi krátkém vyzvánění se ozval hlas a paní MacOgwascherová promluvila: „Doktore Johnstone, měl byste co nejrychleji přijít. Mému muži je zle, tlačí ho na hrudi.“ Lékař, jenž věděl, že tento pacient velmi dobře platí, ani vteřinu neváhal: „Jistě, paní MacO-

gwascherová, budu u vás do deseti minut.“. Žena položila telefon, vrátila se k muži a posadila se k němu na podničku jeho židle.

„Majne líbe,“ řekl starý muž a oběma rukama si přitom držel hrudník, „pamatuješ si, jak jsme přišli ze staré země? Pamatuješ, jak jsme se sem snažili dostat co nejlevněji, jak jsme byli namačkaní jak dobytek v ohradě? Pracovali jsme tvrdě, majne líbe, ty i já, měli jsme drsný život a já si nejsem jistý, že jsme udělali správně, když jsme se stali katolíky. Narodili jsme se jako Židé, měli jsme se k nim vždy hlásit. Možná bychom se měli ke starému náboženství vrátit.“

„Ale to nemůžeme, Moše, to prostě nejde. Co by na to řekli sousedé? Nikdy by se na to nezapomnělo, však víš. Ale navrhuji, abychom odjeli na dovolenou, a třeba se potom budeš cítit líp. Předpokládám, že doktor Johnson nám dokáže doporučit zdravotní sestru, která s námi pojede a dohlédne na tebe.“ Když se rozezněl zvonek, rychle vyskočila. Služebná už spěchala ke

dveřím a doktor Johnson byl během pár sekund uveden do pokoje.

„Dobrý den, pane MacOgwaschere,“ pozdravil lékař žoviálně. „Copak se s vámi děje? Bolí vás na hrudi? Předpokládám, že jde o další infarkt. Jedním ze zásadních symptomů, jak víte, je silný, hodně silný pocit, že člověk umírá.“ Paní MacOgwascherová vážně pokývala hlavou. „**Ano**, doktore, tenhle pocit už nějakou dobu má. Má pocit, že už tu dlouho nebude. Tak jsem si říkala, že bych vám měla okamžitě zavolat.“

„Dobře jste udělala, paní MacOgwascher, velmi dobře. Od toho tu jsme,“ řekl lékař. „Pojďme ho dovést do postele a já ho tam důkladně prohlédnu. Mám s sebou přenosný kardiograf, tak ho zkontrolujeme.“

Za chvíli už byl starý Moše uvelebený v rozložitě manželské posteli s peřinou ve starém evropském stylu. Lékař ho hned začal prohlížet. Tvářil se stále zasmušileji, až nakonec řekl: „Obávám se, že budete muset nějakou dobu zůstat v posteli. Jste velmi nemocný, víte? Pálíte svíčku z obou stran a taky uprostřed, což si ve svém věku nemůžete dovolit.“ Vypnul kardiograf, odložil stetoskop a ve vedlejší luxusní koupelně si umyl ruce. Pak si s pacientem potřásl rukou a společně s paní MacOgwascherovou sešel po schodech. V přízemí paní MacOgwascherové pokynul a zašeptal: „Můžeme si promluvit v soukromí?“ Zavedla ho do pracovny starého muže a zavřela dveře.

„Paní MacOgwascherová,“ začal, „obávám se, že váš muž je velmi vážně nemocen. Mám obavy, že žádnou další námahu nevydrží. Co váš syn Hogy, paní MacOgwascherová, není na vysoké?“

„Ano, pane doktore," odpověděla paní MacOgwascherová, „je na vysoké v Bally Ole. Jestli si myslíte, že bych mu měla zavolat, hned to udělám a požádám ho, aby se vrátil. Je to hodný chlapec, opravdu hodný."

„Vím," souhlasně pokýval lékař. „Je to hodný kluk, však jsme se několikrát setkali. Ale teď by se podle mého názoru měl vrátit za otcem. Bojím se, že by to mohlo být naposledy. Musím vám zdůraznit, že váš muž opravdu potřebuje zdravotní péči ve dne v noci. Dovolil bych si ujmout sejí osobně a rovněž vám zajistit zdravotní sestry."

„Ale jistě, pane doktore, určitě. To si můžeme klidně dovolit. Uděláme vše, co doporučíte."

Lékař našpulil rty, stiskl je mezi ukazováčkem a palcem a tlačil je do boku. Pak řekl: „Samozřejmě bych byl rád, kdybych ho měl ve svém pečovatelském domově. Velmi důsledně bychom se tam o něj mohli postarat. Jenže za dané situace se spíš strachuji, že by byl takový přesun neuvážený. Budeme ho tedy muset léčit zde. Pošlu vám sestru, která tu zůstane osm hodin, pak další, která to po ní na dalších osm hodin přebere, a já se za ním přijdu podívat hned ráno. Teď mu napíšu recept a z lékárny mu nechám zvláštním poslíčkem poslat léky. Vy musíte velmi striktně dodržovat pokyny. Na shledanou, paní MacOgwascherová." A lékař rozvážně odcházel ke dveřím a přes jídelnu ven do auta.

Paní MacOgwascherová nějakou dobu seděla, hlavu si držela v dlaních a přemýšlela, co by měla udělat. Z vnitřního monologu ji vyrušil příchod služebné: „Pán vás volá, madam." Paní MacOgwascherová svižně vystoupala po schodech.

„Majne líbe, proč jsme ještě nezavolali rabína?“ zeptal se. „Rabín musí šnel přijít. Potřebuji s ním probrat fil věci a možná bychom mohli zařídit, že by mi majn syn nebo starý přítel přednesli pohřební kadiš.“ „Ale Moše!“ vykřikla už jeho žena. „Opravdu si myslíš, že bychom měli zavolat rabína? Nezapomeň, že ses přihlásil ke katolictví. Jak vysvětlíš sousedům, že z nás jsou najednou Židé?“

„Majne líbe, jak mohu zemřít v klidu, nemám-li jistotu, že tu mám někoho, kdo mi přednese kadiš?“ Paní MacOgwascherová hluboce přemítala. Pak řekla: „Už vím, přišla jsem na to. Mám řešení. Zavoláme rabína jako přítele, a až rabín odejde, zavoláme našeho katolického otce, a tak budeme kryti oběma náboženstvími i u našich sousedů.“

Starý muž rozesmál a smál se, až mu vytryskly slzy a znovu se ozvala bolest. Jakmile se však uklidnil, pokáral ji: „Jejej, majne líbe, takže ty si myslíš, že to se mnou celkově bylo tak zlé, že potřebuju nějakou pojistku a že jeden z těch dvou mi může dát lepší nabídku, jak mě dostat do nebe? No, majne líbe, ať je po tvém. Ale rabín ať kvůli mně přijde opravdu brzy, a až odejde, můžeme si pozvat katolického otce. Budeme tak mít jistotu a můj odchod bude krytý ze dvou stran najednou.“

„Moše, už jsem volala Hogymu,“ oznámila paní MacOgwascher. „Řekla jsem mu, že se ti přitížilo a že si myslím, že by ti prospělo, kdyby se na den nebo dva vrátil. Okamžitě přijede.“

Hogy se znovu opřel a zas na to myslel, znovu si to přehrával. Jak tak vzpomínal, jak velké auto letělo chladnou nocí a hřmělo při průjezdu malými vískami

a velkými městy, vmžiku na svou bolest zapomněl. Vzpomněl si na překvapený výraz policisty, když vyskočil z místa, kde se skrýval, a pokoušel se svištícího Hogyho odmávnout ke krajnici. A na to, jak čapl na motocykl a mamě se ho snažil dohnat, když auto nezastavilo. Jenže Hogy měl kvalitní vůz a byl dobrý řidič. Policista musel být zelenáč, protože závod brzy vzdal.

Hogy si vybavil, jak dojel k otcovu domu. Zrovna se rozednívalo a daleko na východě se rozbřesk po celé obloze hlásil červenými, modrými a žlutými tóny. Poté, co si trochu odpočinul, aby jeho otec neviděl, jak je unavený, se za starým mužem vydal.

Otec MacOgwascher ležel v posteli a na hlavě měl jarmulku, malou čepičku, kterou nosí ortodoxní Židé při určitých příležitostech. Kolem ramenou si přehodil svůj modlitební šál. „Hogy, chlapče, jsem rád, že ses vrátil včas. Jsem Žid a ty jsi gut křesťanský katolík. Věříš v konání dobrých skutků, chlape, takže chci, abys udělal něco pro mě. Chci, abys mi přednesl kadiš, který, jak víš, je modlitbou pro mrtvé. Přeji si, abys mi jej přečetl starým způsobem, který je téměř zapomenutý. To by nemělo být v rozporu s tvou křesťanskou katolickou vírou, chlapče/⁴

Hogy váhal. Opravdu vyznával katolickou víru, absolutně věřil v Bibli a ve svaté a všechno ostatní, co k tomu patří. Věřil, že papež a další členové hierarchie katolické církve mají Boží schopnosti. Jak by se tedy mohl on, dobrý katolík, zničehonic vrátit (i když jen dočasně) k náboženství svých otců, k židovské víře? Starý muž upřeně sledoval, jak se Hogy tváří. Pak zhluboka vzdechl a zanořil se hlouběji do postele:

„Tak nic, chlapče," řekl starý muž. „už tě nebudu trápit. Ale věřím, že my všichni půjdeme stejnou cestou domů. Nezáleží vůbec na tom, jestli já jsem Žid a ty katolík, všichni půjdeme domů stejnou cestou. Jestli žijeme gut život, dostane se nám odměny. Jen mi řekni, chlapče," ptal se s mdlým úsměvem, „proč se katolíci bojí smrti víc než jiná náboženství? Proč se katolíci tak vymezují vůči všem ostatním náboženstvím a pevně se drží víry, která tvrdí, že pokud člověk nepatří k římskokatolické církvi, není pro něj v nebi místo? Hádám, že asi museli všechny lístky vykoupit předem," řekl starý muž se smíchem.

Hogy nahlas zaúpěl: „Otče, dovol mi sem povolat nějakého svátého otce. Pokud bys nyní konvertoval, jsem si jistý, že by se o tvém místě v nebi dalo uvažo-

vat. Teď jako Žid nemáš žádnou šanci, otče. Ocitneš se v pekle stejně jako starý autor. Četl jsem nedávno nějaké jeho knihy, až mě při tom přistihl jeden z kněží, a panebože, musím se kát, protože jsem četl knihu od toho Rampy. Taky jsem v nemocnici narazil na sestru, která kvůli němu plakala a naříkala, že přijde do pekla, protože vnímá svět buddhistický. Buddhistický, chápeš?"

Otec MacOgwascher věnoval synovi soucitný pohled: „Chlapče, už jsi nějakou dobu pryč z domu a taky jsi zjevně katolickou vím přijal velmi intenzivně, proto jsi stále zaslepenější. Nevadí, chlapče. Oslovím jednoho ze starých přátel, který pro mě byl jako syn, a požádám jeho, aby mi kadiš přečetl, abys nepomšil svou vím."

Otec MacOgwaschera krátce na to navštívil starý rabín a hovořili spolu docela dlouho. Starý muž se rabínovi svěřil: „Můj syn se změnil, takže dost mož

ná už není mým synem. Nepřečte mi kadiš a nesnese žádné hovory o našem náboženství. Chci požádat vás, příteli, abyste mi kadiš přečetl.”

Rabín položil starému příteli ruce na ramena a řekl: „Samozřejmě, Moše, jistě. Ale můj vlastní syn je opravdu dobrý člověk a myslím, že by bylo uspokojivější, kdyby to místo mě udělal on. Přece jen je to mladý muž ve věku vašeho syna. Já však patřím k vašim vrstevníkům, vidíte?“

Starý Moše se zamyslel, pak se usmál a přikývl na znamení souhlasu: „Ja, rabíne, to je dobrý nápad. Vaši radu přijmu a váš syn, bude-li chtít, bude recitovat kadiš, jako by to byl můj vlastní syn.“ Na pár chvil zavládlo v pokoji ticho, dokud nepromluvil znovu. „Rabíne,” řekl, „Rampu, toho autora, znáte? Četl jste od něj nějaké knihy? Můj syn říká, že katolíkům ty knihy zakazují číst. O čem jsou?“

Rabín se zasmál a odpověděl: „Příteli, jednu jsem vám s sebou přinesl. Hodně vypovídá o smrti, dodává člověku odvahy. Radím vám, abyste šiji přečetl. Uklidní vaši mysl. Mnoha lidem jsem ji už doporučil, opravdu mnoha. A ano, vím o něm. Ten člověk píše pravdu a je pronásledován tiskem, nebo spíš všemi médii. Před několika lety s ním proběhla menší afěrka, když ho někteří novináři napadli, že je synem instalatéra. Pokud vím, tak to není pravda. Nicméně nechápu, o co jim šlo. Copak je něco trapného na tom, že je člověk synem instalatéra? I kdyby byl, tak co? Jejich Spasitel, Kristus, byl údajně synem tesaře a řada svátých katolíků pochází z velmi skromných poměrů. A takový svátý Antonín byl synem pasáčka vepřů. Někteří ze svátých byli lupiči, kteří konvertovali. No nic, každopádně ten

spisovatel píše pravdu. Jako rabín toho hodně zaslechnu, dostávám hodně dopisů a jsem přesvědčen, že má pravdu. Proslavil se a od té doby ho média pronásledují. Zatím mu ani upřímně nenabídla možnost vysvětlit problém z jeho pohledu/⁴

„Proč by ale měl něco vysvětlovat?“⁴⁴ zeptal se starý Moše. „Když ho pranýřovali, což se mu dělo často, proč s tím nic nedělal? A proč se tím máme zaobírat teď?“⁴⁴

Rabín smutně odpověděl: „Ten muž ležel na lůžku s koronární trombózou, když se na jeho bydliště jako supi slétla spousta novinářů. Tehdy se čekalo, že zemře, a protože novinářům nehrozilo, že jejich příběhy někdo zpochybní, byli ještě jedovatější. Ale to už stačí, teď řešíme vás. Půjdu si promluvit se synem.“⁴⁴

Dny ubíhaly. Tři dny, čtyři dny, pět dní a pátý den vešel Hogy do otcovy ložnice. Otec ležel na polštářích, oči měl napůl otevřené, ústa otevřená a čelist prověšenou na hrudník. Hogy k němu přispěchal a pak vyběhl ze dveří a volal matku.

Pohřeb Mošeho MacOgwaschera byl skromný, tichý, klidný. Za tři týdny se nakonec Hogy vrátil do školy a ukončil studium, aby mohl převzít otcův podnik.

OSMÁ KAPITOLA

Hogy MacOgwascher se náhle probral k vědomí přítomnosti. Provinile vzhlédl. Kolik času promarnil? Jenže s tou hroznou infarktovou bolestí vlastně na čase nezáleželo. Seděl, držel se na hrudníku a přemýšlel, jestli půjde stejnou cestou jako jeho otec.

Dveře se kradmo otevřely. Hogy překvapeně vzhlédl. Kdo je to tentokrát? Přišel ho snad obrat nějaký zloděj? Proč tak potají? Dveře se pootevřely o trochu víc a opatrně, obezřetně se v nich objevila polovina obličeje a podívalo se na něj jedno oko, jeho sekretářka! Když viděla, že ji sleduje, s ruměncem v tváři vstoupila do místnosti. „Pane Hogy,“ řekla, „dělala jsem si o vás velké starosti. Byla jsem tu už dvakrát a nepodařilo se mi vás probudit. Zrovna jsem vám šla zavolat lékaře. Doufám, že si nemyslíte, že jsem vás špehovala?⁴⁴

Hogy se na ni usmál: „To víte, že ne. Víím, že byste mě nešpehovala, a mrzí mě, že si kvůli mně děláte takové starosti.⁴⁴ Podíval se na ni v očekávání a po starém dobrém židovském způsobu pozvedl obočí. „Ano?⁴⁴ nadhodil, „možná se mě na něco chcete zeptat?⁴⁴

Sekretářka se na něj ustaraně zadívala: „Pane Hogy, za posledních několik dní jsme si s dalšími zaměstnanci všimli, že máte hodně velké bolesti. Pane Hogy, neměl byste si zajít k lékaři?⁴⁴ „Zrovna jsem prošel důkladnou zdravotní prohlídkou a mám angínu pectoris, což je sr

deční onemocnění, víte. A vůbec si myslím, že budu-li žít dost dlouho, odstoupím z pozice prezidenta společnosti. Musím se rozhodnout, koho jmenuji na své místo. Nejspíš bychom na zítřejší odpoledne měli svolat zvláštní zasedání představenstva. Budete jeho členy informovat?"

Sekretářka přikývla a pak řekla: „Pane Hogy, doufám, že budete v pořádku. Neměla bych zavolat paní MacOgwascherovou, že jste na cestě domů?"

„Ani ne," zamítl nabídku Hogy, „žena už si o mě beztak dělá starosti. Ale mohla byste zavolat šoféra, aby přistavil vůz. Já mezitím sejdu dolů a počkám na něho v hale. Vyříd'te mu, ať si mě tam vyzvedne hned, jak přijede."

Beze spěchu nahlédl Hogy ještě do nějakých papírů a pak je rychle sebral a nacpal je do otevřeného sejfu. Podíval se na hodinky, rozhlédl se, potom sejf zavřel a zamkl. Zkontroloval zásuvky svého stolu, také je zavřel a jednu po druhé zamkl, načež z kanceláře odešel a vydal se po schodech dolů.

Hogy bydlel na jednom z nových předměstí, asi 30 kilometrů od kanceláře. Ona oblast se dlouhodobě rozvíjela. Hogy probíhající výstavbu ohromeně sledoval. Nikdy dřív nevěnoval čas tomu, že by se kolem sebe rozhlížel, protože cestou do kanceláře i z kanceláře měl hlavu vždy ponořenou v důležitých dokumentech. Úplně poprvé se tedy teď podíval z okna. Viděl, jak kolem něj proudí život, a pomyslel si, hm, nejspíš budu brzy mrtvý jako můj otec a svět poběží dál beze mě.

„Hogy, drahý, myslím, že bych měla zavolat doktora," zvolala paní MacOgwascherová. „Zavolám ho

hned. Radši asi doktora Robbinse, zná tě líp než kdokoli jiný. Odspěchala a vcukuletu měla na drátě lékařovu sekretářku. Ta zpočátku působila přísně odměřeně, jak to tak bývá, a chtěla paní MacOgwascherovou odbýt klasickými pokyny: „Ale pan doktor je velmi vytížen, takže manžel bude muset přijít do ordinace.“ Ovšem paní MacOgwascherová věděla, jak s takovými lidmi jednat, a tak přitvrdila: „Dobře, slečno, jestli nedokážete rozumně převzít zprávu, spojím se s lékařovou ženou. Jak víte, jsem rodinná přítelkyně.“

Hogy se posadil k jídlu a netečně do něj šťoural. Na dobré jídlo teď vůbec neměl chuť, vůbec se necítil dobře a myslel si, že pokud by si dal dobré jídlo, byla by to pro jeho srdce přílišná námaha. „No, asi už půjdu do postele,“ řekl, když opouštěl své místo u stolu. „Předpokládám, že doktor Robbins se dostaví tak za dvě až tři hodiny. Nejsou ti felěaři divní? Tváří se, jako by jim chyběl soucit pro starosti jejich pacientů, chtějí jen hrát golf a vidět, jak se jim sypou peníze.“ S tím se otočil a pomalu a ztěžka přecházel ke schodům. V ložnici si prošátral kapsy, drobné položil na noční stolek vedle postele, nato si pečlivě poskládal oblečení, oblékl si čisté pyžamo (očekával přece lékaře!) a lehl si do postele. Nějakou dobu ležel a přemýšlel. Přemýšlel o tom, jak téměř dokonale jeho prožitky kopírují prožitky jeho mrtvého otce.

„Svatá Marie, Matko Boží,“ monotónně odříkával Hogy, „buď s námi teď a v hodině naší smrti.“ Právě v tu chvíli v dáli cinknul zvonek a ozvaly se spěšné kroky. Po zvuku otvíraných dveří následovala tlumená konverzace, pak po schodech vyběhla služebná. „Při

chází lékař, pane. Mám ho přivést nahoru?" zeptala se. „Eh? Aha! Ano, prosím, přiveďte ho.“

Lékař vešel do pokoje a krátce se s Hogym pozdravil. Z kapsy vytáhl stetoskop a pečlivě si pacienta poslechl na hrudníku. „Je to tak, pane MacOgwaschere," konstatoval, „zase tam máte slušný infarkt. Nevadí, zvládneme to jako dřív. Jen buďte v klidu." Posadil se na postel a zopakoval Hogymu, že se jednalo o příznačné symptomy angíny pectoris, při nichž pacient nabývá přesvědčení, že zemře. „Niméně," dodal, „všichni lidé musí jednou zemřít, i lékaři. Neexistuje případ, kdy by se lékař sám dokázal vyléčit. Zemřít musíme všichni a já už viděl umírat spoustu lidí. Jsem si ovšem jistý, že váš čas ještě nenadešel." Odmlčel se, našpulil rty a rozhodl se pokračovat: „Bylo by lepší, kdybyste měl u sebe denní a noční sestru. Myslím, že byste byl klidnější vy i vaše žena, která je zatím zbytečně vystresovaná. Mám vám ty sestřičky zařídit?"

„Ano, doktore," řekl Hogy. „Myslím, že pečovatelky dovedete zařídit nejlépe. Nejspíš budete chtít nastolit stejné podmínky, jako měl můj otec čili dvě sestry na den a jednu na noc. Budu velice rád, pokud to zajistíte."

Nedlouho poté dorazila zdravotní sestra a vešla do Hogyho ložnice. Rozladěně na ni pohlédl. Taková bréca, pomyslel si, proč bych pro změnu nemohl mít nějakou půvabnou kočku? Niméně sestra byla pracovitá, uklidila mu pokoj, přičemž všechno převrátila vzhůru nohama, takže chudák Hogy nevěděl, jestli stojí na hlavě nebo na nohou. S ženami jsou vždycky úplně stejné potíže, říkal si. Jak se splaší, nezastaví se, dokud všechno nepřerovnaj, takže chudák mužský

pak už nikdy nic nenajde. To bude jeden z trestů za to, že jsem nemocný, asi bych si na to měl zvyknout.

Noc byla velmi nepříjemná. Hogy měl bolesti, vzal si léky a zase přišly bolesti. Připadalo mu to jako věčnost, než do škvírek mezi žaluziemi začaly konečně pronikat první nenápadné paprsky světla. Napadlo ho, že v životě nejspíš nezažil horší noc, a jakmile k němu vešla manželka, řekl: „Myslím, že se dnes sejdu s otcem a promluví si s ním. Měl bych se vyzpovídat.“ Jeho žena sešla po schodech dolů, zvedla telefon a vytočila číslo na římskokatolického kněze. Hogy slyšel, jak paní MacOgwascherová nejprve hodně dlouho velmi smutně hovoří a nakonec děkuje: „To jsem moc ráda, otče. Jsem si jistá, že mého muže potěší, že budete moci přijít na návštěvu.“

Večer kněz dorazil. Hogy poslal sestru pryč, aby si s ním mohl pohovořit. „Ujist'uji vás, pane MacOgwaschere,“ řekl kněz, „že jste byl extrémně dobrým katolíkem, a až nastane váš čas, nepochybně půjdete přímo do nebe. Udělal jste hodně dobrého pro církev a já připojím své modlitby k vašim.“ Klesl na kolena uprostřed ložnice a zkormouceně Hogyho vyzval: „Pomodlíme se spolu?“

Hogy dal najevo souhlas: vždycky mu to připadalo spíš trapné. Myslel na svého otce, starého dobrého Žida, a ač si to nikdy nestyděl připustit, přemítal, že nakonec možná byl odpadlíkem ze své vlastní víry. Kdesi se dočetl, že člověk by neměl měnit své náboženství bez opravdu hodně dobrého důvodu, a bohužel si nemyslel, že takovým velmi dobrým důvodem změny náboženství je sociální postavení!

Následující noc zůstal Hogy hodně dlouho vzhůru, jen ležel a přemýšlel. Bolest určitě ustoupila, přesto se ještě necítil tak dobře, jak by měl. Jako by měl v srdci zvláštní prázdný pocit a místy ho popadal naprosto děsivý dojem, že jeho srdce je v pořádku. Říkal tomu ZPĚTNÝ TLUKOT. Ležel potmě v posteli, koukal ven na noční oblohu a vyhlížel přes špičky stromů, které rostly hned u jeho ložnicového okna. Žasl nad cestami života, žasl nad cestami náboženství. Dle učení, jež mu bylo poskytnuto, prý platí, že pokud člověk nepřijme učení Ježíše Krista, nebude mít žádnou šanci, aby se dostal do nebe. Dumal nad tím, co se stalo všem těm duším, jež žily na Zemi tisíce let před křesťanstvím. Myslel na miliony lidí na Zemi, kteří nejsou křesťané. Co se s nimi asi děje, přemítal. Je něco pravdy na učení, že pokud člověk není katolík, nemůže se dostat do nebe? S těmito myšlenkami se ponořil do hlubokého bezstarostného spánku. Několik příštích dnů to vypadalo, že se Hogy výrazně zlepšuje. Lékař byl s jeho zdravotním stavem velmi spokojený a chválil ho. „Pane MacOgwaschere,“ řekl doktor Robbins, „brzy vás z té postele dostanu. Zakrátko budete moci- odjet na dovolenou. Potřebujete ji jako sůl. Už jste se rozhodli, kam vyrazíte?“

Hogy o tom docela hodně přemýšlel, ale zatím se nedokázal úplně rozhodnout. Kam by měl vyrazit? Vlastně se mu nikam nechtělo, byl unavený. Pořád byl unavený. Bolest byla sice menší, jenže se prostě stále necítil *správně*. Nedokázal by vysvětlit proč, bylo to, jako by ho někde hluboko v hrudníku něco otravovalo. Ale lékař říkal, že se zlepšuje, zdravotní sestry říkaly, že se zlepšuje, a jeho žena tvrdila, že se zlepšuje,

a když ho přišel navštívit katolický otec, rovněž se dal slyšet, že se Hogy díky milosti a požehnání Božímu zlepšuje.

Konečně přišel den, kdy Hogymu dovolili vstát a vylézt z postele. Oblékl si pohodlný teplý župan a chvíli postál vedle postele. Díval se z okna, sledoval provoz, pozoroval sousedy a šmíroval je zpoza mírně roztažených záclon. Pak ho napadlo, že stát v ložnici k ničemu není, a že tedy vyrazí na výlet dolů.

Pomaloučku došel ke dveřím, jenže zjistil, že mu nejdou otevřít. Držel kliku, ale z nějakého záhadného důvodu nedokázal přijít na to, jak se otvírají. Měl otočit kouli, zatlačit do nich, nebo zatáhnout? Docela dlouho tam stál a snažil se na to přijít, až nakonec kouli náhodou nějak otočil. Dveře se rozlétly tak rychle, že málem přepadl na záda. Vstoupil do chodby a vydal se nahom po schodišti. Stoupl na nejvyšší schod, pak na další a ještě jeden. Náhle vykřikl. Projela jím šokující, šílená, hrozná bolest. Rychle se otočil, poněvadž si myslel, že mu nějaký vrah vrazil kudlu do zad. Ztratil rovnováhu a spadl po hlavě ze schodů.

Naštěstí zrovna přicházel lékař. Přispěchal k Hogymu stejně jako paní MacOgwascherová a služebná. Všichni se potkali v chaotickém chumlu pod schody, takže jim Hogy ležel u nohou. Lékař se rychle shýbl, klekl si vedle něj, rozevřel mu župan a přiložil mu stetoskop na hrudník.

Sáhl po lékařském kufříku a hbitě ho otevřel. Protože to byl velmi důsledný lékař, měl už uvnitř připravenou podkožní injekci. Hogy zmateně zaznamenal injekční stříkačku, pak ucítil prudké píchnutí něčím ostrým a víc nevěděl.

Nastalo podivné vrčení, houpání a bouchání. Kdesi, někde v mlze, se ozýval slabý šum hlasů. Hogy nechápal, co se děje. Vtom zvuk prorazilo ostré troubení automobilové houkačky. Otevřel oči a zjistil, že ho veze sanitka. Byl připoután na lehátku. Na lavičce vedle něj seděla jeho žena. Vypadala zmateně a nsvá. Napadlo ho, proč mají sanitky tak nepohodlné sezení pro přátele či příbuzné pacientů.

Jeho pozornost upoutalo něco jiného. Je to zvláštní výhled, myslel si. Když se jede z kopce, člověk má nohy výš než hlavu a pak se jede zase do kopce, inu, jako na houpačce. Působilo to opravdu divně. Lidé v ulicích vypadali z oken sanitky úplně lačně, jako by chtěli uspokojit svou morbidní zvědavost. Nato se kolem některých z nich začaly objevovat zvláštní barvy, ale nad tím se nepozastavoval. Jeho myšlenky prostě poletovaly z jedné věci na druhou. Náhle se před sanitkou ozval nějaký hluk a vůz se vrhnul do tmavého tunelu, až docela prudce zastavil. Sanitka se ještě houpala na pružinách a řidič se sanitářem vyskočili a bojovali s dveřmi. Nejdřív pomohli ven Hogyho ženě, pak s rachotem vytáhli nosítka a pak je asi metr dvacet zvedli, aby je jako vozík šlo snadno tlačit. Jeden sanitář pošeptal Hogyho ženě: „Zajděte na recepci. Musíte jim sdělit každý detail, pojistky, věk, onemocnění, lékaře, číslo sociálního pojištění, prostě všechno. Až to vyřídíte, přijďte do pokoje XYZ.“ Pak promptně popadli oba konce vozíku na kolečkách a vytlačili ho po jakési nakládací rampě. Hogy měl vlastně podobnou rampu v továrně. Osvětlení bylo chabé, ale oni cestu znali. Tlačili pacienta vcelku svižným tempem a přikyvovali na pozdrav sestrám a stážistům, které míjeli.

Hogy ležel a pokorně koukal nahoru, mamě přemýšlel o všem možném. Pak zničehonic zastavili. Koutkem oka viděl, že jeden ze sanitám mačká tlačítko, nejspíš výtah, domníval se, a měl pravdu. Za chvíli se otevřely velké dveře a oba muži ze sanitky pohotově zatlačili vozík dovnitř. Dveře se s klapnutím zavřely a nastal *pohyb vzhůru*. Připadalo mu, že to trvá docela dlouho, ale nakonec zastavili a výtah se jemně zhoupł. Dveře se otevřely a Hogyho oči oslnilo zářivé světlo. S potížením se soustředil na scénu před sebou, sestema byla hned u výtahů.

„Akutní případ. Srdeční příhoda. Kam ho mám dát?“ zeptal se jeden z mužů.

„Aha, toho. Moment, podívám se.... Jo, tady to je, na jednotku intenzivní péče,“ odpověděla sestra za pultem. Muži ze sanitky přikývli a vyrazili chodbou. Slyšet tam byl jen tlumený hovor, cinkání nástrojů, až vozík ostře zatočil do otevřených dveří.

Zastavili a Hogy se poněkud zmateně, leč se zájmem rozhlédl. Byla to velká místnost s asi dvanácti lůžky, vypadalo to tam divně a on se tam necítil úplně dobře. Hogyho značně překvapilo, že někteří pacienti jsou ženy a někteří muži, a pocítil rozpaky, když si představil, že ho dají do postele s nějakými ženami, tedy ne doslova, říkal si, ale být v jedné místnosti s bandou ženských? Něco zamumlal a sanitář se k němu zezadu sklonil: „No?“

Hogy řekl: „Nevěděl jsem, že tu máte pokoje společně pro muže a ženy?“

Muž ze sanitky se zasmál a odpověděl: „Tady to je jednotka intenzivní péče. Muži a ženy tady jsou až moc nemocní na to, aby si s TÍMHLE dělali starosti!“

Zase se někam pohnuli, zase ty tlumené hlasy a nesrozumitelné mumlání a jeho vozík se rozjel kupředu. Pak se sanitář zeptal: „Tak, tady je vaše postel. Dokážete se sám přesunout?“

Hogy zavrtěl hlavou, že ne. „Dobře, uděláme to za vás, přešoupneme vás. Lůžko a vozík jsou asi tak stejně vysoké. Jdeme na to.“

Hogy ucítil cuknutí a byl víceméně přehozen na nemocniční lůžko. Muži ze sanitky jednotku intenzivní péče i s vozíkem opustili. Nad Hogyho se sklonila zdravotní sestra a zvedla bočnice u postele, takže si připadal jako v kleci, jíž chybí strop.

„Nejsem žádné divoké zvíře," řekl.

„Tím se netrapte," odpověděla sestra, „zábranu zvedáme vždycky, protože pokud pacient vypadne, jsme v případě žaloby jistěni!" A pak dodala: „Vydržte. Lékař za vámi přijde co nejdřív."

Hogy ležel. Nevěděl, kolik času uplynulo. Pak otevřel oči a matně si uvědomil, že se na něj dívá jeho žena, která pak jakoby zmizela v mlze či co, protože potom už viděl jen še4ý opar. Vnímal, že jsou kolem něj lidi, cítil, že mu rozepínají pyžamo, a pocítil chlad stetoskopu a píchnutí do paže, po kterém nejasně viděl hadičky vedoucí z jeho paže k něčemu, k NĚČEMU v dáli, co už skoro neviděl. Druhou paži mu nahoře něco silně stáhlo a zaslechl pumpování. Muž přečetl nějaká čísla, načež prohlásil: „No potěš!" Pak všechno zmizelo.

Cas se zastavil. Už žádný nebyl. Velmi matně si Hogy uvědomoval pohybující se postele nebo možná transportní vozíky, slyšel hodně zvláštní cinkání a cí

til pachy, jež útočily na jeho nozdry. Nechápal, co se děje.

Matně si uvědomoval, jak vedle něj, nebo snad nad ním, mluví dva lidé. Nemohl se rozhodnout, každopádně mlhavě zaslechl něco jako *kardiostimulátor*. „No, nevím. Radši bychom měli nechat defibrilátor v pohotovosti. Mně se to nelíbí. Pravděpodobně se ale probere. Dejme tomu šanci." Hlasy odpluly, vytratily se jako toulavý vítr. Hogy znovu zdříml a potom ho ze spánku probralo: „Pane MacOgwaschere? Jak je vám? Cítíte se dobře? Pane MacOgwaschere? Pane MacOgwaschere? Slyšíte mě? Pane MacOgwaschere, odpovězte mi! Haló, pane MacOgwaschere? No nazdar," hlas pokračoval, „teď musím nabrat vzorek a nemůžu tu zatracenou žílu napíchnout!" „Zkuste jiné škrtidlo," poradil jiný hlas. „někdy pomůže, když použijete širší." Měl pocit, že někdo vedle něj s něčím manipuluje, že mu něco dělá s rukou. Pocítil, že má horní část paže nepříjemně staženou. Začal se obávat, že mu špičky prstů vybuchnou, pak přišlo ostré píchnutí a hlas zvolal: „Mám to! Tentokrát jsem ji chytla, je to v okejíčku."

Čas ubíhal a pokoj se ztišil, pohybovalo se v něm méně lidí, až někde venku se rozezněl zvon: raz, dva, tři a to bylo vše. Tři hodiny? Napadlo Hogyho. Zajímalo by mě, jestli je odpoledne, nebo ráno, já to nevím. Vůbec nevím, co se děje. No nic, nedá se nic dělat.

A zase hlasy. „Myslíte, že by měl dostat poslední pomazání, otče?“ ptal se měkký hlas. „Budeme to muset zvážít. Příznaky nejsou dobré, že? Budeme to muset zvážít." Hogy se pokusil otevřít oči a bylo to velmi zvláštní - jako by nad ním stál muž v černém. Přemí

tal, zda by mohl být v nebi s černým svátým nebo co, ale pak si uvědomil, že se nad něj sklání nemocniční kněz.

Čas ubíhal. Pokoj byl tlumeně osvětlený a na podivných nástrojích a přístrojích blikala malá světýlka, zhasínala a náhle se rozsvěcela. Hogy neviděl jasně. Připadalo mu, že tam jsou žlutá světýlka, červená a taky nějaká zelená a čas od času se objevilo bílé. Někde za oknem začal zpívat pták. Brzy na to se ozvalo šoupání sandálů, tenisek nebo něčeho takového, nebylo jasné, co to bylo, a do velké místnosti vstoupilo několik sester a ošetřovatelů. Proběhl tlumený hovor a všichni se pustili do práce. Procházeli mezi lůžky, šeptali na pacienty a ptali se jich na informace, a jak listovali v záznamech, bylo slyšet šustění papírů. Nakonec přišla sestra i k Hogymu: „Dnes ráno vypadáte lépe, pane MacOgwaschere,“ řekla. Hogy se podívil, protože ta sestra ho dřív neviděla. Samozřejmě ho neviděla, říkal si, je z noční směny. Sestra se na něj podívala, lehce poklepala na příkrývku a přesunula se k dalšímu pacientovi.

Pokoj se rozjasňoval. Přišlo denní světlo. Venku na východě postupně stoupala červená koule, až se z jen malé elipsy vyklubal úplný, kulatý červený kruh, a jak se ranní mlhy rozpouštěly, sluníčko svítilo jasně a zářivě.

Na jednotce intenzivní péče znovu začal shon: některé pacienty umývali, jiní dostávali najíst, někdy přes žilní vstup. Hogy byl znepokojený. Přišla jedna sestra, nabrala další vzorek krve a následovala ji druhá, která mu změřila tlak. Pak přišel lékař a řekl:

„Vedete si dobře, pane MacOgwaschere, brzy z toho budete venku a zase se postavíte na nohy,“ a zmizel.

Uběhlo několik hodin, nebo to bylo několik dní, a pak se Hogy dokázal na nemocniční posteli posadit. Přišly dvě sestry: „Pane MacOgwaschere, převezeme vás na soukromý pokoj. Intenzivní péči už nepotřebujete. Máte něco tam v té skřínce?“

„Nemám,“ odpověděl Hogy. „Mám jen to, co mám teď na sobě.“

„Dobře, v tom případě vás hned odvezeme. Držte se.“ A sestry stouply na brzdy na kolečkách, aby je uvolnily, a opatrně vymanévrovaly s Hogyho postelí, k níž byl připojen aparát k nitrožilní výživě. Jak se blížily ke dveřím, viděl, že na místo, které zabíral, se blíží nová postel.

Hogy se rozhlédl s přirozeným zájmem člověka, jenž musí pobývat v nemocnici, nebo jiné formě vězení. Viděl, že jde o příjemnou, spíš menší místnost, ze stropu byla zavěšená televize, byla tam postel a okno. Na jedné straně se nacházela skříň a umývadlo. Na parapetu u skříně bylo nouzové tlačítko. Zaujalo ho, že na posteli má k dispozici ovládání, takže si může zapnout rádio nebo televizi a vybrat si program.

Zdravotní sestry umístily postel tak, aby mu to přesně vyhovovalo. Pak duply na brzdy a jedna z pokojů odešla, zatímco druhá ještě něco upravovala a pak též zmizela.

Hogy ležel a přemýšlel, co dál. Matně si uvědomoval, že na chodbě před pokojem musí viset nějaký místní rozhlas. Zaměřil se na něj a došel k závěru, že to bude vyvolávací systém, protože průběžně hlásil, který lékař se má dostavit na které podlaží. Všiml si,

že se velmi často ozývá jméno jeho lékaře. Slyšel ho zas a znovu a udiveně poslouchal, že se má tento lékař dostavit do toho a toho pokoje. Právě na tom pokoji Hogy ležel, a tak se opřel a čekal... Asi za hodinu jeho lékař přišel a řekl: „Doufám, pane MacOgwas- chere, že se teď cítíte mnohem lépe. Vypadáte dobře, ale předtím jste nás trochu vyděsil.“ Hogy vzhlédl spíš unaveně: „Asi se úplně nedokážu soustředit, doktore. Jako bych byl omráčený. Nechápu souvislosti. Vás například vyvolávali do tohoto pokoje asi před hodinou a mně celou tu dobu nedocházelo, proč to tak trvá. Řekl bych, že mě z intenzivní jednotky museli převést velmi narychlo a nečekaně.“

„To je pravda,“ potvrdil mu doktor Robbins. „Došlo k závažné nehodě a přivezli nám hodně pacientů, některé z nich velmi vážně zraněné, a vy jste udělal takový pokrok, že jsme si mysleli, že budete radši tady o samotě než s kupou mužů a žen na jednotce intenzivní péče.“

Hogy se zasmál a přiznal: „Ptal jsem se sestry, proč jsou tam muži a ženy na stejném pokoji. Vysvětlila mi, že je to úplně v pořádku, protože všichni ti lidé na jednotce intenzivní péče jsou příliš nemocní, než aby si s TÍMHLE dělali hlavu. A měla pravdu, fakt měla pravdu!“

U hlavy Hogyho postele byla ke stěně přidělána, nebo spíš do ní byla vestavěna, řada zvláštních přístrojů. Jeden sloužil k testování krve, druhý zajišťoval kyslík a byly tam další věci, jež Hogymu nedávaly smysl. Ale zajímalo ho to, jelikož lékař tyto přístroje jeden po druhém sundával z háčků a důkladně Hogyho prohlížel. „To zvládnete, pane MacOgwaschere, to

dáte,⁴⁴ řekl lékař. „Je tu vaše žena. Myslím, že by vás ráda viděla. Dělá si velké starosti, víte?“ Lékař odešel a chvíli bylo ticho. Pak Hogy vzhlédl a uviděl, že vedle něj stojí jeho žena, mačká si ruce a vypadá jako obraz utrpení.

„Hogy, dnes odpoledne tě přijde navštívit otec,“ řekla mu, „myslí si, že možná potřebuješ trochu duchovní útěchy. Řekl mi, že se hodně bojíš zemřít, ačkoli si s tím, dá-li Bůh, zatím nemusíš dělat starosti. Lékař mi řekl, že brzy půjdeš domů, akorát budeš muset nějakou dobu odpočívat/⁴

Pak si povídali o nevýznamných i důležitých věcech, které musí manželé v napjatých chvílích často řešit. Dokud jsou lidé v pořádku, o podobné věci se nestarají. Hogy chtěl vědět, zda má žena dobře schovanou jeho poslední vůli a pojistky, a pak navrhl, aby jeho práci v továrně převzala hlavní asistentka a stala se ředitelkou.

Odpoledně se za ním zastavil otec a Hogy mu řekl: „Otče, hrozně moc se bojím zemřít. Je to tak nejistá věc. Nevím, co dělat/⁴ Otec j jako většina farářů a kněží vysypal z rukávu několik otřepaných frází, a jakmile bylo přijatelné, aby se vzdálil, odešel i s příslibem tučného šeku pro církev, jakmile bude Hogy opět schopen psát.

Den ubíhal dál. Odpoledne uvolnilo cestu předvečeru a předvečer ustoupil nočnímu stmívání. Světla města se venku rozsvítila a na Hogyho zdi vytvářela pokroucené vzory. Hogy je fascinovaně sledoval a spřádal si o nich nejrůznější představy. Pak usnul.

Telefon zvonil neodbytně, divoký kovový rachot, šílený zvuk v temnotě noci, když má žena svého bez

nadějně nemocného muže v nemocnici. Telefon bouřil a pronikavě vyzváněl. Paní MacOgwascherová se vztyčila ve své opuštěné posteli a zvedla ho: „Paní MacOgwascherová? Je to paní MacOgwascherová?“ ptal se hlas.

„Ano, u telefonu. Co se stalo?“ zeptala se.

Hlas pokračoval vážným tónem: „Paní MacOgwascherová, stav vašeho muže se náhle zhoršil. Lékař se domnívá, že by bylo vhodné, abyste se dostavila do nemocnice, a pokud máte nějaké příbuzné, vezměte je s sebou. Ale jeďte opatrně, paní MacOgwascherová, opravdu opatrně, protože v takové situaci mají lidé tendenci jezdit moc rychle. Můžeme vás do hodiny čekat?“

„Bože,“ zvolala paní MacOgwascherová, „jistě, budeme tam co nejdříve.“ Zavěšila a zpomaleně vylezla z postele. Oblékla si župan, vyšla z ložnice a ostře zaklepla na dveře o kousek dál na chodbě. „Mami!“ volala. „Mami, vstávejte, myslím, že Hogy umírá. Máme jet do nemocnice. Mami, jste vzhůru?“ Dveře se otevřely a ze dveří vyšla starší dáma, MacOgwascherova matka: „Jsem. Hned se obléknu. A ty udělej totéž.“

Hogy otevřel oči. U jeho postele seděla jeho matka a jeho žena. Byla to jeho matka a jeho manželka? Hogy to nedokázal říct. A co pak byli všichni ti ostatní? Někteří se vznášeli ve vzduchu a vlídně se na něj usmívali a pak se Hogyho oči rozšířily, když spatřil, jak hned za oknem létá anděl. Byl celý v bílém, měl dlouhý háv a křídly mával jako nějaká mechanická hračka, napadlo Hogyho, Anděl se na něj díval, usmál

se a pokynul mu. Hogy pocítil, jak ho přitahuje. Chtěl ho následovat.

Byl to opravdu zvláštní pocit. Pokoj se stmíval. Objevily se v něm fialové stíny, fialové jako ty sytější fialové vyplývající z rudé, a v té fialové barvě dobře viděl, jak se domníval, světelná smítka, nebo tak to aspoň vypadalo. Vypadalo to jako prachová smítka tančící ve slunečním světle. Rozhlédl se. Vpravo měl svou manželku, vlevo svou matku, a co to dělá ten muž v černém? Něco huhňal. Panebože, vybavil si Hogy, kněz mu dává poslední pomazání. Hogy byl v absolutním šoku, protože ke svému nezměrnému zděšení zjistil, že dokáže číst kněžovy myšlenky. A kněz kalkuloval, že pokud před paní MacOgwascher předvede dobrou show, mohla by církvi věnovat velmi slušný dar. Jsou to boháči, myslel si kněz, mohla by z nich kápnout slušná sumička. Jakmile poslední pomazání dokončil, obrátil se na paní MacOgwascher a pronesl požehnání, přitom už měl spočítáno: „To bude stát ještě aspoň dalších sto dolarů.“

Hogy se začal třást. Připadal si zcela bezmocný. Jako by měl postel z nějakého nadýchaného materiálu a ta ho nedokázala pojmout. Zoufale prsty sevřel povlečení a snažil se udržet v posteli, protože všemi smysly cítil, jak ho to nutí vstát a stoupat vzhůru ke světlu.

„On už... On už, odchází,“ slyšel Hogy nějaký hlas a ozvalo se podivné šustění. Chtěl s hrůzou vykřiknout, jenže zjistil, že nemůže mluvit. Uvědomil si, že si sám sebe představuje jako papírového draka. Shlédl dolů a uviděl, že se od něj dolů k nějakému hloupě vypadajícímu tělu na posteli vine třpytivá stříbrná šňůra.

Vtom mu došlo, že hledí na své mrtvé nebo umírající tělo. Viděl hlavu své ženy, hlavu kněze a hlavu své matky. A pak dovnitř vběhl lékař a předvedl pěknou show. Rozepnul mu pyžamový kabátek a docela zbytečně přiložil stetoskop, načež vážně pokýval hlavou. S teatrálním gestem přetáhl Hogymu přes obličej příkrývku. Udělal znamení kříže, kněz udělal znamení kříže a stejně tak obě ženy. „Pojď s námi, pojd' s námi," šeptaly hlasy Hogymu. „Osvobod' se, postaráme se o tebe. Všechno je v pořádku, jdeš do nebe."

Ano, do nebe, do nebe, ozýval se sbor dalších hlasů. Hogy pocítil drobný záškub a instinktivně se podíval dolů. Viděl, jak se stříbrná šňůra hroutí, bledne a odpadá. Díval se s pocitem závratí, že velmi rychle vylétá vysoko nad nemocnici, nad město a ještě výš. Rozhlédl se a překvapeně zjistil, že ho do vzduchu vynesli čtyři andělé, kteří mávali křídly a fascinovaně si ho prohlíželi. Společně uháněli tmavou oblohou za popěvku *Stoupáme do nebe, stoupáme do nebe.*

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Na rukou andělů vznášený do výše. Božítku!” říkal si Hogy. Pak ho náhle něco silně popotáhlo. Byl vyrván z rukou andělů, padal dolů, stále hlouběji, motal se živoucí tmou stále níž, padal po hlavě. Jak rychle to přišlo, tak rychle to skončilo a Hogymu připadalo, že skáče na konci bungee-jumpingové gummy. Byl zmatený a naprosto dezorientovaný. Zdálo se mu, že je *někde*, ale nedokázal říct kde. Otočil se a spatřil zvláštní scénu, jako by koukal skrz díru ve stropě nebo v podlaze.

Hogy nahlížel do pohřebního ústavu. Když uviděl všechna ta nahá těla na speciálních stolech, na nichž pracovníci ústavu prováděli ty nejděbelnější věci, oklepal se hrůzou. Některým vypouštěli krev, jiným zašivali *tělesné otvory*, aby zabránili úniku tekutin, a v malé kóji spatřil Hogy SEBE! Tělo, které opustil. Leželo na jednom z těch divných stolů a nad ním se skláněla mladá žena, již ze spodního rtu volně visela cigareta. Hogy užasle sledoval, jak žena holí obličej jeho mrtvého těla. K ženě pak přispěchal muž: „Odved’ dobrou práci, Beth. Pan MacOgwascher byl velmi významný muž. Vystavovat ho budeme dnes odpoledne. Zvládneš to, vid’?“ Žena jen přikývla a pokračovala v práci. Oholila ho opravdu velmi pečlivě, pak nanasla make-up. Učesala mu vlasy nebo to, co mu z nich na hlavě zbývalo, a na šediny nanasla barvu. Pak se na tělo kriticky zahleděla a ze dveří kóje zakřiči

čela: „Haló, šéfe, tenhle nebožtík je hotovej. Pojd'te ho schválit, jo?“

Séf vystartoval z malé kóje na opačném konci. Rozběhl se za ní a rozčileně křičel: „Takové věci nesmíte říkat, Beth. Tak to neříkejte. Toto je tělo pana Hogyho MacOgwaschera, velmi významného místního muže. Vyžadují, aby se se všemi těly zacházelo s úctou.“

„No, šéfe, sám k některým z nich moc úcty neprojevujete,“ odpověděla Beth. „Všimla jsem si, že někteří nebožtíci, které jste hodil do pilin a rychle vyřídil, se od vás žádné úcty nedočkali, co myslíte? Ale OK, jak chcete. Vy jste šéf. Takže na shledanou, pane Ma- cOgwaschere.“ Řekla, zatímco se přesouvala k další práci.

Hogy se znechuceně otočil. Když se za chvíli přinutil znovu podívat dolů, zjistil, že se jeho tělo se ztratilo a přivezeno bylo jiné. Celé bylo obaleno v celofánu, jako balík prádla, napadlo ho. Se zájmem se díval, jak celofánový obal odstraňují, až obnažili tělo. Jednalo se o ženu a šéf s asistentem ji rychle vysvlékli. Hogy, jakožto nejzdvořilejší gentleman, odvrátil zrak, a když tak učinil, dohlédl ještě dál než předtím a spatřil *obřadní síň*. Ležel tam, vystavený ve velmi drahé rakvi, a lidé se na něj chodili dívat. Jak viděl, popíjeli kávu. Jeden si šálek s kávou odložil na rakev. Hogy se na sebe díval a napadlo ho, že vypadá jako nějaká filmová hvězda, jak byl namalovaný, napudrovaný, obarvený, oholený a dokonale nachystaný. S odporem se odvrátil. Čas běžel. Jak dlouho? Nikdo neví, ale musely to být tak dva až tři dny. V životě po životě na čase nezáleží. Hogy uvízl na jednom místě, ale pak byl znovu přesunut. Podíval se dolů a viděl, že je v pohřebním

voze převážen do kostela, sledoval, jak je rakev přenášena do kostela a zhlédl římskokatolickou zádušní mši. Pak postřehl, jak farář stoupá na kazatelnu, aby pronesl oslavnou řeč na Hogyho MacOgwaschera: „Tento hluboce milovaný bratr,“ odříkával monotónně, „je nyní v rukou Ježíše na nebesích a užívá si odměny pro ctnostné.“⁴⁴ Hogy se odvrátil, a když se podíval znovu, bylo to kvůli naléhavému šubnutí. Zrak mu sklouzl dolů, takže se mohl podívat, jak ho odnášejí na hřbitov. Následovala další mše a Hogy nadskočil, když se velká hrst hlíny skutálela na jeho rakev. Pak si ale připadal opravdu hloupě, neboť si uvědomil, že jeho tělo bylo *tam* dole, zatímco on je *tady* nahoře, ať ono *tam* a *tady* bylo kdekoli. Čím více se hrob plnil, tím svobodněji se Hogy cítil. Stoupal vzhůru silou mimo svou kontrolu, až se ozvalo malé *click* a on ke svému absolutnímu překvapení zjistil, že znovu spočívá v rukou andělů. Jakmile se ocitl v jejich rukou, jejich křídla začala mávat a obličej se začaly usmívat. Nesli ho vzhůru, i když vlastně nevěděl, kterým směrem se pohybují, a řekl by, že *každým směrem*. Velmi rychle cestovali temnotou, jež jako by byla živoucí, připadala mu jako z černého sametu. A pak se v dálce objevilo nádherné zlaté světlo. Hogy upíral oči směrem, z něhož přicházelo. Uháněli dál a světlo bylo jasnější a větší, až Hogy z té intenzity mrkal. Poté se andělé vynořili z čehosi, co vypadalo jako dlouhý tunel, a Hogy uviděl, jak se před ním třpytí nebeská brána, úžasná zlatá brána celá zdobená ohromnými perlami. Od brány doleva i doprava vybíhala lesklá bílá stěna a přes mříže brány bylo vidět ohromné dómy katedrál a věže vznešených kostelů.

Ve vzduchu se ozývala hudba. Byla to svátá hudba, například *Zůstaň se mnou*, s několika vsuvkami z pochodu *Vpřed, křesťanští vojáci*, které vycházely odjinud. S anděly, již ho stále svírali a mávali křídly, se dostal až k bráně.

Před branou se zjevil svátý Petr nebo nějaký jiný svátý a ptal se: „Kdo ve jménu Pána Boha pfichá- zí?“ Jeden z andělů odpověděl: „Přichází pan Hogy MacOgwascher ze Země. Žádáme o přijetí/⁴ Brána se otevřela a Hogy poprvé spatřil svátého zblízka. Ten svátý měl na sobě dlouhé bílé roucho, jako nějakou starou noční košili, která mu sahala od krku až ke kotníkům. Na zádech měl pár křídel, jimiž snadno mával, a někde zezadu mu až pár centimetrů nad hlavu trčel zářící mosazný prut, k jehož nejvyššímu bodu byla připevněna zářící zlatá svatozář. Svátý pohlédl na Hogyho a Hogy na svátého. Svátý mu sdělil: „Nejprve musíš zajít za strážným andělem zapisovatelem zaznamenávajícím dobré a špatné skutky, aby se potvrdilo, že máš skutečně právo vstoupit. Tudy, druhé dveře vpravo.⁴⁴

Andělé Hogyho znovu popadli. Měl z toho pocit, jako by se ocitl v pařátech poštovních doručovatelů! A začali mávat křídly. Pomalu ho nesli po hladké, čisté cestě. Po stranách míjeli svaté a ostatní obyvatele nebes, kteří seděli na travnatých náspech a cvičili hru na harfu. Vzhledem k tomu, že nezávisle na sobě zkoušeli nejrůznější hudební kusy, vydávaný hluk byl téměř nepopsatelný. Brzy dorazili ke kanceláři anděla zapisovatele. Pomocníci Hogyho opatrně postavili, aby stál na vlastních nohou, a jemně ho postrčili kupředu. „Tudy,⁴⁴ řekl jeden, „předej nezbytné údaje, da

tum úmrtí a tak. Počkáme." A tak Hogy vešel a uviděl přívětivého starého svátého Jak sedí na vysoké stoličce, mává křídly a krátkozrace na něj zírá přes brýle se zlatými obroučkami. Olízl si palec a prohlédl několik stran ohromné knihy účtů. Něco si při tom brblal, pak najednou přestal, podržel si stránku a jeho levá ruka vylétla vzhůru: „Mám to,“ řekl, Jméno Hogy MacO- gwascher, muž, úmrtí nečekané. Ano, to je on, to jsi ty, mám tu tvou fotku."

Hogy koukal a nic neříkal. Celý ten proces mu připadal velmi zvláštní. Křídla starého pána pořád mávala a vydávala zvuk, jako by byla zrezivělá. Strážný anděl ukázal palcem přes rameno a řekl: „Tady tudy, tady tudy, venku na tebe čekají, správně s tebou naloží." Hogy si uvědomil, že se hýbe, ale s ním to nemělo nic společného. Prostě se začal hýbat a vyšel ven, aniž by prošel dveřmi. Jakmile ho spatřil jeho pomocníci, začali znovu mávat křídly a bleskově ho táhli dál: „Teď musíš do kostela," řekl jeden. „Prostě se nech unášet proudem," řekl druhý. A pak se vrhli dolů a vlétli do masivního hlavního vchodu katedrály. Všude uvnitř seděli andělé a křídly mávali podle hudby. Hogyho šok stále narůstal. Připadalo mu to celé jako nějaká parodie, přesto zůstal na mši, jež jako by trvala věčnost, a celou tu dobu andělé mávali křídly, křižovali se a klaněli se u oltáře. Konečně bylo po všem a všichni andělé vzlétli jako hejno holubic nebo holubů a Hogy zůstal v prázdné katedrále.

Rozhlédl se a užasl. Je nemožné, aby toto bylo nebe. Celou dobu mu lhali. Řeči o andělech byly nesmysl, povídačky o zpívajících lidech, co pořád chodí na mše... Je to příliš absurdní, aby se tomu dalo

věřit. Najednou Hogymu docvaklo, že celá ta věc je směšná. V tu chvíli jako by shora z nebe k zemi sjel klikatý záblesk a jako by se obrovská záclona roztrhla a odpadla. Hogy se nestačil divit. Přicházel k němu jeho otec, smál se a natahoval k němu ruce: „Hogy, chlapče," řekl otec MacOgwascher, „držel ses své náboženstvím živené halucinace docela dlouho, vid'?" To nevadí, já si prošel tímtež, až na to, že mě halucinace zavedla za Mojžíšem. Tak když ses teď z toho dostal, můžeme si spolu popovídat. Pojd' se mnou, chlapče, mám tu spoustu přátel a příbuzných, kteří s tebou chtějí mluvit." A otec MacOgwascher odvedl Hogyho do nádherného parku, kde se pohybovaly davy lidí.

Ten park byl krásnější než cokoli, co kdy Hogy v životě na Zemi viděl. Samozřejmě. Tráva měla obzvlášť příjemný odstín zelené a květiny se vyznačovaly takovými tvary a barvami, že na první pohled poznal, že to nejsou pozemské rostliny. Cestičky byly výborně udržované a na zemi ani smítko prachu nebo smetí. Hogyho ohromili a potěšili ptáčci zpívající v korunách stromů i menší zvířata, psi a veverky a některá jiná zvířata, jež Hogy vůbec neznal a která se potulovala kolem. „Otče!" zvolal Hogy, „Copak sem přicházejí i zvířata?"

Otec MacOgwascher se zasmál: „Hogy, chlapče," řekl, „už mi neříkej *otče*, protože by to bylo stejné, jako bys herce z nějakého představení oslovoval jménem, jež nese v dané hře. Když představení skončí, herec svou roli může změnit a změní si i jméno. V posledním životě na Zemi jsem byl tvým otcem, ovšem v některém předchozím životě jsi ty byl mým otcem, nebo možná dokonce mou matkou!"

Chudák Hogy! Hlava mu to nebrala, pořád mu to připadalo hrozně divné. „Jak ti tedy mám říkat?“ zeptal se.

„No, tak ještě než se věci usadí, tak mi říkej *otče*, jestli chceš. Bude to tak jednodušší,“ odpověděl otec MacOgwascher.

Hogy se na otce zadíval a pak řekl: „Tak mi ale řekni, kde to jsme? Nebe to evidentně není, protože ty jsi Žid a Židé do nebe nesmí.“ Otec MacOgwascher se bouřlivě rozesmál. Lidé se otáčeli jejich směrem a usmívali se. Tohle se tu odehrávalo každou chvíli. „Hogy, chlapče, některé pozemské koncepce jsou úplně špatné. Říkáš, že jsem Žid. Tak já ti povím, že jsem byl Židem na Zemi, zato teď patřím k pravému a jedinému náboženství, které hlásá, že *pokud věříš v Boha nebo v náboženství, pak je to dobré náboženství*. Nezáleží na tom, zda jsi Žid, katolík, protestant, muslim nebo kdokoli jiný. Potíž je v tom, že když člověka učí všechny ty staré báchoroky o určitém náboženství, on sem pak přijde tak zhypnotizovaný tím, co očekává, že vidí jen to a nic jiného. Na Zemi žijí lidé, kteří mají pořád halucinace. Myslí si, že jsou tím či oním nebo někým úplně jiným. Klidně tam můžeš zajít do ústavu pro duševně choré a najdeš tam několik Napoleonů, několik Ježíšů Kristů nebo možná i pár těch, kdo si říkají Mojžíš. Tito lidé opravdu upřímně věří, že jsou tím, co předstírají. Podívej,“ ukázal někam do dálky, „tamhle například sedí jeden gentleman, který ale přišel nedávno. Na Zemi mu vštěpovali, že až přijde do nebe, bude mít vše, co si bude přát, tanečnice po desítkách a tak dále. Teď tam vysedává a žije ve světě fantazie. Obklopuje se tanečnicemi, a dokud sám ne

pochopí, jak je to všechno falešné, tak mu nikdo nepomůže. Může to trvat i roky, a proto možná bude roky snít o speciálním nebi, jež je osídleno tanečnicemi a překypuje kvanty jídla. Jakmile svůj omyl pochopí, jako ty sis přebral svoje anděly a jejich křídla, tak mu může být pomozeno."

„Jídlo, otče, přesně tak,“ řekl Hogy. „To je aspoň řeč. Kde tady seženu něco k jídlu? Mám hlad!"

Otec MacOgwascher se na Hogyho zadíval a řekl: „Hogy, chlapče, už tě to mělo napadnout. Poslouchej, přišel jsi sem a myslel sis, že jsi v nebi s anděly všude kolem a s dalšími anděly, kteří hrají na harfu a zpívají a tak dále. Sám teď chápeš, že to byla jen halucinace. Stejně tak si náš přítel tamhle myslí, že má kolem sebe tanečnice: nemá, je to jen jeho neřízená představivost. Stejně tak tě zavedla tvoje fantazie k andělům. A do třetice platí, že pokud zatoužíš po jídle, musíš si ho představit. Svou představivost můžeš ovládat čili si můžeš zajistit pokrm podle libosti. Jestli chceš, dej si rostbíf nebo třeba láhev whisky. Půjde samozřejmě jen o iluzi, ale jestli to jídlo budeš chtít, tak budeš muset postupovat logicky. Budeš-li přijímat potravu, později se budeš muset určitých věcí zbavit běžným vylučováním. Takže si musíš představit toaletu, na záchod se posadit a představovat si, představovat si a představovat si. O tom to je. Dokud se budeš držet hloupých pozemských věcí, neuděláš žádný pokrok."

„Jenže já mám hlad, to není moje fantazie. Vlastně mám hrozně velký hlad. Tak jak se ho mám zbavit, jestli tu nemůžu dostat jídlo, protože je to iluze?" Hogy zněl docela nevrle.

Otec MacOgwascher láskavě odpověděl: „Samozřejmě, že máš hlad, protože takový byl vzorec celého tvého života. Stal se z toho zvyk. Až si přestaneš představovat, jak do sebe cpeš mrtvé maso, a místo toho budeš myslet na zdravé vibrace, tak už nebudeš mít hlad. Jen si pomysli, Hogy, všude kolem je pulzující energie, vlévá se do tebe odevšad. Jakmile si uvědomíš, že to je tvá potrava a tvá podstata, hlad už tě trápit nebude. Představovat si maso a pití je dokonale zpátečnický manévr, který bude zpomalovat tvůj pokrok.⁴⁴

Hogy se nad tou otázkou zamyslel, pak otevřel ústa, aby zaprotestoval, jenže zjistil, že už hlad nemá! „Otče,⁴⁴ řekl Hogy, „vypadáš úplně stejně jako na Zemi. Jak je to možné? Už tu přece nějakou dobu pobýváš. Určitě bys měl být starší a každopádně bys měl být duch? Jsem z toho na větvi. Nevím, čemu věřit, ani co mám dělat.⁴⁴

Otec MacOgwascher se soucitně pousmál: „Tím si tu procházíme všichni, Hogy. Někteří si to dokážou přebrat rychleji než druzí. Teď si ale představ, že bych se před tebou zjevil třeba jako mladá žena nebo mladý muž. Poznal bys mě jako toho člověka, kterého znáš ze Země? Kdybych za tebou přišel a mluvil na tebe jiným hlasem, měl jiné rysy a jinou postavu, myslel by sis, že se tě jen někdo snaží zviklat. Proto se ti ukazují tak, jak si mě pamatuješ, a taky na tebe mluvím tónem, jejž si pamatuješ. Stejně tak tví přátelé a příbuzní, kteří tu pobývají, ti budou tak připadat, poněvadž vidíš jen to, co chceš vidět. Podívám-li se na pana X, tak ho nějak budu vidět, ale ty uvidíš úplně jiného pána X. Jako bychom stáli proti sobě a jeden z nás držel minci. Je to tatáž mince, ale každý z ní uvidíme jenom jednu

stranu. Tak to funguje tady i na Zemi. Nikdo přesně neví, jak jiný člověk vnímá někoho dalšího. O tom se nediskutuje, nikdy se o tom nepřemýšlí. Takže tady se ostatním jevíme tak jako na Zemi.“

Hogy se zadíval přes park a žasl. Viděl tam velmi sympatické jezírko, po němž pluly lodičky a v nich pádlovali a veslovali lidé. Hogy se posadil na lavičku a nevěřicně na ně zíral. Otec MacOgwascher se na něj otočil: „Co si užít trochu legrace, Hogy? Nejsou v pekle, dělají, co mají rádi, a v takovém stavuje velmi příjemné pobývat. Tady si můžou vymyslet loďku, veslovat po řece a vůbec si užívat aktivit, které je tolik bavily na Zemi. A pocity z nich mají ještě intenzivnější.“

Hogy nedokázal reagovat. Byl příliš ohromen, až oněměl, a pak vybuchl: „Ale já si myslel, že my tady jsme duchové, duše, které se jen vznášejí. Myslel jsem si, že budeme zpívat chorály a recitovat modlitby. Tohle ani trochu nepřipomíná nebe, jaké jsem čekal.“

„Ale Hogy, nejsi v nebi. Jsi v jiné dimenzi, v níž můžeš podnikat věci, které jsi nemohl dělat na Zemi. Jsi tu, řekl bych, jako na přestupní stanici. Někteří lidé zažívají při úmrtí ohromné trauma. Asi jako když se na Zemi rodí děti. Některým příchod na svět způsobí trauma, jež si pak nesou do života, a někdy se k tomu přidá ještě postižení. Pro umírání platí totéž. Některým jedincům, především těm, kdo vedli špatný život, dá zabrat, aby se přes to přenesli a zbavili se okovů Země. Vzpomeň si, jak jsi chtěl jíst, přestože to nepotřebuješ? To je jen takový drobný příklad. Jídlo i oblečení si tu prostě vymyslíš.“

Hogy se na sebe podíval a pak řekl: „Všude samá těla. Jestli jsme duše, tak proč máme tato těla? K čemu je potřebujeme?”

Otec MacOgwascher se usmál: „Kdyby ses teď mohl objevit na Zemi, byl bys duchem. I když bys byl spíš docela neviditelný. Lidé by procházeli skrz tebe a ty skrz ně, protože máte odlišné vibrace. Tady mě vidíš, můžeš se mě dotknout, jsem pro tebe pevnou hmotou a ty zas pro mě, musíme mít nějakou možnost, abychom projevovali své bytí. Přišli jsme ze Země a na této mezirovině máme teď jiné tělo. Nicméně ve svém těle pořád máme duši, jež stoupá až k našemu Nadjá o mnoho rovin výše. V tomto těle se zde můžeme leccos naučit — rovněž prostřednictvím utrpení jako na Zemi, i když v mnohem mírnější podobě. Až vystoupáme kupříkladu do deváté dimenze, budeme mít tělo vhodné pro onu dimenzi. Kdyby k nám nyní sestoupil člověk z deváté dimenze, byl by pro nás neviditelný a my pro něj též, protože jsme příliš odlišní. Postupujeme z roviny do roviny, a ať jsme kdekoli, bez ohledu na to, v jaké rovině to je a v jakém stavu, vždy máme tělo vhodné pro danou situaci.”

Otec MacOgwascher se zasmál a pak dodal: „Víš, Hogy, ty si myslíš, že se mnou mluvíš. Jenže tak to není, vůbec nemluvíš. Děláš to telepaticky. Tady řeč až na extrémně výjimečné situace nepoužíváme. Místo toho využíváme telepatii. Teď už pojď, chlapče. Musíš do síně vzpomínek, kde ty a jenom ty uvidíš všechno, cos kdy udělal a co sis o svém konání myslel, když jsi pobýval na Zemi. Uvidíš, čeho jsi chtěl dosáhnout, promítnou se ti tvé úspěchy a budou ti připadat nedůležité a zhlédneš svá selhání. Sám se suď, Hogy. Sám

sobě buď soudcem. Neexistuje žádný Bůh plný zloby, který jen sedí, soudí a touží tě uvrhnout do pekla nebo věčného zatracení. Nic takového jako peklo není. Peklo je na Zemi. A neexistuje ani žádné věčné zatracení. Na Zemi zakoušíš určité věci a snažíš se splnit určité cíle. Nemusí se ti to podařit, ale to není důležité. Hlavní je, jak ses snažil a jaký jsi vedl život. Ty, neboli tvé Nadjá, budete soudit, jak jsi na Zemi žil a zemřel. Sám rozhodneš, co ještě musíš udělat, abys dosud nedotažený předsevzatý úkol nakonec splnil. Tak pojď, ať tady netlacháme nazdařbůh." Otec MacOgwascher se postavil, Hogy ho následoval a společně vykročili po zeleném precizně posekaném trávníku. Občas se krátce zastavili na břehu jezera, kde obdivovali loďky a kochali se vodním ptactvem na hladině, a pak zase pokračovali.

Po cestičce obkroužili zatačku a zamířili k impozantnímu stromu, jehož jedna větev trčela od kmene horizontálně se zemí. Hogy se hlasitě rozesmál. Na té vodorovné větvi totiž ležely rozvalené tři kočky, ocasy měly svěšené přes její okraj a všechny tři předly a vyhřívaly se na odpoledním sluníčku. Muži se na chvíli zastavili a pozorovali je. Ty dvě více vzadu zvedly hlavičku, otevřely oči, a když si všimly, jak je Hogy překvapený, uchechtly se. Když se pobavily, zase hlavičku položily na kůru větve a usnuly. „Tady jim nikdo neublíží, Hogy,“ řekl otec MacOgwascher, „panuje tu klid a vzájemná důvěra. Konkrétně tato rovina bytí není vůbec špatná.“

„Aha,“ vykřikl Hogy, „takže rovin bytí existuje víc?“

„Jistě. Je jich tolik, kolik jich je potřeba/⁴ odpověděl otec MacOgwascher. „Každý se přesouvá na rovinu, která je pro něj nejvhodnější. Sem lidé přicházejí, aby si odpočinuli a rozhodli se, co budou dělat dál. Někteří jsou supem odveleni zpět na Zemi, kde získají čerstvé tělo, jiní jsou vysíláni vzhůru na vyšší rovinu bytí. Nezáleží na tom, kde se člověk zrovna nachází. Pořád se musí něco učit a vyvozovat z toho závěry. Odpoledne už každopádně dost pokročilo, tak si musíme pospíšet. Ještě dnes tě musíme dostat do síně vzpomínek. Tak si pospíšíme, ano?⁴⁴

Otec MacOgwascher vykročil svižněji a vypadalo to, jako by se nohama ani nedotýkal země. Když o tom Hogy začal přemýšlet, sám přestal cítit cestičku pod nohama. Bylo to všechno tak děsivě podivné, napadlo ho. Nicméně se rozhodl, že nej lepší bude být zticha a dívat se, co dělají ostatní, kteří tu pobývají mnohem déle.

Vykroužili další menší zatačku a přímo před nimi se vynořila slavná síň vzpomínek, bílá budova, jež jako by byla vybudována z blýskavě naleštěného mramoru. Otec MacOgwascher Hogyho vyzval: „Posaďme se na chvíli. Nevíme, jak dlouho v síni pobudeš, a na lidi okolo je příjemný pohled, co říkáš?⁴⁴

Posadili se na to, co vypadalo jako kamenná parková lavička. Hogyho fascinovalo, že se mu lavička přizpůsobila a namísto toho, aby byla tvrdá a nepoddajná, lehce povolila a přijala jeho tělesné tvary. Opřel se o zadní opěradlo a ono se též upravilo, aby pro něj bylo co nejpohodlnější.

„Podívej!⁴⁴ řekl otec MacOgwascher. Ukázal ke vchodu do síně vzpomínek. Hogy sledoval jeho uka

zováček a sotva potlačil úsměv. Hrbila se tam velká černá kočka a vypadala velmi zahanbeně a provinile. Vzhlédla, uviděla je, prudce odbočila a zmizela za křovím. Otec MacOgwascher se zasmál: „Viš, Hogy, tady na té rovině musí do síně vzpomínek i zvířata. Samozřejmě nemluví lidskou řečí, ale to nebudeš ani ty, až se tam dostaneš. Všechno probíhá telepaticky.“ Hogy se podíval na svého bývalého otce s ústy dokořán: „Chceš říct, že do síně vzpomínek chodí i zvířata? To si děláš legraci?“

Otec MacOgwascher potřásl hlavou a rozesmál se: „Hogy, Hogy, ty ses ale vůbec nezměnil, vid’? Myslíš si, že lidi jsou vrcholem evoluce, kdežto zvířata jsou podřadné bytosti, mám pravdu? Tak to se mylíš, hluboce se mylíš. Lidé nejsou nejvyšší formou dokonalosti, existuje spousta jiných forem. Vše, co JE, má vědomí, vše, co JE, žije, i ta lavička, na níž teď sedíme, je jen sbírkou vibrací. Vycítí okrajové body tvé anatomie a ustoupí jim, takže se vytvaruje, abys měl větší pohodlí. Podívej!“ Stoupl si a ukázal, aby se Hogy podíval na místo, kde předtím seděl. „Lavička se vrací do normálního stavu, a já si na ni zase sednu.“ Vzal sám sebe za slovo, posadil se a lavička okamžitě převzala jeho anatomický tvar. „Jak jsem říkal, Hogy, všechno má vědomí. Všechno, co JE, je ve stavu evoluce čili vývoje. Kočky se nestávají lidmi o nic méně, než se lidé stávají kočkami. Jedná se o rozdílné linie evoluce. Stejně jako růže se nestane zelím a zelí ráží. Ale i na Zemi už bylo prokázáno, že rostliny mají pocity. Citlivými elektronickými přístroji je lze detekovat, změřit a zakreslit. V tomto světě lidé přicházejí do přechodné, mezistupňové fáze. Jsme si zde se zvířaty blíží než

na Zemi. Nemysli si, Hogy, že je to nebe. Není a není jím ani ta fáze o jednu výš, ani ta nad ní či ještě výš. Tady byehom to mohli označit za stanici na polovině cesty, kde dochází k třídění a rozhoduje se, co budou lidé dělat. Vystoupají na vyšší rovinu bytí? Nebo se vrátí zpět na Zemi? Od chvíle, kdy jsem sem přišel, jsem se toho hodně naučil. A vím, že jsme hodně blízko rovině Země. Představujeme tady ten rozdíl mezi obyčejným AM rádiem a FM rádiem. FM má oproti AM mnohem vyšší kvalitu a rychlejší, jemnější vibrace a naše vibrace na tomto světě jsou zase mnohem lepší než na Zemi. Lépe věci vnímáme, neboť se nacházíme ve stavu mezi pozemsky fyzickým já a duchovním Nadjá. Přicházíme sem, abychom se zbavili spousty zábran. Kdyby mi na Zemi kdokoli vykládal, že kočka může mluvit, přemýšlet a tak dále, pomyslel bych si o něm, že se zbláznil. Tady zjišťuji, že je to pravda a že kočky mají rozum, v některých případech navíc velmi bystrý. Jenže na Zemi tomu nerozumíme, jelikož vzorec jejich rozumu je jiný než ten lidský."

Potom ještě chvíli poseděli. V dálce viděli obrysy kocoura. Tvářil se docela provinile, ale pak jako by pokrčil rameny, lehl si do jasného světla a usnul. Sluneční světlo? Hogy se podíval na oblohu a uvědomil si, že tady žádné slunce není. Všechno bylo miniaturní slunce. Otec MacOgwascher zjevně sledoval tok jeho myšlenek, neboť poznamenal: „Ne, slunce tu není. Energii si bereme z okolního prostředí, je k nám vyzářována. Nemusíme tu jíst pozemské jídlo, nemusíme řešit pozemské vylučování. Jestliže zářící energii čerpáme takto, vždy jí máme tolik, kolik potřebujeme a nic víc. Z pozemského jídla je naopak vždy hodně

odpadu a jeho likvidace patří k největším problémům současného lidstva. Takže pamatuj, Hogy, tady si jídlo nemusíš vymýšlet. Prostě si dopřej býtí a tvé tělo si vezme veškerou energii, již bude potřebovat. Pokud na pozemské jídlo nebudeš myslet, tak nebudeš mít hlad. Jestliže na něj pomyslíš, ihned po něm zatou-

ZIS.

Právě v tu chvíli se k nim připojil jeden muž a Hogy na něj zůstal užasle zírat, poněvadž kouřil dýmku! Dlouhými kroky procházel kolem, máchal rukama, intenzivně bafal z dýmky a vyfukoval obláčky dýmu. Otcí MacOgwascherovi stačil letmý pohled na Hogy- ho, aby se znovu rozesmál. „Hogy, říkám ti přece, že někteří lidé baží po pozemském jídle, jiní touží po cigaretě nebo po alkoholu. Každý může dostat, co se mu zlíbí. Akorát tady k tomu prostě není důvod. Jen to svědčí o tom, že dotyční dosud nedospěli do stádia nezbytného k tomu, aby setřáslí staré pozemské zlovyky. Ten chlapík kouří. Fajn, má to rád. Ale jednou si uvědomí, že je to hloupé. Myslí na tabák, pak na váček s tabákem, pak vsune ruku do kapsy kalhot, kterou si vymyslel, a vyndá z ní imaginární váček s tabákem, jímž naplní imaginární dýmku. Je to samozřejmě iluze, je to halucinace, je to autohypnóza, ale totéž se děje v psychiatrických ústavech všude na Zemi. Někdo třeba nemá všech pět pohromadě, je to blázen a myslí si, že řídí auto nebo jede na koni. Vzpomínám si, jak jsem jednou v Irsku navštívil velký psychiatrický ústav. Jeden muž tam zaujímal naprosto podivný postoj, tak jsem se ho zeptal, co si myslí, že dělá. Podíval se na mě, jako bych byl idiot, a neuvědomoval si, že je jím on. Řekl: „Co si asi myslíte, že dělám? Nevidíte mého koně? Ten blázen je

unavený, tak si lehl na zem. Nemůžeme jet dál, dokud se ten hloupý kůň nepostaví na nohy.“ Ten blázen pak opatrně slezl ze svého imaginárního koně, znechuceně odcházel a přitom trousil poznámky o všech těch bláznech v blázinci!"

Hogy se zavrtěl. Nechápal, co se s ním děje. Náhle se cítil strašně divně. Připadalo mu, jako by byl kus kovu, který je přitahován k magnetu. Radši se pevně chytil opěradla lavičky. Otec MacOgwascher se na něj obrátil: „Nastal čas, Hogy, volají tě do síně vzpomínek. Měl bys jít. Počkám tu na tebe, třeba ti pak pomůžu. Ale až vyjdeš, neříkej mi otče, ale Moše. Tady nejsem tvým otcem. A teď už jdi.“

Hogy se postavil a už při vstávání si uvědomil, že se k síni vzpomínek hodně přiblížil. Zmateně se otočil ke vchodu a zjistil, že skoro utíká. Pohyboval se rychleji, než chtěl. Velké kamenné schody před ním svítily. Velikost budovy síně ho zarazila, ovšem rozměry vchodu ho dokonale vyděsily. Cítil se asi tak, jak by se mohl cítit mravenec, který by procházel branou do nějakého paláce na Zemi. Stoupal po schodech, z nichž každý vypadal vyšší než ten předchozí. Ale bylo to opravdu tak? Možná to bylo tak, že se on s každým krokem zmenšoval. Podle vlastního odhadu se rozhodně zmenšoval. Nicméně posbíral ještě trochu odvahy a stoupal vzhůru. Konečně se vyškrábal na rozlehlou plochu, jež připomínala jakousi jednotvárnou desku, až na to, že před ním byly velké dveře, které jako by sahaly až do nebe. Hogy kráčel vpřed, a když se přiblížil ke dveřím, otevřely se před ním a on vstoupil do síně vzpomínek. Dveře se za ním zavřely.

DESÁTÁ KAPITOLA

Starý mnich se v bolestech zvedl ze země a oprášil si vybledlý hábit. Soucitně pohlédl na ohromného muže, který právě přelézal přes plot oddělující klášterní prostory od silnice. Hromotluk nejspíš vycítil, že se za ním dívá. Otočil se, v půli se zastavil a zavrčel: „Cyrus Bollywugger, panáčku, to jsem já. Nejlepší sloupkař pod sluncem. Jestli z toho chceš něco vytřískat, sežeň si právníka.“ Mnich pomalu přešel k balvanu a s těžkým povzdechem se na něj posadil.

Je to zvláštní, říkal si. On, postarší mnich, se stejně jako posledních padesát let jen tak prochází po klášterní zahradě a ten hrubián sem přežeze navzdory spoustě cedulí oznamujících, že se jedná o soukromý pozemek. A ještě se k němu ten neurvalec přes všechny jeho protesty přiblížil a tlustým ukazováčkem ho píchl do hrudníku: „Prozrad' mi nějakou špínu, hošánku, co je tenhle podnik zač? Jste tu banda teploušů, co? No, ty mi zrovna nepřipadáš jako velká buzna, ale poinformovat mě můžeš. Tak kápní božskou, musím napsat článek.“

Starý mnich si útočníka prohlédl od hlavy k patě s větším opovržením, než by měl dát najevo. Opovrhovat bližním není správné, jenže tenhle úkaz byl rozhodně za hranou. Starý bratr Arnold už tu žil léta. Vstoupil do kláštera jako chlapec a od té doby se snažil, aby ve svém životě sladil slova Bible s tím, co sám považoval za správné a špatné. Jak byl zvyklý, sám se sebou

o všem diskutoval. Nemohl přece veškerý obsah Bible považovat za doslovnou pravdu. Před nedávným se o určitých svých pochybách zmínil před opatem, poněvadž se domníval, že mu je pomůže vyřešit a objasnit. Avšak opat se šíleně rozzuřil a starý bratr Arnold si vysloužil celotýdenní pokání - musel umývat všechno nádobí v klášteře.

Stejně jako tehdy si i teď, po napadení barbarským mediálním buranem, v duchu opakoval jednu modlitbu stále dokola: „Pane Bože, ať v Tvé milosti nic nepřijde příliš blízko a nic nevypadá příliš reálně.“ Zabralo to. Uklidnil se a dokázal se na věc podívat obecněji.

Přemýšlel o svém dosavadním životě. Ráno pracoval a odpoledne studoval. Ještě je toho potřeba hodně iluminovat. Barvy jsou dnes chabé, mají hrozné odstíny, jsou to nekvalitní plasty, a pergamen - škoda mluvit. Snad na stínítka by se mohl hodit, ale na iluminaci nejvyšší kvality, kvůli níž je starý mnich tak uznávaný, je moderní spotřební materiál k ničemu. A pak po odpoledních povinnostech, co následovalo? Den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci a rok po roce stále totéž - nešpory, večere v osamělém mlčení a po večeri kompletář, uzavření sedmé kanonické hodinky. Poté osamělá cela, studená a s průvanem, s tvrdým, úzkým lůžkem a nepostradatelným krucifixem v hlavě postele. Cela tak malá, že i odsouzenec ve vězení by v takových podmínkách začal stávkovat.

Byl právě zabraný do podobných úvah, když vtom ten hulvát vnikl do soukromého útočiště, šťouchal ho do hrudníku a požadoval, aby mu stařík naservíroval senzační článek. Gayové? Co to je za blbost! Mniši gayové nebyli. Na homosexuály shlíželi s jistou dávkou

kou soucitu, ale vůbec je nechápali. Starý mnich to nevzdal a Cyruse Bollywuggera vykázal. Ten se rozzlobil, plácal něco o síle tisku a vyhrožoval, že by svým perem mohl klášteru zničit dobrou pověst. A jak tak mnich tiše stál a vnitřně rozjímal, Cyrus Bollywugger náhle pozvedl pěst velikosti stehna a uštědřil staříkovi tvrdý úder do hrudníku. Mnich chvíli ležel omráčen a přemýšlel, co se to s lidstvem děje, že tak obrovský floutek musí mlátit křehkého starce takřka nad hrobem. Nechápal to. Ještě chvíli tam ležel, načež se pomalu postavil na roztřesené a nejisté nohy a odšoural se k lavičce, aby nabyl rovnováhy a uklidnil se.

Bollywugger pořád ještě pořvával výhrůžky jako *Odhalení!*, ale konečně seskočil z plotu, rychle si to šinul pryč, přičemž připomínal spíš podnapilou gorilu než druh *Homo sapiens*.

Otec Arnold seděl u třpytícího se moře, hleděl nevidoucíma očima, naslouchal klidnýma ušima a sotva vnímal křik a výskot dovolenkám na veřejné pláži, křičící a hádající se děti či semetriky pronikavým ječákem proklínající své muže kvůli nějaké hlouposti. Starý Arnold skoro nadskočil, když mu na rameni přistála ruka: „Co tě trápí, bratře?“ Vzhlédl a zjistil, že se na něj dívá jiný bratr téhož věku. V hnědých očích mu četl starosti.

„Napadl mě novinář. Přelezl plot a udeřil mě do hrudníku,“ řekl bratr Arnold. „Chtěl po mně, abych mu potvrdil, že v klášteře jsme všichni gayové, homosexuálové, a když jsem to popřel, docela ztratil soudnost, praštil mě do prsou a srazil mě k zemi! Necítím se od té doby dobře, musel jsem si na chvíli odpočinout. Ale pojď, vrátíme se domů.“ Ztuhle se postavil

a oba staří muži, kteří byli v klášteře již mnoho let, se pomalu šourali cestičkou k velké budově, jež byla jejich domovem.

V noci, když už byli po kompletáři mniši ve svých celách, pocítil bratr Arnold velmi silnou bolest. Měl pocit, že mu hrudníkem pronikají žhavá kopí. Vzal do ruky opánek a chabě jím zabouchal na stěnu své cely. Ozval se šelest a zpoza dveří se ozvalo: „Co se děje, bratře? Jsi nemocný?“⁴⁴ Bratr Arnold slabým hlasem odpověděl: „Ano, bratře. Požádal bys bratra ošetřovatele, aby mě navštívil?“⁴⁴

Hlas mu to potvrdil a pak bylo slyšet, jak po kamenné podlaze šoupou sandály. To je zvláštní, napadlo bratra Arnolda, že žádný mnich nemůže vstoupit do cely jiného mnicha, a to ani z těch nejčistších pohnutek. Nesmí do ní vstoupit nikdo jiný než bratr ošetřovatel a výhradně za účelem plnění svých lékařských povinností. Proč tomu tak je? Nejsou někteří mniši homosexuální? Možná že jsou, říkal si. Jistě je ustanoven dostatek pravidel a nařízení, aby bylo zajištěno, že žádní dva mnichové nebudou sami pohromadě. A procházet se mohou jedině ve trojici. Bratr Arnold ležel na svém lůžku a dumal nad tím, dokud ho neprohrál zvuk otvíraných dveří jeho cely. Mírný hlas se zeptal: „Bratře Arrolde, co tě trápí?“⁴⁴ A tak mu bratr Arnold povyprávěl, co se odpoledne událo. Popsal, jak dostal úder do hrudníku a jak upadl. Bratr ošetřovatel byl vystudovaný lékař, jenž se medicíny vzdal, jelikož už se déle nedokázal účastnit různých kšeftů, které se v současné době šíří lékařskou „vědou“⁴⁴. Opatrně bratru Arnoldovi rozevřel oblečení, vyšetřil mu hrudník, jenž se zatím stačil zbarvit do čemomodrožluta, a zkušeným

okem odhadl, že bratr Arnold má několik zlomených žeber. Opatrně starému muži hrudník zakryl, stoupl si a řekl: „Musím to ohlásit převorovi. Bratře Arrolde, máš zlomená řebra. Potřebuješ rentgen a nemocniční léčbu.“ S tím se otočil a beze slova odešel.

Brzy se na chodbě ozvaly další šouravé zvuky a tlumené hlasy. Dveře do cely se otevřely a dovnitř vstoupil bratr ošetřovatel s převorem. Podívali se na zraněného: „Bratře Arrolde,” řekl převor, „budeš muset do nemocnice na rentgen, aby ti tam řebra srovnali a dali do sádry. Půjdu informovat opata, aby zařídil vše potřebné. Mezitím s tebou zůstane bratr ošetřovatel. To pro případ, že bys cokoli potřeboval.” Převor se otočil a chtěl odejít, ale bratr Arnold zvolal: „Převore, já nechci do nemocnice. Slyšel jsem, že tam dochází k různým nekalostem. Radši bych chtěl, aby mě léčil bratr ošetřovatel, a pokud je to nad jeho síly, pak svou duši poručím Bohu.”

„Ale to nepůjde, bratře Arrolde. Na to nemohu přistoupit. Výjimku může v takovém případě udělit jedině opat. Zajdu za ním,” přislíbil převor a odešel z cely.

Bratr ošetřovatel toho pro starého bratra mohl udělat jen málo, tak aspoň namočil hadřík a otřel mu čelo, aby mu zmírnil horečku. Znovu mu rozevřel oblečení, aby ho ani jeho váha netížila. Starý muž nyní na posteli napůl seděl, jelikož se mu v této poloze snáze dýchalo.

Brzy se znovu ozvaly kroky. Dveře do cely se otevřely a vstoupil opat. Převor musel počkat na chodbě, protože cely byly tak malé, že nepojaly víc než dva lidi, když jeden ležel na posteli. Opat se na bratra

Arnolda podíval a výraz v jeho tváři prozradil, jakou hrůzu a zděšení v něm vzbudil pohled na hrudník starého mnicha. Tiše si popovídal s ošetřovatelem a pak se obrátil na bratra Arnolda: „Bratře Arnolde, nemohu převzít odpovědnost za to, že si tě zde necháme v tomto stavu. Budeš muset do nemocnice/⁴ Na okamžik se zarazil a v hlubokém zamyšlení si ukazovákem a palcem promnul spodní ret. Vzápětí se na bratra Arnolda znovu zahleděl: „Bratře Arnolde, vzhledem k tvému stavu i vzhledem k tvému věku, budeš-li si to přát, zatelefonuji biskupovi a pak můžeme přijmout jeho rozhodnutí/⁴

„Nemůžu ani pomyslet, že bych to tu měl opustit. Je to můj domov. Hrozím se neznámých a nebezpečných nemocnic. Slyšel jsem o nich tolik špatného, že k nim vůbec nemám důvěru, a bez důvěry bych z jejich léčby stejně nic neměl. Celou svou víru vkládám do bratra ošetřovatele.⁴⁴

„Jak si přeješ, bratře Arnolde,⁴⁴ řekl opat, „neměl bych to před tebou říkat, ale nemohu si pomoci, musím s tebou souhlasit.⁴⁴

Opat opustil celu a spolu s převorem se odebrali do opatovy kanceláře, kde pak celé minuty telefonovali s biskupem z diecéze, pod niž klášter spadá. Často se ozývalo: „Jak říkáte, biskupe, jak říkáte. Ano, udělám to, na shledanou,⁴⁴ a následovalo zavěšení telefonu do vidlice.

Opat zůstal chvíli potichu sedět a pak se rozhodl. Poslal pro písaře, aby zaznamenal jeho diktát a připravil dokument, který bude muset bratr Arnold podepsat. Bude v něm napsáno, že odmítl odejít z kláštera

do nemocnice a že tak činí na vlastní odpovědnost, tudíž klášter nemůže nést odpovědnost za nic, co by se v důsledku tohoto rozhodnutí stalo.

Klášter se v zářivém světle úplňku skvěl chladnou bělostí. Načechrané pelášící mraky pádily měsíci přes tvář a propůjčovaly klášterní budově zlověstnou atmosféru. Měsíční svit se jasně odrážel od mnoha oken, takže se třpytila a jakoby mrkala na prolétající mraky. Někde ze tmy nahlas zahoukala sova a poblíž jemně šuměly vlny, jež prosévaly písek, dosahovaly co nejvýš a zase se stahovaly, aby zformovaly další vlnu.

V samotném klášteře bylo všechno zticha. Všechno oněmělo, jako by i budova věděla, že se sem plíží smrt, jako by čekala na mávání křídel anděla smrti.

Cas od času se odněkud ozývaly nejroztodivnější zvuky, jaké se vyskytují ve staré, stařícké budově, která již cítí váhu svých let. Často se dalo zaslechnout pe- lášivé cupitání nožiček pádících po naleštěné podlaze a sem tam nějaká myška vyděšeně vypískla. Jinak však byla budova tak tichá a klidná, jak jen stará budova může být. Z dále se ozval hukot vlaku uhánějícího po kolejích k velkoměstu.

Bratr Arnold ležel v bolestech na lůžku. Ve světle blikající svíčky viděl, jak na něj soucitně hledí bratr ošetřovatel. Zničehonic, tak náhle, až z toho bratr Arnold povyskočil, bratr ošetřovatel promluvil: „Bratře Arnelde, děláme si o tebe velké starosti. O tvou budoucnost. Některé tvé názory se příliš liší od ortodoxního náboženství. Jako by sis myslel, že nezáleží na tom, čemu věříš, hlavně, že věříš. Bratře Arnelde, měl by ses vyzpovídat. Mám ti zavolat zpovědníka, bratře Arnelde?“

Bratr Arnold mu odpověděl: „Bratře ošetřovateli, jsem se svým životem spokojený. Věřím, že přijdu do nebe. Řídím se svou vlastní vírou, která se nemusí nutně shodovat s tou z Bible. Věřím, že naše předepsaná víra, ortodoxní náboženství, je ve své koncepci příliš úzkoprsá." Tělo mu zachvátila bolest, až zalapal po dechu. Hrudník měl v jednom ohni, jako by mu do něj někdo zatloukal hřebíky, a myslel na hřeby, jimiž přibíjeli ruce a nohy Krista, a na bolest, kterou mu bodáním do těla působili vojáci na kříži.

„Bratře ošetřovateli," zvolal, „podáš mi krucifix, abych mohl políbit pět ran?"

Ošetřovatel zvolna vstal a přesunul se k hlavě postele bratra Arnolda. Pokřižoval se, poté zvedl ruku a uchopil krucifix, sundal ho a přitiskl ke rtům bratra Arnolda.

„Bratře ošetřovateli," zvolal s úžasem Arnold, „kdo jsou všichni ti lidé, kteří se kolem sešli? Aha, chápu, tady je má matka. Přišla mě přivítat ve větší realitě, ve větším životě. Je tu moje matka i můj otec, přišlo také mnoho mých přátel." Bratr ošetřovatel velmi spěšně vstal, vyšel ze dveří a rázně a ostře zatukal na dveře vedlejší cely. Zevnitř se ozval polekaný výkřik a téměř okamžitě se ve dveřích zjevil mnich s oholenou hlavou.

„Honem, rychle!" volal ošetřovatel. „Zavolej opata. Bratr Arnold nás opouští."

Mnich se nestihl obléct, ani si nazout sandály, rozběhl se chodbou a seskákával ze schodů. Brzy se vrátil s opatem, jenž sám čekal ve své studovně.

Bratr Arnold se divoce rozhlížel a ztrápeně vykřikl: „Proč se tak bojíme zemřít, přestože kážeme ná-

boženství? Proč to tak je, opate, proč se tolik bojíme zemřít?" Odpověď mu zarezonovala v mozku: „Arnolde, to zjistíš, až přijdeš za námi na druhou stranu života. Bude to brzy.“

Opat poklekl vedle postele, krucifix třimal ve zvednutých rukou. Modlil se. Modlil se o slitování pro duši bratra Arnolda, jenž se tak často odchyloval od předepsaného náboženství. Vedle postele mihotavě hořela svíčka. Její plamínek ještě zeslábl, lehký závan jej sfoukl a změnil v černý uhlík. Ten znovu vzplanul, takže ve světle oné osamělé svíčky bylo vidět, jak se bratr Arnold zvedá a volá: „*A June Dimittis, Nunc Dimittis*, nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova.“

Zasténal a padl na polštář.

Bratr ošetřovatel se pokřižoval a pronesl modlitbu k odchodu mrtvých. Pak se natáhl přes hlavu opata, jenž stále klečel, zavřel bratru Arnoldovi oči a položil na ně malé polštářky, aby zůstaly zavřené. Pod spodní čelist mu vložil pásku a zavřel mu ústa. Pak pásku svázal nahoře na tonzurované hlavě bratra Arnolda. Opatrně mrtvému mnichovi zvedl hlavu a ramena a odklidil polštáře. Ruce zkřížil bratru Arnoldovi na prsou. Níže provedl nezbytnou hygienu a pak přes mrtvý obličej bratra Arnolda přetáhl prostěradlo.

Opat se pomalu narovnal, vyšel z osamělé cely, zamířil do vlastní kanceláře a zaúkoloval jiného mnicha. Za pár minut začal vyzvánět zvon, aby oznámil odchod ze života do smrti. Mniši mlčky vstávali z postelí, oblékali si roucho a přesouvali se do kaple, aby se pomodlili za spásu zemřelého. Až bude sluníčko stoupat nad horizont, bude se konat zádušní mše. Přijdou

na ni všichni. A pak bude tělo bratra Arnolda zahalené v rubáši a s kapucí přehozenou přes obličej, s křížkem v ruce spočívajících na hrudníku, přeneseno ve slavnostním průvodu z kláštera po zahradní cestičce až do malého posvěceného koutku, který schraňuje již spoustu těl mnichů z dávno zašlých časů.

Na onen posvěcený pozemek se nyní ubírali dva mniši, aby zde vykopali hrob, ve kterém bude tělo bratra Arnolda spočívat až do konečného rozplynutí. Oba si na ramenu nesli rýč, mlčeli a přemýšleli. Říkali si, co asi následuje po tomto životě. Písmo svaté nás toho hodně učí, ale dá se na ně spoléhat úplně a stoprocentně? Bratr Arnold ke zlosti opata vždy říkal, že člověk nemá brát Bibli příliš vážně, ale spíš jako ukazatel cesty, jako nějakého průvodce či dopravní značku. Bratr Arnold často mluvil o tom, že život po životě je jen pokračováním života na Zemi. Zrovna přednedávnem seděl tiše a klidně v refektáři a před sebou měl neotevřenou láhev syčené vody. Najednou ji popadl a oslovil ostatní: „Podívejte se, bratři, tato láhev se podobá lidskému tělu, v němž sídlí duše. Jestliže odšroubuju víčko, začne bublat, ve vodě vznikne chaos a plyny a podobně jako lidská duše to všechno vyletí ven. Takto, mí bratři, opouštíme své tělo po smrti. Naše tělo je jen oblečením pro nesmrtelnou duši, a když je oblečení staré a obnošené, že sotva drží pohromadě, tak je duše opustí a jde jinam. A co se *jinde* bude dít? Mí bratři, to zjistí každý z nás, úplně každý, až přijde jeho čas.“ Bratr Arnold si nalil vodu do sklenice a okamžitě ji vypil: „Nyní se tělo, které bylo vodou, vytratilo, stejně jako se tělo, jež je naším tělem, nakonec vytratí do země a tam se konečně rozpustí na jednotlivé složky.“

Právě na to mysleli ti dva mniši, zatímco kráčeli po cestičce a rozhlíželi se po vhodném místěčku, kde vykopou hrob. Dva metry hluboký, dva metry dlouhý a metr široký. Beze slova se pustili do práce, ale nejprve pečlivě odstranili travnaté drny, které odložili bokem, aby jimi později mohli přikrýt čerstvý hrob.

V klášteře zatím přemísťovali tělo bratra Arnolda, aby to stihli, než se dostaví posmrtná ztuhlost, jelikož přenášet tělo dolů po točících schodech by pak bylo náročné. Čtyři mniši si připravili plátěné prostěradlo, jež bylo v každém cípu opatřeno držadlem. Opatrně na ně přesunuli tělo bratra Arnolda tak, aby byl přesně uprostřed plachty. Pečlivě k sobě přiložili boky prostěradla, aby do sebe mohla držadla nahoře a dole zapadnout. Opatrně zvedli tělo z postele, rozvážně s ním vymanévrovali ze dveří cely a s menšími potížemi se jim podařilo stočit je do chodby. Pohybovali se pomalu, přeříkávali přitom requiem a snášeli tělo ze schodů až do přístavku kaple. Uctivě umístili tělo na máry, upravili mrtvému bratrovi rubáš, aby přirozeně spadl, a na nohy mu navlékli sandály. Opatrně mu do mrtvých rukou vložili krucifix a ohleduplně přetáhli kutnu, aby skryla jeho tvář. Pak čtyři mniši zahájili samotářskou noční hlídku u mrtvého bratra, dokud se světlem nepřihlásil den, kdy se na jeho pověst konala zpívaná mše.

A tak bratr Arnold opustil své tělo. Cítil, že ho něco nese vzhůru. S jistou úzkostí pohlédl dolů a uviděl stříbřitě namodralou šňůru, která se táhla od jeho současného těla k oné zesinalé příšerné mrtvole na posteli dole. Kolem sebe částečně rozeznával obličej.

Opravdu to byla jeho matka? A to byl otec. Přišli že stínů, aby mu pomohli a vedli ho na jeho cestě.

Cesta vpřed byla temná. Připadala mu jako dlouhý, nekonečný tunel, nebo možná trubka. Vypadala jako trubka, již mniši při určitých příležitostech nosili v procesí a zvedali ji k oknům, aby do jejího ústí mohli lidé vyhazovat peníze, které pak sklouzly do sbírkového váčku dole.

Bratr Arnold cítil, že je onou trubkou pomalu posunován. Ten pocit byl zvláštní. Když sklonil hlavu, viděl, jak se stříbrná šňůra ztenčuje, až se přetrhla a pak už nebyla. Jako když se rozstříhne nějaká elastická páska, která se pak pružně stáhne pryč.

Při pohledu vzhůru mu připadalo, že vidí jasné světlo. Vzpomněl si, jak pomáhal v klášterní studně čistit vodní filtry. Když se tehdy podíval nahoru, zářivý kruh světla osvětloval vršek studny. Měl teď podobný pocit a také se mu zdálo, že je unášen vzhůru ke světlu. Přemýšlel, co bude dál.

Zničehonic se Arnold jako d'ábel vržený na scénu nějakým katapultem ocitl... Kde? Ocitl se v jiném světě, nebo na jiné rovině bytí. Chvilí nevěděl, o co jde. Světlo tam bylo tak intenzivní, že si musel zakrýt oči. Za okamžik si zkusil ruce z očí obezřetně sundat, takže mohl při pohledu před sebe slabě pronést: „To snad není možné!“ Po jeho boku se ozval pobavený smích, za nímž se otočil, a hleděl na člověka, který býval jeho otcem. „Tak, Arnolde,“ řekl ten muž, „tváříš se udiveně. Byl bych si myslel, že si to všechno budeš pamatovat. I když musím říct,“ usmál se smutně, „že i mně to trvalo dost dlouho.“ Arnold se rozhlížel. „Ohromený rozhodně jsem,“ řekl.

„Vypadá to tu jako

na Zemi, i když v mnohem lepší verzi, to zase ano. Jenže to tu vyhlíží jako svět pozemského typu a já si myslel, že přijdeme, nevím přesně kam, ale do nějakého abstraktnějšího světa.“ Ukázal na budovy a silnice. „Tohle vypadá jako snobská verze Země!“

„Arnolde, budeš se toho muset docela dost naučit nebo znovu naučit," poznamenal jeho bývalý otec. „Tvá vlastní studia, tvá vlastní dlouhá zkušenost tě měla přivést k přesvědčení, že pokud by nějaká entita, lidská duše, vystoupala z pozemského světa přímo do nejvyšších nebeských sfér, pak by to zcela zničilo její přičetnost. Změna by byla příliš krutá.“ Upřeně se na Arnolda zadíval: „Představ si skleničku. Úplně obyčejnou, bez stopky. Nemůžeš vzít studenou skleničku a vrazit ji do horké vody, protože by praskla. S mnoha věcmi je to podobné. Musí se na ně jemně, zlehýnka. Je-li někdo dlouhodobě nemocný a upoutaný na lůžko, též od něj neočekáváme, že jednoho dne z postele vyskočí a začne se procházet a běhat, jako by byl trénovaný atlet. A tady platí totéž. Pobýval jsi v drsném, krutém světě, na Zemi, vystoupal jsi vzhůru a tady jsi na jakémsi mezistupni. Na téhle zastávce si můžeš chvíli odpočinout a dát se do pořádku.“

Arnold se dál rozhlížel, kochal se krásnými budovami, zelení zeleně a stromy s neporušenými kmeny. Viděl, že se tu ptáci, ani zvířata vůbec nebojí lidí. Připadalo mu to jako svět harmonických vztahů.

„Nepochybuji, že brzy vystoupáš na vyšší roviny, ale než se o tom rozhodne, musíš do síně vzpomínek. Možná si tam vzpomeneš na svou minulou návštěvu tady.“

„Docela mě baví, jak říkáme *nahoru*,“ nadhodil Arnold. „Domníval jsem se, že nebeské a pozemské sféry či roviny existence, nebo jak jim chce kdo říkat, jsou provázané, a dokonce se nacházejí na tomtéž místě. Tak proč *nahoru*!“

Do toho vstoupil další člověk. Už dřív se na ně díval, ale nic neříkal. Nyní nesměle podotkl: „Je to nahoru, o tom není pochyb. Stoupáme vzhůru k vyšším vibracím. Kdybychom klesali k nižším vibracím, tak bychom se pohybovali dolů. A taková místa s nižšími vibracemi skutečně existují a lidé, kteří se na ně z nějakého důvodu musí vrátit, třeba na pomoc nějaké vyčerpané duši, by řekli, že na danou rovinu scházejí či klesají. Na tento mezistupeň se ovšem přichází ze Země. Chceme se dostat ze Země pryč, a kdybychom klesali, dalo by se říci, že se blížíme k zemskému jádru, ale to nikdo nechce. Takže je to *nahoru*, nahoru k vyšším vibracím, nahoru a pryč od středu Země, a ty, Arnolde, už brzy vystoupáš ještě výš. Vůbec o tom nepochybuji, poněvadž tato fáze je jen mezistupněm, odkud lidé stoupají na vyšší rovinu, nebo se vracejí na Zemi, aby se tam ještě více poučili. Ale teď už je načase vydat se do síně vzpomínek. Každý tam musí. Pojď tudy.“

Společně šli po velmi dobře udržované ulici, nebo to tak aspoň vypadalo. Nebyla tam žádná auta, žádné mechanicky poháněné prostředky, nic takového. Lidé se procházeli i zvířata se procházela, často spolu s lidmi. Arnold a jeho nový přítel brzy odbočili z velkých ulic a odbočili do jedné menší, na jejímž konci Arnold viděl spoustu zeleně. Šli dál a oba byli ponořeni do svých vlastních myšlenek. Brzy dospěli na konec

uličky, kde se před nimi otevřel nádherný, takřka divoký park s kouzelnými rostlinami a čarovnými květinami, jaké Arnold nikdy dřív neviděl. Ve středu parku stála obrovská kopulovitá stavba, jíž lidé říkali síně vzpomínek. Na chvíli se zastavili a užívali si pohled na zeleň, živé barvy květin a jasnou modř oblohy, jež se zářivě odrážela od hladiny klidného jezírka poblíž síně vzpomínek.

Jako jeden muž vykročil Arnold se svým novým přítelem na cestičku vedoucí k síni. Kráčeli spolu a možná přemýšleli o dalších lidech, kteří posedávali na lavičkách nebo polehávali na trávě. Všimli si, že do síně vzpomínek stále někdo vchází, a pozorovali ty, kdo už z nějakého skrytého východu vycházeli. Někteří vypadali šťastně, jiní se tvářili velmi zkroušeně. Arnold to všechno pozoroval a úplně se z toho rozechvěl. Co se děje v síni vzpomínek, co se stane jemu? Projde a vystoupá k vyšším vibracím, k abstraktnější formě života? Nebo bude seslán na Zem, aby zde znovu začal další život?

„Koukejme/⁴ drcnul do Arnolda jeho nový přítel. Ukázal jedním směrem a začal šeptat: „Vidíš je? Tyhle entity z mnohem vyšší roviny bytí přišly pozorovat lidi. Dívej se na ně.“

Arnold se podíval a uviděl dvě zářivě zlaté koule. Vypadaly, jako by byly stvořeny ze světla. Byly tak zářivé, že ani nedokázal odhadnout jejich skutečný tvar. Zlaté koule se vznášely jako zlaté bubliny v lehkém vánku. Vznášely se až ke zdi síně vzpomínek. Dotkly se jí a prošly jí, aniž by to stavbu nějak poznamenalo.

„Už musím jít,“ řekl Arnoldův přítel. „Ale ty buď dál veselý a nevzdávej se. TY se nemáš čeho bát, to je

jisté. Na shledanou. Až vyjdeš ven, už tu na tebe bude někdo čekat. Raduj se, netvař se tak zasmušile!“ Rázně se otočil a vydal se zpět.

Arnold se celý vystrašený vlekl ke konci cestičky, kde čekal vchod do síně vzpomínek. Pod impozantními kamennými schody se chtěl zastavit, aby se rozhlédl a vyhodnotil situaci. Jenže nakonec se vůbec nezastavil, jelikož ho nějaká síla začala kamsi táhnout. Vyběhl po schodech a zůstal stát těsně před ohromnými vchodovými dveřmi. Ty se náhle tiše otevřely a Arnold byl vstrčen dovnitř, vstrčen nebo vtažen, na tom nezáleží, zkrátka byl uvnitř a dveře se za ním zabouchly.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ticho, dokonalé ticho, ani hlásek, ani šelest, nic. Ticho tak mocné, že místo ovládla absolutní absence čehokoli jiného než ticha.

A temnota. Tak temná, že Arnold viděl věci v jakémsi zvláštním světle. Jeho oči byly předtím zvyklé na světlo, musely si tedy uložit nějaké světelné vzorce, protože nyní ho v hluboké temnotě pronásledovaly záblesky optického nervu.

Absolutní absence všeho. Arnold se pohnul a nedokázal říct, zda se pohnul. Všechno byla prázdnota, prázdnější než sám vesmír. Ale pak se náhle *někde* objevil mdlý světelný bod, z něhož jako jiskry z do- ruda rozžhavené podkovy, kterou zrovna kovář tepe, vystřelovaly modré paprsky. Světlo bylo modré, bylo bledě modré a ve středu postupně tmavlo na tmavě modrou. Šířilo se, stále bylo modré a pak Arnold uviděl svět, Zemi, již nedávno opustil. Jako by se vznášela v prostoru. Obklopovala ji hromada mračen, takže vypadala téměř jako balón z bavlny různých barev, černé mraky a bílé mraky a na okamžik zahlédl Saharu, nejspíš, nic než písek a spoušť. Pak skrze Zemi uviděl další světy, které se všechny prolínaly a přitom se ani jeden z nich nedotýkal. „Zbláznil jsem se,“ pomyslel si Arnold. „Mizím odtud!“ Udělal čelem vzad, že uteče. Uviděl za sebou dvě svítící koule. Díval se na ně a pak měl dojem: „Je to v pořádku, Arrolde. Víme o tobě všechno. Prošetřili jsme tvou minulost. V po

sledným životě sis vedl velmi dobře, akorát jsi byl tak líný, že jsi nepostoupil na vyšší církevní funkci. Ani ses to nesnažil vysvětlit. Byla to lenost, Arnoldo/⁴

Arnold zůstal zírat: „Ne, nemůžeš nás vidět. Máme jiné vibrace. Vidiš jen světelnou kouli a tak vůbec nevypadáme. Jestli si to přeješ, budeš brzy jedním z nás, ale netoužíš-li po tom, budeš se muset vrátit na Zemi a dokončit pár věcí, které jsi zatím nedotáhl. Například to, že jsi zůstal diákonem, přestože jsi to mohl dotáhnout mnohem dál.“

„Ale co jste zač?“⁴⁴ zeptal se Arnold.

„Ne každý ví, jak žije král,⁴⁴ myslela jedna koule. „Lidé mají o králích a královnách ty nejpodivnější představy. Myslí si třeba, že jejich život sestává z toho, že celý den sedí na zlatém trůnu s korunou na hlavě a drží žezlo a jablko. Jenže králové a královny tak vůbec nežijí. Podobně mají lidé na Zemi kopec divokých představ o bezprostředním životě po smrti. Myslí si, že existuje nějaké nebe s nebeskou bránou. Je to pravda. Nebe s nebeskou bránou skutečně existuje, ovšem pouze pro ty, kdo si myslí, že tomu tak je. V zemi, jež je ovládána myšlenkami, se lidé stávají tím, kým si myslí, že jsou. A pokud si někdo myslí, že je poletující anděl, tak bude kolem sebe vidět poletující anděly. To všechno je ale zbytečné a takový život není absolutně k ničemu. Proto fungují mezistupňové fáze, kde si každý může věci racionalizovat a vyjasnit.“⁴⁴

Pak to vypadalo, že spolu ty dvě koule komunikují, protože se výrazně pohupovaly a vibrovaly. Nato vzešla od jedné z koulí myšlenka: „Hodně se bavíme tím, že lidé na této rovině jsou tak spjatí se svými zvyky a návyky, že si kolikrát musí představovat i jídlo.“

A pak si představují, že ho konzumují. Viděl jsem," pokračoval telepatický hlas, „hodně zbožné lidi, kteří museli v pátek jíst rybu!"

„Svatá makrelo!" uteklo Arnoldovi. „To už je dost přitažené za vlasy, co?"

„Proč se ale lidi tolik bojí smrti?" zeptal se.

„Přestože jsem byl zbožný a dodržoval jsem všechna pravidla řádu, přísahám, že z umírání jsem byl vyděšený. Myslel jsem si, že na mě bude čekat Bůh a že bude připravený rozdrtit mě za všechna moje pochybení. Vždycky jsem dumal, proč se lidi smrti tolik děsí."

A znovu ten telepatický hlas: „Lidé se bojí smrti, protože nechceme, aby znali pravdu. Smrt je příjemná. Když člověk dospěje do posledních fází umírání, všechnen strach zmizí, veškerá bolest i utrpení jsou pryč. Lidé se však musí bát smrti, jelikož jinak by páchali sebevraždy a došlo by na masové sebevraždy. Kdyby věděli, jak je smrt příjemná a o kolik lepší je život zde, páchali by sebevraždy, a to by bylo hodně špatné. Chodí na Zemi jako děti chodí do školy a učí se. Děti musí chodit do školy a nesmí utíkat k radostem přírody. Takže lidé se bojí smrti až do poslední chvíle, dokud není jasné, že už zřejmě nemohou žít déle. Pak pochopí vřelost smrti i radost z ní."

„My ale chceme, abys materiální světy opustil a vyrazil s námi do světů duchovních," myslela jedna z koulí.

„Jenže pokud lidé nepotřebují materiální věci, proč je tu materiální nebe, i když jen imitované?" ptal se Arnold.

„Protože pro Nadjá či duši, nebo jak tomu chceš říkat, je důležité získat materiální zkušenosti. Při útra

pách na Zemi se člověk může tvrdě poučit během pár let, zatímco jako duch žijící v duchovním světě by taková poučení vstřebával celé eony času. Teď ti musíme ukázat tvůj minulý život. Dívej se!“

Svět před Arnoldem jako by se rozšiřoval, a to tak rychle, že si myslel, že přepadne přes okraj propasti (propasti ve vesmíru?) na otáčející se svět. Padal, nebo si myslel, že padá, tisíce kilometrů a pak zjistil, že se nachází jen metr Či dva nad zemí. Před sebou měl zvláště vyhlížející muže, kteří nejspíš bojovali na život a na smrt a třímali kopí, sekery, a dokonce klacky s těžkými kameny na konci. Arnold se na ně podíval a zaujala ho především jedna postava. Ta se náhle zvedla ze země, na níž ležela, a probodla kopím hrudník blížícího se nepřítele. Nepřítel se zhroutil k zemi do kaluže krve. „To byl zlý skutek, Arnolde,“ řekl hlas v jeho hlavě, „musel jsi žít mnoho životů, abys ho odčinil.“

Scénky pokračovaly dál od dob Asyřánů, přes různá období historie Země, až se konečně ukázal život, z něhož právě odešel. Arnold viděl své dětství a drobné prohřešky, jako když se vplížil do sousedova sadu nebo když si vzal pár drobných ze sklenice od mléka, které tam někdo nechal pro mlékaře. Viděl se, jak přišel do obchodu nakupovat a ukradl nějaké ovoce, třeba jablka, hrušky nebo banány.

Později spatřil sám sebe jako mnicha, jenž trpí nepřekonatelným strachem ze zkoušek na vysvěcení, a proto přijímá pohrdavý postoj, jímž maskuje strach z vlastní neschopnosti.

Pak se znovu viděl, jak umírá, stal se svědkem vlastní smrti i toho, jak stoupal stále výš a přistál na jiné rovině bytí.

„V tomto životě sis vedl velmi dobře,“ řekl hlas v jeho hlavě, „a byla by to pro tebe jen ztráta času, kdyby ses měl znovu vrátit do pozemské fáze. Myslíme si spíš, že se toho můžeš hodně naučit!“⁴

„Ale co mí přátelé tady?“⁴⁴ zeptal se Arnold. „Co můj otec a matka a spousta dalších lidí, které jsem dřív znal? Není to docela blbě přijít, využít jejich pohostinnosti a pak beze slova zmizet na vyšší rovinu? Co si o mně pomyslí?“⁴⁴

Hlas v jeho hlavě se skutečně zasmál: „Kdyby si zasluhovali, aby stoupali výš, Arnolde, už by tam vystoupali. Pokud nevyjdeš z této budovy v podobě, v níž by tě poznali, tak ocení, že ses dostal výš, na vyšší rovinu bytí. Až odtud vyjdeme, budeme pro ně my tři vypadat jako světelné koule. A poněvadž postřehli, že dovnitř vcházíme dva, a uvidí nás vycházet tři, poznají, že ta třetí koule jsi ty. Budou mít z tvého pokroku a povýšení radost. Také jim to dodá naději, že nakonec možná dosáhnou téhož.“⁴⁴

A tak se stalo, že si Arnold pomyslel: „Ano,⁴⁴ a pak si ke svému absolutnímu překvapení uvědomil, že se cítí zcela živě. Ze víc než kdy dřív překypuje životem, cítí se nabitý energií, a když se podíval dolů, už neviděl své nohy ani ruce. Ještě pořád byl vyvedený z míry, když zaslechl hlas: „Arnolde! Arnolde, teď jsi jako my. Podívej se na nás, ať víš, jak vypadáš. Jsme čistá energie a další energii čerpáme ze svého okolí. Můžeme se vrtnout kamkoli a dělat, cokoli nás napadne. A Arnolde, už nejíme jídlo, jak to znáš!“⁴⁴

Arnold měl pocit, že slyší zpěv, a přistihl se, že následuje své dva nové přátele skrz zeď síně vzpomínek. Mírně se pousmál, když zachytil, jak se někteří jeho kamarádi tváří poté, co si všimli, že ze síně vycházejí tři koule, přestože tam vstoupily jen dvě.

Zpěv se zintenzivnil, nastoupil pocit spěchu a rychlosti a Arnold si pomyslel: „To by mě zájímalo, proč to vždycky vypadá, že stoupáme vzhůru a nikdy neklesáme?“ Jakmile si to pomyslel, dostal odpověď: „Samozřejmě stoupáme vzhůru, k vyšším vibracím. Neslyšel jsi přece nikdy o klesání k vyšším vibracím, že ne? Stoupáme stejně jako na Zemi, chceš-li změnit svůj stav, a když se dostaneš ze Země, zase stoupáš. Je to správný směr. Kdybys klesal, dostal by ses blíž ke středu Země, čemuž se snažíme vyhnout. Ale dávej pozor, kam míříme.“

V tu chvíli Arnold zažil šok nebo snad otřes. Ten pocit nedokázal přesně popsat, ovšem kdyby o tom přemýšlel, pravděpodobně by to přirovnal k tryská- či, jenž prolomil zvukovou bariéru. Rozhodně to byl *zvláštní* pocit. Jako by vstupoval do jiné dimenze - a přesně to dělal. Když došlo k onomu náhlému otřesu, všechno kolem něj jako by náhle vzplanulo. Sledoval jiskrné barevné odstíny, jaké nikdy nezažil, a pak se podíval na dvě entity, které ho provázely: „Jé, vy jste lidi jako já!“

Druhý se zasmál: „Ale samozřejmě jsme lidé stejné podoby jako ty, co jiného bychom měli být? Velký plán vesmíru zajišťuje, že lidi musí přijmout určitou podobu, proto jsme všichni lidé, ať jde o podčlověka, běžného člověka nebo superčlověka - všichni máme stejný počet hlav, paží a nohou a v zásadě máme ten

týž mechanismus mluvem a tak dále. Zjistíš, že v tomto konkrétním vesmíru je vše vystavěno z uhlíkových molekul, takže ať se v tomto vesmíru ocitneš kdekoli, lidé i humanoidi jsou zde v zásadě stejní jako ty nebo my. Stejně tak zvířecí svět je v základu tentýž, kuň má hlavu a čtyři končetiny, stejně jako my, a koukni se na kočku - je to totéž: hlava, čtyři končetiny a ocas. Před mnoha lety lidé mívali ocasy, naštěstí už je nepotřebují. Takže si pamatuj, že ať se v tomto vesmíru dostaneš kamkoli, na jakoukoli rovinu bytí, každý tam má v zásadě stejnou podobu, jíž se říká lidská.“

„Ale, dobrý Bože, viděl jsem vás jako světelné koule!“ zvolal Arnold poněkud zmateně. „A teď vás vidím jako super, super-lidské formy, ačkoli kolem sebe pořád máte spoustu světla.“

Ti dva se zasmáli a odpověděli: „Brzy si na to zvykneš. Budeš na této rovině pobývat docela dlouho, poněvadž toho potřebuješ hodně udělat, a ještě víc naplánovat.“ Pak se nějakou dobu vznášeli. Arnold začínal vidět věci, které dřív neviděl. Ti druzí ho sledovali a jeden řekl: „Předpokládám, že tvůj zrak si zvyká na vidění věcí tady. Teď jsi v páté dimenzi, daleko od světa nebo roviny materiálních věcí. Tady si nebudeš potřebovat vymýšlet jídlo, pití ani jiné věci. Tady existuješ jako ryzí duch.“

„Jestli jsem ryzí duch a vy též,“ divil se Arnold, „jak je možné, že vás vidím v lidské podobě?“

„Víš, Arrolde, bez ohledu na to, čím jsme, pořád potřebujeme mít nějaký tvar. Někaký tvar jsme měli, když jsme byli kulatými koulemi plamenů, a když už teď zaměřuješ zrak páté dimenze, vidíš nás takové, jací jsme - v lidské podobě. Taky kolem sebe vidíš

rostliny, květiny a obydlí. Pro lidi z roviny, z níž jsme právě přišli, to ale není. Ne, že by sem nemohli přijít. Můžou, ale velmi vysoké vyzařování by je tu spálilo."

Vznášeli se nad tak krásnou krajinou, že se na ni Arnold nemohl vynadávat. Napadlo ho, že by pro něj bylo hodně těžké, kdyby se někdy musel vrátit na Zemi a popisovat, jaké podmínky panují tady. Na Zemi ani v rovině čtvrté dimenze vůbec neexistovala slova, jež by život v této páté dimenzi popsala.

„Co to dělají?" zeptal se Arnold a ukazoval na skupinu osob ve velmi útulné zahradě. Seděli v kruhu, a i když mu to připadalo absurdní, měl z nich pocit, že vytvářejí věci pomocí myšlenek. Jeden z jeho kolegů **Se** lhostejně otočil: „Ti? No, připravují věci, jež později vyšlou jako inspiraci určitým lidem na Zemi. Víš, tady vzniká spousta věcí, které lidem vkládáme do jejich tupých myslí, abychom se pokusili zvýšit jejich duchovní úroveň. Bohužel lidé na Zemi chtějí všechno použít k ničení, válkám nebo kapitalistickému zisku."

Teď svištěli vzduchem. Nebyly tam silnice, jak si Arnold překvapeně všiml, a proto usoudil, že veškerá doprava probíhá vzduchem.

Přiblížili se k dalšímu parku, kterým po cestičkách korzovala spousta lidí. „To aby se mohli procházet snáz, Arnolde," řekl jeden z jeho průvodců. „Chodíme pro potěšení a taky je to způsob, jak se někam dostat pomalu. Cesty máme proto jen tam, kde si můžeme užít příjemnou procházku - podél řeky nebo jezera nebo v parku. Normálně se pohybuje řízenou levi- tací jako zrovna teď."

„Ale kdo jsou všichni ti lidé?“ zeptal se Arnold. „Jsem úplně nesvůj z toho, že mám pocit, jako bych některé z nich poznával. Je to samozřejmě naprosto absurdní a dokonale směšné, protože prostě není možné, že bych někoho z nich znal... Nebo snad oni mě. Přesto mám velmi určitý a velmi nadpřirozený pocit, že jsem je už někdy viděl. Kdo to je?“

Průvodci se rozhlédli: „Aha, TIHLE! Ten, co mluví s tím velkým, byl na Zemi znám jako Leonardo da Vinci a hovoří s mužem, jenž se na Zemi proslavil jako Winston Churchill. Tamhle,“ ukázal na druhou skupinu, „najdeš Aristotela, který na Zemi pobýval před mnoha lety a proslul jako otec medicíny. Dostával se sem hrozně těžko, neboť se mělo za to, že místo toho, aby se choval jako pravý otec medicíny, na mnoho let zdržel pokrok.“

„Jak je to možné?“ zeptal se Arnold s pohledem na skupinu.

„Víš, o Aristotelovi se tvrdilo, že ví všechno, co o medicíně a lidském těle vědět lze. Proto bylo zločinem proti tak skvělému člověku vystoupit a jeho slova zpochybňovat. Bylo uzákoněno, že pitva těla nebo jiné zkoumání anatomie je zločin, a kdo se jej dopustí, vyslouží si trest smrti, protože by tím urazil Aristotela. Pokrok lékařství to zbrzdilo na stovky let.“

„Dostane se sem nahoru každý?“ zeptal se Arnold. „Ptám se, protože to nevypadá, že by tu bylo moc lidí.“

„Samozřejmě že se sem všichni nedostanou. Vzpomínáš si na staré přísloví, že mnoho je povolanych, ale jen málo vyvolených. Hodně duší odpadne cestou. Tady nahoře se pohybuje jen zlomek lidí velmi pokročilé

mentality nebo spirituality. Jsou tu ze speciálního důvodu, a tím je snaha popohnat pokrok lidstva na Zemi.“ Arnold se zatvářil zasmušile. Přepádl ho šíleně nepříjemný, provinilý pocit. Pak pokorně přiznal: „Myslím, že došlo k omylu. Jsem jen chudý mnich, ani jsem nikdy o nic víc neusiloval. A jestli tvrdíte, že se tu vyskytují lidé s mimořádnými mentálními či duchovními kvalitami, pak jsem se tu musel ocitnout omylem.”

Oba průvodci se na něj usmáli. „Lidé, kteří jsou po duchovní stránce dostatečně vyspělí, se obvykle v hodnocení sebe sama mylí. Prošel jsi nezbytnými testy a podrobně byla prověřena i tvá psyché. Proto jsi tu.“

Pádili dál. Příjemnou zem nechali za sebou a stoupali tam, co by v jiném plánu Arnold označil za vysočinu. Uvědomil si, že se zdokonalujícím se duchovním zrakem a vhledem páté dimenze už by nebyl schopen komukoli dalšímu vysvětlit, co se děje. Než přistáli ve velmi zvláštním městě, napadla ho ještě jedna otázka: „Povězte mi, když sem lidé ze Země přicházejí, stává se někdy, že se pak na Zem vracejí?”

„Stává. Za velmi zvláštních okolností a týká se to velmi speciálních lidí, kteří byli vybráni, aby tam sestoupili. Nejprve musí na nějakou dobu vystoupat, aby mohli být zpraveni o aktuálním stavu na Zemi a získali pokyny, co tam mají lidem vyřídit.”

Všichni tři se snesli k zemi, jako by byli spoutáni neviditelnými pouty, a Arnold vstoupil do čerstvé fáze bytí, která už je mimo lidské chápání či uvěření.

SEN STARÉHO AUTORA

Spisovateli se zdál sen, že sedí opřený o polštář na starém nemocničním lůžku a na klíně má malý psací stroj. Víte, který? Ten kanárkově žlutý. Věnoval mu ho dávný přítel Hy Mendelson. Je to pěkná lehká věcička, která při správném používání docela vesele klope.

Slečna Kleopatra se majestátně natáhla vedle něj. Snila o tom, o čem jen siamské kočky mohou snít, mají-li nacpané břicho, je jim teplo a příjemně. Slečna Kleo, abychom to nepřeháněli se zdvořilostí, chrápala jako starý trombón (pokud tedy trombóny chrápou). Klapání psacího stroje, do něhož pisatel neodborně ťukal, znělo nudně a monotónně, zatímco hluk dopravy zvenčí připomínal včely na letní květinové louce.

Starého autora trápil šílený bolestivý pocit, jako by ho do různých částí těla píchaly klacíky nalámané na otop a dráždily mu tím tlakem nervy. Nemohl se hnout, protože jako paraplegik nemohl používat nohy. Ale ono by to stejně nešlo, protože by to znamenalo, že slečně Kleopatře naruší krásný sen (spanilá kočička jako Slečna Kleo má vždycky krásné sny), a to se nesmí. Konečně bolest polevila, psaní se zpomalilo a starý pán mohl trochu přisně pronést: „Zmiz mi z očí, ťukatúro, mám tě plné zuby.“ Přesunul stroj na stolek vedle postele. Schoulil se nazpět, jak nejpohodlněji to šlo, zavřel oči, a jakpozději sdělili dva neobjektivní svědci, i on chrápala. Údajně pronikavě, skřípavě a chraplavě. Každopádně ale chrápala, a poněvadž

chrápal, tak určitě usnul.

Ve snu se mu před očima vykreslovaly nejrůznější obrazy. Snil o tom, že se vznáší nad ulicemi, a přestože věděl, že je to jen jeho astrální podoba, pomyslel si: „Bože můj, doufám, že mám na sobě pyžamo!“ Ono. totiž hodně lidí při astrálním cestování zapomíná, že v civilizovaném světě je zvykem kousky oblečení zakrývat alespoň určité části těla.

Starý autor se vznášel a poté zničehonic ztuhl. Kde se vzalo, tu se vzalo, vyřítilo se po cestě auto a v tomto případě by se dalo docela výstižně dodat, že jelo *d'ábelsky rychle*. Byl to dvoumístný kabriolet, jeden z těch rychlých anglických vynálezů jako Austin- Healey, nebo Triumph, nebo něco takového. Svištěl si to po silnici a jeho řidička (mladá žena) se řízení příliš nevěnovala. Vlály za ní dlouhé vlasy, které si musela skoro pořád odhrnovat z čela, aby jí nebránily ve výhledu. A tak se stalo, že přesně v okamžiku, kdy měla pravou ruku zvednutou, aby odsunula zavazující pramen, vynořila se z křižovatky stará těžkotonážní rachotina a zastavila se - v cestě!

Ozvalo se jediné hrůzostrašné ŘACH a drásající zvuk kovu se v podstatě velmi podobal tomu, když v ruce rozmáčknete krabičku sirek. Starou kraksnu náraz několik metrů postrčil. Z místa řidiče vystoupil muž, předklonil se a v šoku se na silnici vydatně vyzvracel. Jeho obličej zděšením získal odstín purpury, pokud víte, co je to purpura. Pokud nevíte, tak vypadal, jako by měl mořskou nemoc nebo jako by trpěl nevolností v letadle, i když tady konkrétně šlo o *au- tonevolnost*.

Odevšad se sbíhali turisté se zvědavýma očima a spadlou čelistí. Z oken koukali čumilové a kluci pádili za roh zavolat na své kamarády, aby se běželi podívat na *parádní bouračku*.

Jeden muž zavolal policii a brzy se ozvala kakofonie zvuků ohlašující, že se blíží policie a sanitka, aby posbírali, co tam po nehodě zůstalo a opravdu to byly jen zbytky! Nejprve smykem zastavilo policejní auto, načež v těsném závěsu přifřela a smykem zastavila sanitka. Ze svých vozů vyskočili dva policisté a dva sanitáři. Sběhli se u obou aut.

Nastal shon, strkanice a křik. Jeden policista odspěchal do svého vozu, popadl vysílačku a zuřivě se domáhal odtahového vozidla. Křičel tak nahlas, že vysílačku skoro nepotřeboval. Už tak ho muselo slyšet celé město.

Ze vzdálenějšího konce ulice se vynořilo blikající žluté světlo a přihršel odtahový vůz. Přijel jednosměrnou v opačném směru, ale to bylo v pořádku, v krizových situacích se to tak dělá. Odtahový vůz se na silnici elegantně obrátil, zacouval k vraku a o pár decimetrů vymazlené autíčko (Austin-Healey, Triumph nebo co to bylo) popotáhl. Zastavil se a na zem vypadlo tělo mladé ženy. Ještě sebou mírně škubalo v posledních projevech odplouvajícího života.

Starý autor se nad ní vznášel a vydával při tom astrální zvuk, který by šlo interpretovat asi jako: „Tsk! Tsk!“ Když se na ženu podíval, zjistil, že se nad jejím téměř mrtvým tělem vytváří mrak. Stříbrná šňůra spojující její astrální tělo s fyzickým se ztenčila, až praskla a starý autor sledoval přesnou astrální repliku těla mladé ženy. Vydal se za ní a zavolal: „Haló, slečno! Slečno, zapoměla jste si spodňáry!“ Jenže pak si vybavil, že

mladé ženy dnes nejspíš nenosí spodňáry, ale kalhotky, tanga nebo kdovíco ještě a uvědomil si, že přece nemůže za mladou ženou běhat a říkat jí, že ztratila kalhotky, podprsenku a tak vůbec. Nato se upamatoval, že je paraplegik, jenže v tom vzrušení zapomněl, že v astrálním světě paraplegikem není. Mladá žena zatím plula vzhůru do nebeského království.

Dole chlapi z odtahovky řešili a drhli cosi, co mohlo být pár lahví kečupu nebo skleniček malinového džemu. Přijeli hasiči, zapojili vodu a spláchli cestu i kaluž krve a benzín.

Následovalo brblání a filozofování, totéž pořád dokola, až ten pohled starého autora unavil. Plechovky půjdou do plechu. A dost. Vzhlédl právě včas, aby spatřil, jak pozadí mladé ženy zahaluje mrak. Vydal se za ní.

Takhle by si člověk mohl docela pěkně užít nějaké horké letní odpoledne, říkal si. Díky bohatým zkušenostem s astrálním cestováním vyrazil vzhůru a ještě výš, až mladou ženu dostal (to neměla být slovní hříčka!) a předstihl ji.

Pro svět byla mrtvá, ale pro *druhou stranu* živá, a starého autora vždycky bavilo sledovat nováčky, jak se blíží k metaforické nebeské bráně. Pokračoval do říše, již někteří označují za *druhou stranu* a jiní za *očistec*, která však ve skutečnosti funguje jen jako *přijímací kancelář*. Mladá žena si to šinula přímo po prostředku silnice. Když si ho u krajnice všimla, nadskočila metr do vzduchu a zase přistála na zemi.

Odněkud se vynořil muž a zavolal na ni: „Nový přírůstek?“ Žena se na něj s pohrdáním podívala a odvrátila hlavu. Znovu na ni houkl: „Haló, slečno, co vaše oblečení?“ Mladá žena se na sebe zděšeně podívala

a půvabně zrůžověla. Bylo to pěkné červenání, jež se rozšířilo po celé její krásné postavě, zezadu, zepředu, shora, zdola i na bocích. Pohlédla na muže a pak na starého autora, ano, i on byl muž! A pak se rozběhla, hlasitě přitom po hladké silnici dusala.

Spěchala, až se ocitla na křižovatce. Zastavila se a mumlala si: „Doprava nezahnu, protože napravo jsou konzervativci. Radši zamířím doleva, třeba skončím s nějakým dobrým socialistou/⁴ A tak pádila doleva. Nevěděla, že obě cesty vedou na totéž místo (jako v té staré písničce ze skotské Vysočiny, kde *se ty vydáš horní cestou a já dolní a ve Skotsku budu před tebou*). Byl to experiment. Strážný anděl zapisovatel (byl rád, když se mu tak říkalo), jenž zaznamenává dobré a špatné skutky, si podle toho udělal představu, jaký člověk před něho předstoupí. Žena zpomalila, až už skoro jen šla. Starý autor znalý praktik astrálního světa se za ní jen vznášel, užíval si tu scénu. Mladá žena se zastavila. Tyčilo se před ní několik třpytících se bran, nebo jí to aspoň jako brány připadalo, poněvadž byla přednastavena na to, aby věřila v nebe a peklo, nebeskou bránu a podobně. Vyšel pohledný starší anděl, otevřel bránu a řekl: „Chcete vstoupit, slečno?“ Věnovala mu krátký pohled a vybafla: „Neříkejte mi *slečno*, pane, jsem *paní*. Zapamatujte si to.“ Hodný starší anděl se usmál: „Hm, takže vy patříte k TAMTĚM? Myslel jsem si, že jste slečna, protože vám chybí šaty, víte?“ Mladá žena se znovu začervenala a starší anděl se za- křenil do dlouhých vousů: „Ale tak ze mě nemusíte být nervózní, mladá paní... Protože já už jsem viděl všechno, zezadu, zepředu i všechno ostatní. Prostě vejďte, strážný anděl zapisovatel už vás čeká.“ Otevřel

bránu o trochu víc, takže vstoupila, a on za ní pořádně zabouchl. To bylo zbytečné gesto, pomyslel si starý autor, zatímco se vznášel nad bránou. Zeje starý anděl andělem poznala podle toho, že měl na sobě hezký župan a z ramenou mu trčela křídla, která při chůzi zlehka mávala. Chvíli ji vedl po úzké cestičce až ke dveřím: „Půjďte dovnitř, vydáte se po chodbě rovně, až najdete anděla zapisovatele. Sedí v síni až na konci chodby. Měla byste na něj být milá. Moc se mu neposmívejte ani příliš netrvejte na *té paní*, nebo vás pošle do spodních krajin, a co on řekne, to platí a konec zvonec.“

Odvrátil se a takřka narazil do starého autora, jenž ho pozdravil: „Ahoj, tatíku, tak došel další kousek, co? Pojd'me spolu dovnitř, pobavíme se.“

Strážce brány souhlasil: „Máš pravdu. Dnešní kšefty jsou docela nuda. Tolik spravedlivých už přišlo, že mě přestává bavit pouštět je dál. Jdu s tebou, už se na tu legraci těším. Ostatní mohou chvíli počkat.“

Tak anděl z brány smrti a starý autor kráčeli bok po boku dlouhou chodbou a pak se ve velké síni na jejím konci posadili na astrální sedadla. Zaměřili se na mladou ženu, která se nervózně ošívala, když se blížila k andělu zapisovateli.

Zapisovatel byl spíš menší a obtloustlý. Křídla mu moc neseseděla, jelikož když mluvil, až moc o sebe ťukala. Asi jako když mluví stařena, jíž klapou zuby a hrozí, že jí vypadnou. Takový byl anděl zapisovatel - pokaždé, když pohnul křídly, to v nich cuklo, a aby to bylo ještě horší, jejich horní část mu skoro pořád s'ú- kávala z hlavy svatozář. Mladá žena na něj ohromeně zírala, neboť svatozář mu na hlavě držela v podstatě

jen díky páskům izolepy. Popotáhla a pomyslela si, že je to *fakt dost divný*. Zapisovatel se jí zahleděl do obličeje (poté, co si prohlédl všechno ostatní) a zeptal se: „Datum úmrtí? Kde jste zemřela? Kde zemřela vaše matka? A kde je teď váš otec, v nebi, nebo v pekle?“

Žena nepřestávala popotahovat. Postupně ji to všechno děsilo a pak jí bylo trapně, jak se na ni lidi dívali, a navíc ji nějaký pyl z květin na nebeských polích lechtal v nosních dírkách. Zničehonic šíleně kýchl, až andělu zapisovateli málem sfoukla svatozář. „Pardon/⁴ řekla zahanbeně, „takhle kýchám vždycky, když ve vzduchu ucítím něco nezvyklého.⁴⁴

Anděl brány smrti se sípavě uchechl: „No co už. Tady ten,⁴⁴ ukázal palcem na zapisovatele, „tak trochu smrdí. Málokdo si nekýchne, když si k němu čuchne.⁴⁴

Strážný anděl zapisovatel listoval v papírech před sebou a mumlal si: „Ano, datum smrti, datum toho, datum onoho. O to nestojíme. Sice jsem se zeptal, ale jestli mi tady mladá žena ty informace poskytne, budu až do večera papírovat. Ach jo, byrokracie.⁴⁴ Vtom se znovu zadíval mladé ženě do očí: „Přinesla jste mi nějaké špačky? Pokouřil bych si. A to vám povím, to je dost divné. Když sem nahoru lidi přijdou, vždycky ze všeho nejdřív zahodí nedopalky. Tam dole, v pekelných čtvrtích, je jim mnohem líp, protože tam kouří skoro všichni, samozřejmě než skapou.⁴⁴

Mladá žena v narůstajícím ohromení potřásla hlavou, aby naznačila, že nemá ani cigarety, ani nic jiného, co by se dalo kouřit. Tak zapisovatel zavrčel: „Kde jste zemřela? Měla jste dobrého pohřebáka?⁴⁴ Pohledal v papírech a vyndal kartičku s nápisem *V Kopáč, Po- hřebejvšem, spol. s ručením neomezeným. Pochování*

naše specialita. Kremace pro vaše pohodlí „Tadyhle/⁴ řekl, „tam jste si to měla zařídit. Přichází k nám hodně jejich klientů a my hned poznáme, že s nimi bylo pěkně zacházeno. To víte, díváme se jim na jizvy.⁴⁴

Mladá žena tam postávala, ale když mu koukla pod ruce, naštvane vykřikla: „To snad ne!⁴⁴ Zlobila se: „Máte mě na tom formuláři jako slečnu. Já nejsem slečna, jsem paní. Požaduji, abyste to hned teď opravil, tuhle diskriminací si nenechám líbit. Oddychovala a celá zrudla. Že zčervenala, bylo poznat snadno, protože nebyla oblečená. Proto taky zčervenala úplně celá a zuřivě dupala nožkami. Anděl zapisovatel se pokusil okonejšivězvuky: „Ale no tak, uklidněte se. Klid... Víte, kde jste, ne?⁴⁴ Pak našpulil rty, mírně povystrčil jazyk a posměšně si odříkl: „Milá slečno, my tu paní neuznáváme. Už jste se rozhodla, kam půjdete? Poněvadž žádná sufražetka, ani novinářka do nebe nesmí. Každá taková kvapem valí na pekelná pole. Takže, slečinko, začněte šoupat nohama. Pošupajdíte dolů. Zavolám Luciperovi, že jste na cestě. Nezapomeňte ho ode mě pozdravovat, protože tak trochu soutěžíme, kdo dokáže tomu druhému vzít víc pacientů. Vy však jste pekelná výhra, jste totiž sufražetka!⁴⁴ Otočil se a natáhl se po odpadkovém koši. Zmačkal její formulář, vyhodil ho, nato si pečlivě uklidil stůl a vyndal čerstvou sadu lejster.

Žena se nejspíše rozhlédla a pak oslovila starého autora: „Že tady ale jsou neochotní, vidíte? To je taková diskriminace. Až se setkám s vedením, rozhodně si budu stěžovat. Jak se odtud dostanu do toho pekla?⁴⁴

Starý autor se na ni podíval a pomyslel si, že je škoda, že musí do pekla. Určitě jí tam za tu špatnou náladu a všeználkovství dají pucunk. Ale poradil jí:

„Ono je jedno, kudy půjdete. Všechny cesty vedou do pekel. Až na jednu, a tu jste zrovna minula. Takže prostě běžte po cestě, povede z prudkého kopce.“

Mladá žena popotáhla: „Tak fajn! Neotevřete mi snad dveře? A to si říkáte gentleman?" Starý autor a strážce portálu smrti na ni užasle zírali, až si strážce rýpl: „Patříte přece k těm svobodomyšlným. Kdybychom vám otevřeli dveře, ještě řeknete, že vás ponižujeme a omezujeme vaše práva, konkrétně tedy právo na to, že si ty zatracený dveře můžete otevřít sama!" Nato se na patě otočil a odpěchal za svými povinnostmi u brány, protože už se zase někdo dobýval dovnitř a cloumal mřížemi.

„Pojďte," nabídl se starý autor, „ukážu vám cestu. Mám tam dole docela dost přátel a samozřejmě ještě více nepřátel. Až tam dojdete, dávejte si pozor. Lidi z médií tvoří takových padesát procent tamní populace a oblíbení tedy nejsou. Tak pojďte."

Šli spolu po cestě, která ženě připadala takřka nekonečná. Vtom se starého autora zeptala: „Copak tu není žádný rychlý přepravní systém?"

„To ne," řekl starý autor, „rychlý přepravní systém tady není potřeba, protože každý jde do pekla tak rychle, jak může. Podívejte se na lidi na Zemi," a dloubl do ní, aby se podívala přes okraj cesty, kde ke svému úžasu zjistila, že se dívá dolů na lidi na Zemi. Starý autor pokračoval: „Podívejte se na toho muže za velkým stolem. To bude nějaký šéfredaktor nebo něco takového. Nebo možná," odmlčel se a prsty si projel vousy, „mám to, vím přesně, co je ten dole zač," zvolal vzrušeně. „Je to autorův agent. Až se dostanete do spodních krajín, mohla byste nabrat lopatu horkého uhlí a hodit ji na něj. Třeba ho to *nažhaví*.“

Silnice se zatočila a před dvojicí se zjevily žhavé krvavě rudé brány pekelné vystřelující jiskry do temnoty. Když k nim scházeli, mladá žena postřehla, jak jeden opravdu žhavý ďábel popadl svůj trojzubec a pár azbestových rukavic. Rychle šije natáhl, vzal za kliku na bráně a otevřel ji k sobě, dýmající a vysílající spršky jisker. „Pojďte, zlatíčko,“ vyzval mladou ženu, „už na vás čekáme. Bude párty. My tady víme, jak se chovat k žínkám, jako jste vy. Brzy vás naučíme, že jste žena, a nejen sufražetka. Naučíme vás, že jste echt sex symbol.“ Otočil se a tlačil mladou ženu před sebou, hroty trojzubce jí docela jemně přiložil na zadek. Vyskočila do vzduchu, vydala děsuplný skřek, nohama kmitala, jako by běžela, až znovu dopadla na zem. Ďábelský vrátný se obrátil na autora: „Ne, ne, starý brachu, ty sem nemůžeš, ty už sis pekelné časy odbyl na světě. My teď některým tvým perzekutorům a pomlouvačům dáme pokouřit. Ty se vrať a rozdmýchej ještě nějaký konflikt. Chceme víc obětí, ať má kdo nabírat uhlí a vynášet saze. A teď padej!“

A tak mladá žena zmizela starému autorovi ze snu. I z našich stránek se vytratí a my se můžeme jen dohadovat, možná lascivně, možná toužebně, jaký byl osud tak mladé ženy s křivkami na správných místech, která byla odsouzena do tak nádherně pekelného prostředí, ačkoli sama musela uznat, že na to, aby si zasloužila do nebe, nebyla dost hodná.

Starý autor začal znovu stoupat po cestě, oči i uši měl dokořán a číhal na pohledy a zvuky, j[^] tvořily významnou součást života v pekelné části druhé strany. Jak se tak rozhlížel, byl si vědom infema za sebou. Do nebe tam vystřelovaly ohnivé chuchvalce a jakési ohňové koule,

kteře tak efektně působí při ohňostroji. Jedna za druhou je následovaly spršky jasných jisker, opisovaly parabolu a znovu klesaly. Průběžně se ozývalo hučení, ječení a výkřiky a vůbec byla celá oblast prodchnutá maximálně nepříjemným odstínem rudé barvy. Starý autor se znovu otočil zády, když vtom se ozvalo cvakání otevírané rudé žhavé brány a volám:, Autore! Autore!“ Z brány se vyvalila pekelná banda (jaká škoda, že to nebyla nebeská horda!) a mazala do kopce:, Autore! Autore!“

Starý muž povzdechl, připravil se na to, že by mohly jeho kalhoty přijít k úhoně (kdyby na sobě nějaké měl), a obrátil se. Kvůli čtenářkám bych teď měl vyjasnit, že sice neměl kalhoty, ale vhodnou róbu na sobě měl. Takže klidně mohou číst dál.

Zatímco scházel z kopce, viděl, jak na něj mávají, gestikulují a volají. Posadil se na lavičku a hned zase kvapně vyskočil, jak byla rozpálená. V bráně se zjevil ohromný muž s párem dokonale naleštěných rohů. Měl ocas s hrotem na konci a velmi atraktivní modrou mašlí. Modrou si nejspíš zvolil jako kontrast vůči převažující rudé atmosféře. Vyšel a pozdravil starého autora: „Já bych vás tady docela potřeboval, to přece víte. A rozhodně bych vám nabídl hodně dobrou práci. Co vy na to, co?“

Starý autor se rozhlédl a pak odpověděl: „To nevím, je to tu fakt zatracená žumpa.“

Satan se zatvářil ještě víc satanisticky a třískou ze staré rakve, o kterou cestou ven zakopl, se začal šťourat mezi zuby. Jak se v nich šťoural, dřívko se ožehlo a vystřelilo drobné jiskřičky, jak to tak u zpráchnivělé- ho dřeva bývá. Některé jiskry letěly směrem ke starému autorovi, jenž jim svižně uhnul z cesty. Satan řekl:

„Píšete d'ábelsky dobře, staříku, a to já chci. Fakt bych to tu s vámi zvládl a mám vám hodně co nabídnout. Co chcete - dámičky nebo panenky, nebo jak jim říkáte? Chlapečky? Nezvracejte mi tady, jinak to tu zase zasmrádne tiskem. Nebo co jiného chcete?“

Starému autorovi se při myšlence na nabízené chlapečky skutečně udělal špatně, ale pak pomyslel na dámičky, panenky, ženský a tak, ovšem ani to ho moc nelákalo. Každý koneckonců ví, jaké potíže mohou ženy nadělat.

„Už to mám!“ řekl d'ábel s leskem v oku. „Vím, co byste rád! Co takhle bandu sufražetek, které byste pak mohl poučit, že tohle hnutí za osvobození žen je fakt hloupé. Fakt, můžu vám dopřát takových dámiček, kolik budete chtít. Některé z nich jsou lidsky dost hrozné. Stačí říct a budete jich mít, kolik libo.“ Starý autor zaúpěl: „Ne! Nechci žádné sufražetky. Pošli je co nejdál, ať mi jdou z cesty!“

Satain se hlasitě zasmál a v oku měl vskutku d'ábelský lesk, když křičel: „Já vím, už to mám! Co takhle pár lidí z médií, s těma byste si užil peklíčko. Mohl byste je nechat napsat pár žhavých slov a pak byste je mohl přinutit, aby je sežrali. Jo, tak tohle by vás sem dostalo. Užijte si legrace s novináři, oni už šli s vámi užili. Co vy na to, stařečku?“

Starý autor znovu potřásl hlavou. „Ne, s těmi podlidmi nechci mít nic společného. Jsou jednoznačně odporní a měli by ti sloužit jako pokojské, služebníci, nebo jak jim chceš říkat. Radši mě od nich drž dál, nesnáším je. Rád bych jim pod vroucím kotlem škrtnul sirkou.“

Ďábel se posadil na dosud nedotčené místo a zpod zadku mu vystoupala pára. Zkřížil nohu přes nohu a ocasem mával podle intenzity svého myšlení. Náhle vyskočil a triumfálně zvolal: „Už vím, mám to!“ křičel. „Co takhle pořídit pěknou jachtu nebo šlapadlo, o to jste se vždycky zajímal? Pořídil bych vám vaše vlastní! Posádku vám pekelně namíchám a vy si budete ďábelsky užívat na žhavých jezerech. Můžete si uzurpovat Rudé moře jako svoje hřiště. Zrudlo lidskou krví, víte, bude se vám líbit. Žhavá vašeň chutná fakt dobře.“

Starý autor se s odporem podíval dolů: „Ďáble, vypadá to, že toho moc nevíš. Nedochozí ti, že kdybych měl šlapadlo, byl bych v teplé vodě, protože Rudé moře lidské krve tak akorát začíná vřít? Neuvařil bych sejaktažába?“

Ďábel se zasmál: „Děláte z komára velblouda. Na co si stěžujete? Tady dole bychom vaše stížnosti mohli pěkně zpracovat. Tak na co si stěžujete teď, když se v horké vodě vaříte celý život, ne? Byl bych řekl, že už jste si zvykl!“

Starý autor přešlapoval v horkém písku, kreslil do něj nějaké vzorce a ďábel se díval a ječel bolestí, protože v nich poznával různé náboženské symboly jako třeba tibetské kolo života a tak dále. Kvílel bolestí a poskakoval, až náhodou dopadlo jedno jeho kopyto na jeden ze symbolů, což ho katapultovalo do vzduchu, jen to zasvištělo, a satan zmizel rovnou za žhavou radou bránou. Naposledy ho viděli letět směrem k Rudému moři lidské krve. Starý autor byl tak ohromen, že se znovu posadil na lavičku a vyskočil mnohem rychleji než ďábel, poněvadž sedátko bylo žhavé, a poté, co na něm seděl ďábel, bylo ještě žhavější. Oprášil si doutnající hábit a rozhodl se, že

je načase zmizet. Peklo pro něj není. Znovu se jal šplhat do kopce, pryč od té hrůzy a děsu. Tentokrát mnohem rychleji.

Nahoře na kopci potkal strážce pekelných jam, který ho přívětivě pozdravil: „Zdar, otravo, tímhle směrem jsem moc lidí jít neviděl. Obvykle chodí tudy. Musíš být moc dobrý, že ti to prošlo.“ Pak se na starého autora podíval a řekl: „Jasně, už tě poznávám. Ty jsi nějaký lišák! Pišeš ty Rampový knížky, co? No, tak to nejsi žádný náš kamarád. Mnoha špatným duším jsi pomohl, aby k nám nedošly. Tak odsud radši zmiz, poněvadž nechceme, aby se ti do cesty připletlo něco zlého.“ A než udělal autor první krok, strážce na něj zavolal: „Ještě moment, něco ti musím předvést.“ A ukázal na jakýsi podivný přístroj za sebou: „Podívej se do něj, uděláš si o pekle pěkný obrázek. Je to pecka. Uvidíš nejrůznější ohrady. V jedné jsou vydavatelé, v další agenti, novináři ve třetí a tamhle nalevo máme sufražetky. Vedle máme speciální výběh pro staré odporné snoby a víš, ti se s nikým nebratříčkují. Ale pojď, podívej se sám.“

Starý autor se k přístroji nesměle přiblížil, ale když ucítil horko vycházející z kukátek, rychle si to rozmyslel. Beze slova se otočil a šel dál svou cestou do kopce.

Nahoře už zase uviděl nebeskou bránu. Její strážce se ji právě chystal zavřít a dát na petlici. Zamával: „Čáo, chlape, jak se ti líbilo v pekle?“

Starý autor mu taky zamával: „Nelíbilo, je tam děs- nej vzduch.“ A strážce na to: „Tady na nebeském vzduchu je to horší, protože si musíme dávat pozor na pusy. Žádná sprostá slova, jinak musíme dolů do jámy a přilepit si jazyk na žhavou plotýnku. Být tebou, radši se vrátím a napíšu další knihu.“

A přesně to starý autor udělal.

Zamířil zpět a přemýšlel, co ještě by chtěl vidět. Fontánu z perel, nebo sítad zlatý chodník? Jak tak přemýšlel, uslyšel odněkud hlasité drnčení. Jako by o sebe cinkaly skleničky. Vtom pocítil bolest a hlas ho vrátil k vědomí: „Tak šup, je čas na injekci.“ Otevřel oči a zahlédl šerednou obrovskou podkožní injekci, která směřovala k jeho zadku, kam se mu hodlala zabodnout. Hlas se optal: „Copak, zase píšete o svém životě po životě?“ „Ale ne,“ odpověděl starý autor. „Tuhle knížku zrovna končím a tato slova jsou v ní úplně poslední.“